Sonbahar 2025

YapıKredi

Crystal

Tarihin, kültürel varlığın ve ritmin kesişiminde sonbahar ile eşleşen bağ bozumu

Yapı Kredi Crystal ile İstanbul'un en seçkin mekanlarında **%20 indirim** ayrıcalığı!

29
AHALİ TEŞVİKİYE
AKINTI BURNU
ALİ OCAKBAŞI
AŞEKA
BALIKÇI ABDULLAH
BANYAN
BARDOT
BEBEK HOTEL ROOF
BEBEK HOTEL TERRACE
BEYTİ
BISTRO33
BİZ İSTANBUL
BLENDER CAFÉ
BORSA RESTAURANT
BOSPHORUS LOUNGE
CAFE33
CAFE DI DOLCE
CAFE MODERN
CASA LAVANDA
CHACHA BALIK
CHEF ERDAL
CHINESE & SUSHI EXPRESS
DA MARIO
DA VITTORIO
DD SCOOP
DELICATESSEN
DİVAN
DRAGON
EATALY
ESKİYER
FRANKIE
GINA
GÜNAYDIN
HAKKASAN
HAREM CHOCOLATE
INARI
ITSUMI
ITSUMI SO
KEBAPÇI ETİLER
KEN SUSHI
KIYI RESTAURANT
KİVA
KOMEDİ KULÜP BY BROTHERS
KÖŞEBAŞI
LACİVERT
L'ENTRECOTE
LEONIDAS
LİMAN İSTANBUL
LOKANTA FERİYE
LOU
LUCCA
MANGERIE
MARCELLO
MAROMI BY DİVAN
MASA RESTAURANT
MEZZALUNA
MIYABI
MİSK FLORAL CAFE
MONOCHROME
MÜRDÜM
NİŞANTAŞI BRASSERIE
NOVIKOV
NUSR-ET
OLEA & THE BAR
PAPER MOON
PARALIAKI
PARK FORA
PARLÉ
PASTICCERIA COVA
PERİHAN
PINOLI
RESTORAN MODERN
ROKA
RUMELİ İSKELE RESTORAN
SAFDERUN
SAINT PÂTISSIER
SAİT
SALTBAE
SANKAI BY NAGAYA
SELAMLIQUE
SERAF
SERAFINA
SLOW COFFEE & MORE
SNOB BURGER
SPAGO
ST. REGIS BRASSERIE
SUNSET
SUR BALIK
SUSHI BARBA
SUSHICO
ŞANS
TELEZZÜZ
TERRAZZA ITALIA
THE STAY BOSPHORUS LOUNGE
THE STAY BOULEVARD LOUNGE
THE STAY NİŞANTAŞI LOUNGE
THE POPULIST
THE RUA
TUZLA YACHT CLUB
UMBERTO
USKUMRU
VAKKO L'ATELIER
VAKKORAMA CAFE
VANILLA ROCOCO
VERANDA PERA
VINCOTTO
YAMO SUSHI
ZANZİBAR
ZUMA

Ayrıcalıklı mekan listesini keşfetmek için:
crystalcard.com.tr

Yapı Kredi, kampanyanın geçerli olduğu anlaşmalı mekanlarda değişiklik yapma hakkını saklı tutar.

YapıKredi
Crystal

EYLÜL- EKİM-KASIM

YapıKredi

Yönetim
İmtiyaz Sahibi
Yapı ve Kredi Bankası A.Ş. adına
Arda Öztaşkın

Yönetim Yeri
Yapı Kredi Plaza, D Blok,
Levent, 34330 İstanbul
Tel: 0212 339 70 00

Yayın Kurulu
Esra Arat, Sahra Özyavuz,
Mert Nuzumlalı, Deniz Öztürk,
Beran Toksöz, Müjde Metin

Yapım - Yayın
Lup Medya Ltd. Şti.
Gümüşsuyu Mah. Ayazpaşa Camii Sok.
No:7/5 Beyoğlu/İstanbul/Türkiye
Tel: 0212 243 6142
info@lupmedya.com

Yayın Koordinatörü (Sorumlu)
Beran Toksöz

Kreatif Direktör
Müjde Metin

Editör
Aylin Kumdagezer

Redaksiyon
Benan Kapucu

Art Direktör
Gözde Çetin

Katkıda Bulunanlar
Aykut Gül, Ebru Tutrakanlıoğlu,
Elif Albay, Çağla Taş Arslan,
Benan Kapucu, Güvenç Atsüren,
Ekin Kurbetçi, Esin Ünlü,
Didem Yazıcı, Barış Özçetin,
Fulya Çetin, Zehra Begüm Kışla,
İlhan Sayın, Deniz Karataş, Esra Kağıtçı
Dede, Utku Kuran, Selin Ekim,
Taha Dönmez, Berna Albaş, Betül Etik

Reklam Direktörü
Evrim Yücesoy
evrimyucesoy@qpmagtr.com

Baskı
Pelikan Basım Matbaa ve
Ambalaj Sanayi Tic. Ltd. Şti.
Kayaşehir Mah. Ulubatlı Hasan Cad.
Blok 2H Kapı No: 19
34494 Başakşehir / İstanbul
Tel: (0212) 613 79 55

Baskı Yeri ve Tarihi
İstanbul, Eylül 2025

Yayın Türü
Yerel süreli yayın

Tiraj
6000 adet

Crystal Dergisi, Lup Medya Ltd. Şti. tarafından T.C. yasalarına uygun olarak yayımlanmaktadır. Crystal Dergisi'nin isim ve yayın hakkı Yapı ve Kredi Bankası A.Ş.'ye aittir. Dergide yayımlanan yazı, fotoğraf ve illüstrasyonların her hakkı saklıdır. Kaynak gösterilmeden alıntı yapılamaz. Yazıların sorumluluğu yazarlara, yayınlanan ilanların sorumluluğu ise sahiplerine aittir.
Mersis No: 0937002089200741

20
Sembolize edilen rekolte
Sonbahar ile eşleşen bağ bozumunun farklı lokasyonlardaki deneyimleri.

Sonbahar bizi yavaşlamaya çağırıyor. Yapraklar rengini değiştiriyor, güneş ışığı biraz daha alçalıyor ve evren bize geçişin sessiz değerini hatırlatıyor. Bu mevsimde sadece renk ve sıcaklıkta değil, görme biçimimizde de ince değişimler yaşanıyor. Ve her şeye nasıl bakmayı seçtiğimizde de... Hızla hareket eden ve genellikle kesinliği kabul eden bir dünyada, bir an durup farklı bir bakış açısını düşünmek sessiz bir isyan gibi gelebilir. Oysa tarih bize, yeni bakış açılarının genellikle büyük bir değişimin başlangıcı olduğunu göstermiştir. Marcel Proust'un bir zamanlar yazdığı gibi, "Gerçek keşif yolculuğu yeni manzaralar aramakta değil, yeni gözlere sahip olmakta yatar."

Crystal Sonbahar 2025 sayısı da aslında bu ruhu barındırıyor. Sonbaharda Dolomitler, bağ bozumunun derin anlatıları, İtalya'nın beyaz trüf tarafı ve hiçbir anlayışın aslında kesin olmadığını hatırlatan içeriklerle karışılacaksınız. Örneğin; belli başlı film festivallerinden daha fazlası olduğunu, aydınlatma tasarımlarının sadece ışık saçmadığını, çağdaş mimaride biyomimikri üzerine düşüncelerin göründen daha derin anlamlar içerdiğini göreceksiniz. Her konu bizi başka bir açıdan, farklı gözlerle tekrar bakmaya davet ediyor. Zira bakış açımızı biraz olsun değiştirmemize izin verdiğimizde, hiçbir olgu aynı kalmaz. Şimdiden keyifli okumalar ve perspektiflerimizi değiştirebileceğimiz bir sonbahar olması dileğiyle...

40
Şehre geri dönüş
Sonbahar ile yeniden rutine girmek.

WLTP çevrimine göre CO_2 salımı 215 g/km, yakıt tüketimi 8,2 L/100km'dir. Araçlarda donanım farklılıkları olabilir. Detaylar: ford.com.tr'de.

İÇİNDEKİLER

70

Şekilde değiştiren deri
Sadece bir ceket ile sınırlanmayacağını kanıtlayanlar.

28

Piemonte'de trüf zamanı
İtalya'nın trüf mevsiminde Michelin yıldızlı restoranların çok çeşitli trüf tadım menüleri.

78

Çağdaş mimaride biyomimikri
Günümüz anlayışında biyomimikri üzerine düşünceler.

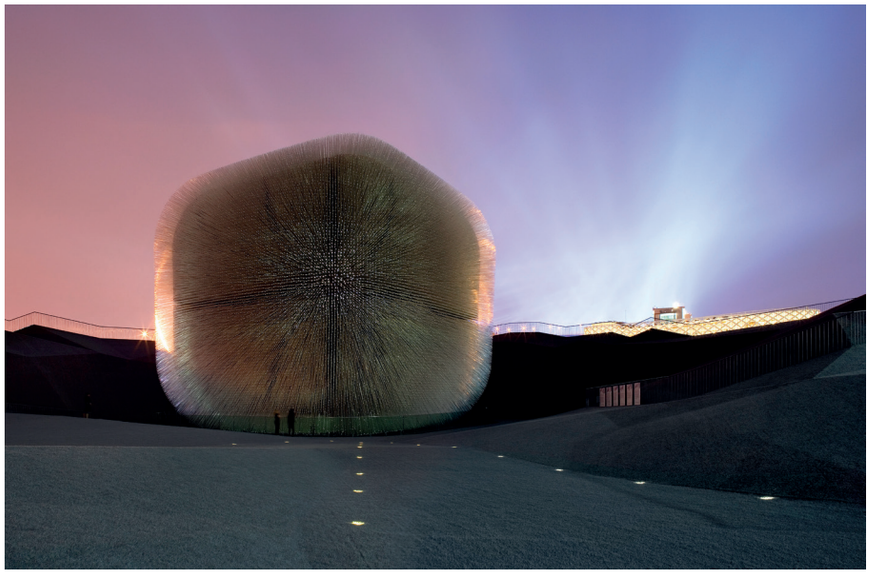

48

Vintage dönüşümü
Geçmişin estetiğiyle günümüz modernitesini birleştirenler.

52

Derin sessizlik
Panoramik saunalı lüks dağ evleri ve beş yıldızlı yemek deneyimleriyle sonbaharda Dolomitler.

Я&R

ISMARLAMA

Esentepe Mahallesi, Büyükdere Caddesi
No:145/7 Şişli-İstanbul +905422968751
instagram @rrkunduraofficial

GÜNDEMDEN KISA KISA

Le Jardin de Verre by Locke tasarımı ile yüzyıllar arasında bağlantı kuruyor.

PARİS İÇİN BİR NEDEN DAHA

Le Jardin de Verre by Locke, 18. yüzyıla ait barok tarzda iki şehir evini 19. yüzyıldan kalma bir endüstriyel yapıyla birleştiren cam çatıyla örtülü bir kış bahçesi gibi tasarlanmış. Fettle Studio imzasını taşıyan iç mekanlar, Haussmann dönemine özgü mimari kalıpları parke zeminler, açık fabrika sütunlar, ferforje çelik elemanlar, renk paletleri ve çeşitli dokularla karakterize edilen bespoke mobilyalarla bir araya getiriliyor. Yapı, açık alan ve mini mutfaklara sahip Terrace Suites ve iki özel süit olan Begonia ve Roseraie de dahil olmak üzere 11 kategoride 135 üniteden oluşuyor.

Konuk deneyimi, uzun süreli konaklama pratikliğini yerel topluluk entegrasyonuyla birleştiriyor. Her ünitede mutfak olanakları ve çalışma alanları bulunurken, bir kafe, avlu yemek alanı ve atriyumun altındaki Bibie Brasserie ortak alanlar yaratıyor. Çalışma alanları, spor ve wellness imkanları da alternatif olarak mekan kurgusuna dahil oluyor. Tasarım, Coutume gibi yerel zanaatkarlar ve kafe ortaklarıyla yapılan iş birlikleriyle Paris bağlamını yansıtıyor. Tasarım odaklı bir anlayış korunurken, LED aydınlatma ve benzeri adımlarla da sürdürülebilirlik önlemlerine bir nebze katkıda bulunulmuş.

Passalacqua:
***A Love Letter to Lake Como* basımı için detaylı bilgiye *www.assouline.com* adresinden ulaşabilirsiniz.**

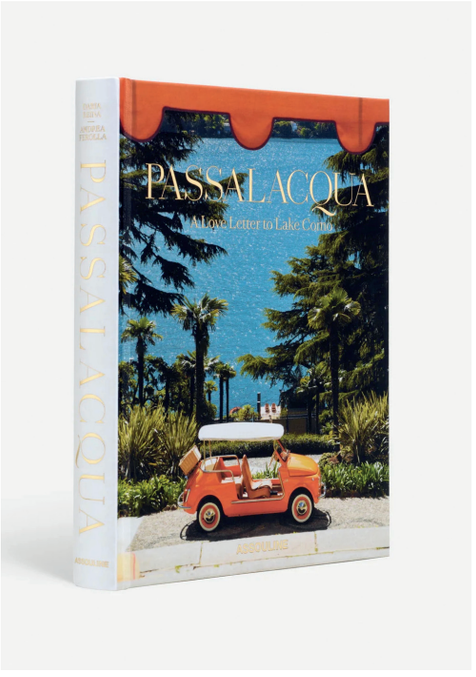

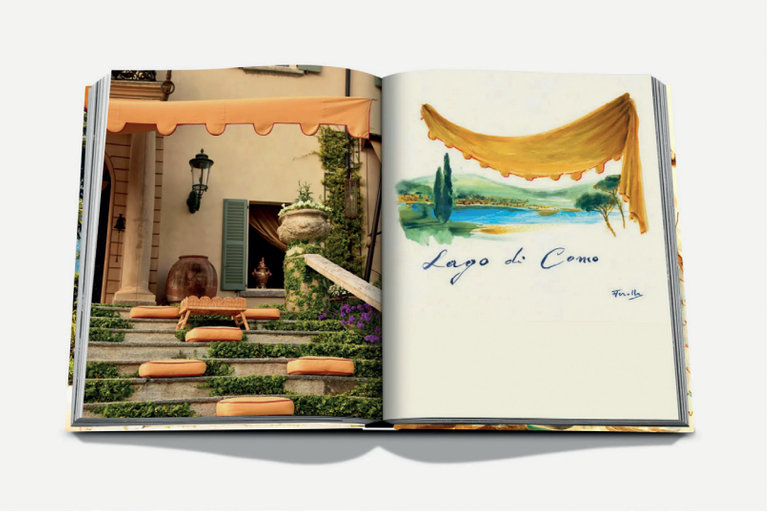

BİR YAŞAM TARZI

Passalacqua: A Love Letter to Lake Como, aynı adı taşıyan popüler villaya adanmış bir basım. Bu villa, bir zamanlar Vincenzo Bellini'ye ait olan ve şimdi özenle restore edilerek otele dönüştürülmüş, 18. yüzyıldan kalma bir göl kenarı malikanesiydi. Assouline tarafından Hospitality Collection kapsamında yayınlanan kitap, mülkün mimarisi, bahçeleri, iç mekanları ve yaşanmış atmosferinin görsel ve anlatımsal bir portresini sunuyor. Fotoğrafçı Daria Reina'nın 140 fotoğrafı ve Andrea Ferolla'nın elle çizilmiş eskizleri, yapının şu anki sahipleri olan De Santis ailesinin kişisel düşünceleri ve arşiv bilgileriyle iç içe geçiyor.

Basım, Passalacqua'nın bir tanıtım kataloğu olmaktan ziyade, Como Gölü manzarasına gömülü kültürel bir eser olarak çerçeveliyor. Barok merdivenler, teraslı limon bahçeleri ve freskli tavanların imgeleriyle dolu sayfaları, konukların hafıza, ışık ve zamana değinen denemeleri arasında gidip geliyor. Restorasyon ve misafirperverlik temaları, mekan ve anlatının nasıl kesiştiğine dair daha geniş bir ilgiyi yansıtıyor. Sayfa düzeni, aşırı açıklamalar olmadan hem ayrıntılara hem de atmosfere yer vererek özellikle sessiz bir tonda tasarlanmış. Bu sayede kitap, Passalacqua'yı yalnızca bir destinasyon olarak değil, İtalyan göl kenarı yaşamı bağlamında koruma, tasarım ve duygusal süreklilik üzerine bir örnek çalışma olarak konumlandırıyor.

Yapı, nüfusu azalmış kasabaları canlandırmayı amaçlayan "1 Euro House" girişiminin bir parçası.

İTALYA'NIN DİĞER YÜZÜ

Sambuca di Sicilia'nın tarihi surlarının arasında kısmen gizlenmiş, 20. yüzyılın başlarından kalma terk edilmiş bir ev, Palermo menşeli mimarlık stüdyosu Didea'nın Airbnb iş birliğiyle kapsamlı bir restorasyon sürecinden geçti. Bir zamanlar zemin çökmesi ve yüksek nem sorunlarından mustarip olan yapı, tümüyle yeniden tasarlandı. Tonozlu tavanlar ve mozaik zeminler korunurken, minimalist formlarla birbiriyle hizalanan enfilade odalar tanımlanmış. Perfore çelik merdivenler, camlı bölmeler, kırmızı ve yeşil merdiven basamakları gibi canlı renk vurguları, iç mekanlara ışık çekiyor ve mekansal akışkanlığı artırıyor. Her bir parçasının hem işlevsel hem de bütünsel bir estetiğe sahip olduğu bespoke mobilyalar "kişiye özel tasarlanmış bir mimari" ile geliştirildi. Bu proje, İtalya'nın sembolik fiyatlarla terk edilmiş tarihi yapılar almayı teşvik eden ve böylece nüfusu azalmış kasabaları canlandırmayı amaçlayan "1 Euro House" girişiminin bir parçası.

Restorasyonda sürdürülebilirlik ilkesi de esas alınmış: Nefes alabilen kireç sıvası ve doğal toprak bazlı malzemeler, iç mekan termal konforunu destekliyor; bu da mekanik iklim kontrolüne olan bağımlılığı azaltıyor. Yerel kimliğe ve el yapımı tekniklere duyarlı bir şekilde yapılan müdahale, restorasyonun salt estetik bir iyileştirmeden ziyade kültürü koruma eylemi olduğunu gösteriyor. Korumacı mimari yaklaşım ve özel malzeme seçimleriyle, yeniden inşa edilen ev, İtalya'nın yeterince kullanılmayan yapı stoğunu yüzeysel bir taklitçiliğe başvurmadan canlandırma projeleri için iyi bir model oluşturuyor.

Koleksiyon, malzeme dürüstlüğü ve mekansal sakinliğin bir keşfi olarak öne çıkıyor.

SÜRDÜRÜLEBİLİR BİRLİKTELİKLER

Pawson Drift Sofa Group'un koleksiyonu, John Pawson ve Herman Miller'ın mimari hassasiyetini konut konforuyla harmanlayan yeni iş birliğinin bir simgesi. Standart boyutlarda iki kanepe, bir şezlong ve büyük ölçülerde bir dinlenme koltuğu içeren koleksiyonda, her parça, denge ve hacme öncelik veren masif ahşap strüktüre yerleştirilmiş geniş ve alçak minderlerle tanımlanıyor. Malzemeler arasında, yapısal tutarlılığı ve dokunsal yüzeyleri olan yerel ak meşe veya cevize yer veriliyor. Minder sistemleri, pamuklu döşemenin altına gizlenmiş tekstil süspansiyonları ve sorumlu ve etik anlayışla tedarik edilen kuş tüyü katmanıyla desteklenen esnek bir oturma deneyimi yaratıyor. Bu sistem ayrıca Pawson'ın bir tasarım aracı olarak detaylara olan bağlılığını yansıtıyor.

Sürdürülebilirlik, Drift'in gelişiminde önemli bir rol oynuyor. Kanepe malzemelerinin %80'inden fazlası bitki bazlı veya sorumlu bir şekilde tedarik edilmiş; bunlara petrol türevi minderlere lateks köpük alternatifi de dahil. Ayrıca doğrama teknikleri atığı en aza indirirken uzun ömürlülüğü de artırıyor. Herman Miller'ın kendi tekstil ürünlerinde mevcut olan döşeme seçenekleri, Rowan, Beck ve Isa gibi Greenguard™ Gold sertifikalı kumaşlarla üretiliyor.

Basel'in tarihi merkezinde konumlanan Hotel Les Trois Rois şehrin tek beş yıldızlı oteli.

DENEYSEL MEKANLAR DERLEMESİ

Herzog & de Meuron'un Basel'deki Hotel Les Trois Rois'in kapsamlı yeniden tasarımında, 1844 yılında inşa edilen klasik yapıyı korunurken çağdaş bir ek bina kazandırılmış. Eski bir banka binası, nehir seviyesinde bir restoran, 240 m²'lik bir Suite des Rois'nun bitişiğinde, Seijaku adlı Japon esintili bir spa da dahil özel tasarım süitleri olan mansart çatılı çok katlı bir ek bina tasarlanmış. Özel seramik karolar, bakır tonlarında ahşap ve akışkan mekansal düzenlemeler, manzaraya, ışığa ve malzeme geçişlerine gösterilen özeni yansıtırken, ortak alanlardaki açılır kapanır duvarlar kullanımda esnekliği vurguluyor. Yeni kanadın tarihi nehir kıyısıyla bütünleşen cephesi, mimari köken ile modern konaklama tasarımı arasındaki diyaloğu vurguluyor.

Basel'in tarihi merkezinde, Ren Nehri'nin sol kıyısında yer alan yapı, şehrin tek beş yıldızlı oteli olma özelliğini koruyor; kökenleri 1681 yılına, Napolyon'dan Picasso'ya uzanan bir konuk geçmişine dayanıyor. Miras katmanları -orijinal dekoratif sıvalardan Beaux-Arts pervazlara kadar- restore edilirken, yenileme çalışmaları çağdaş bir misafirperverlik anlayışı da getiriyor: Etkinlikler için çeşitli düzenlemeler, sanatsal enstalasyonlar, 1970'lerin referansları ve yumuşak kıvrımlı mobilyalarla tanımlanan süitler gibi... Bu yeni adım, oteli hem yaşayan bir anıt hem de yerel geleneği küresel mimariyle harmanlayan bir mekansal deney olarak konumlandırıyor.

Swarovski Optik NL Pure serisi hakkında detaylı bilgiye markanın web sitesi üzerinden ulaşabilirsiniz.

GÖZLEM YETENEĞİ

Swarovski Optik, NL Pure 42 dürbünlerine yeni bir turuncu seçeneği ekleyerek, teknik tutarlılığıyla bilinen tasarımına belirgin bir görsel kimlik kazandırdı. Tüm görüş alanında keskinlik ve netlik sağlamak üzere tasarlanmış alan düzleştirici bir optik sisteme sahip olan model, 42 mm objektif lensleri, ışık geçirgenliği ve taşınabilirlik arasında bir denge sunarak hem yaban hayat gözlemleme hem de uzun süreli arazi kullanımı için uygun hale getiriyor. Konfigürasyona bağlı olarak yaklaşık 840 ila 850 gram ağırlığında olan dürbünler, gereksiz ağırlık yapmadan dış mekan kullanımı için tasarlandı. Yeni renk seçeneği, doğal ortamlarda görünürlüğü artırırken, arazi gözlemi veya koruma alanlarında kullanım sırasında göze çarpmayan yumuşak bir tona sahip.

Yüzey estetiğinin yanı sıra, bu sürüm tasarım faydası ve çevresel etkileşimin kesişimini yansıtıyor. Turuncu model, markanın alın desteği aksesuarıyla uyumluluğunu koruyor. Bu aksesuar, özellikle uzun süreli kullanımlarda veya 12x gibi yüksek büyütmelerde görüntüyü sabitlemek için kullanışlı. Ürünün su geçirmezliğini ve zorlu koşullarda dayanıklılığını sağlayan magnezyum gövde ve kauçuk kılıfta değişikliğe gidilmemiş. Alacakaranlıkta veya sabahın erken saatlerinde hareket eden kullanıcılar için kontrast ve net görüş sağlaması açısından renk çeşitliliği de önemli. Optik performans sabit kalırken, yüksek kontrastlı ancak nötr bir rengin eklenmesi, modelin hem coğrafi ortamlara hem de kullanıcı profillerine uyum sağlama yeteneğini artırıyor.

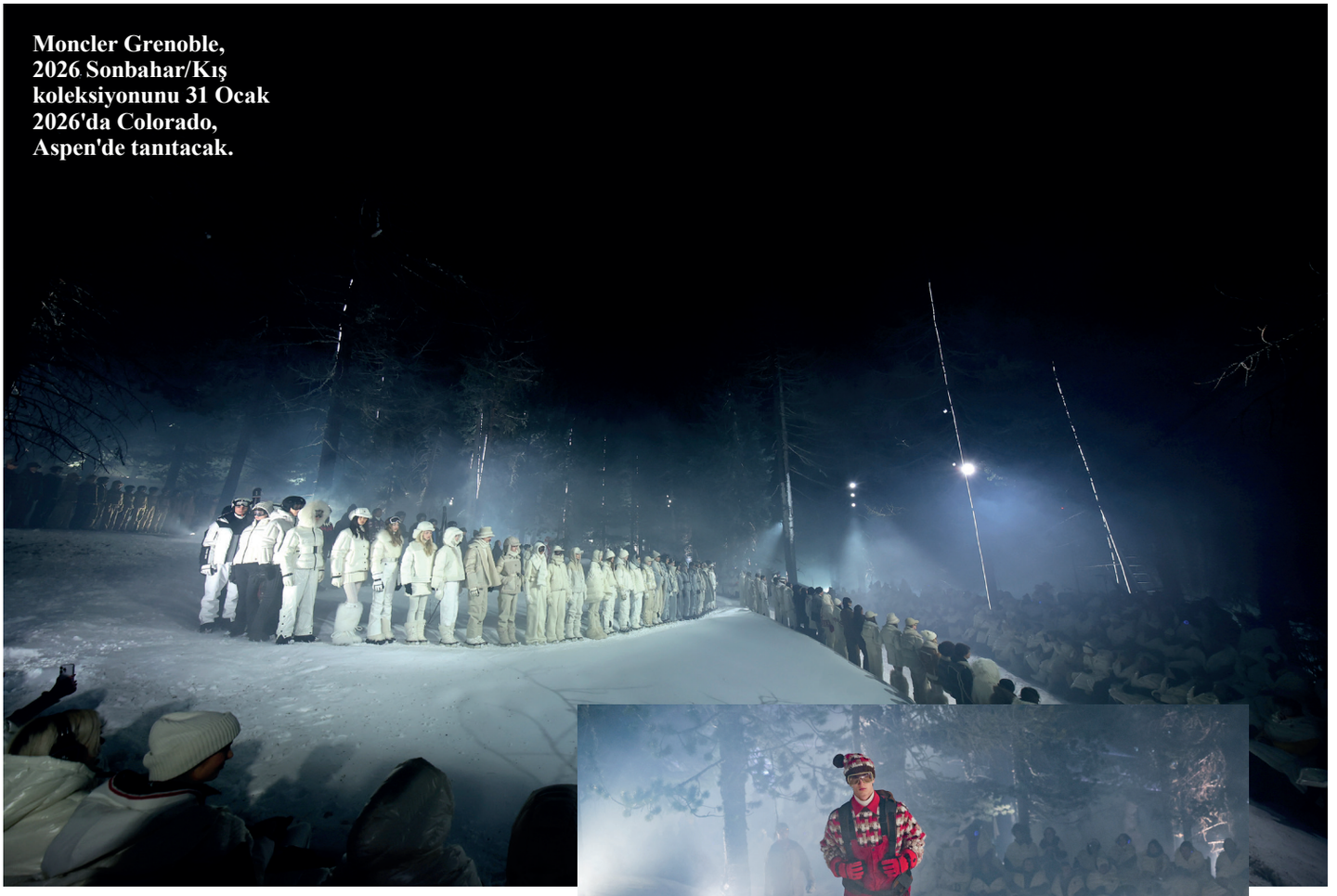

Moncler Grenoble, 2026 Sonbahar/Kış koleksiyonunu 31 Ocak 2026'da Colorado, Aspen'de tanıtacak.

GERİ SAYIM BAŞLADI

Moncler Grenoble, 2026 Sonbahar/Kış koleksiyonunu 31 Ocak 2026'da Colorado, Aspen'de tanıtacak. Bu, markanın St. Moritz ve Courchevel gibi konumlarda yapılan önceki açık hava etkinliklerinin ardından ABD'deki bir kayak merkezinde gerçekleştirilen ilk moda sunumu olacak. Rocky Dağları'na karşı düzenlenecek etkinliğin, teknik dağ giyim tasarımlarını doğal dağ ortamlarıyla buluşturan Moncler Grenoble'ın yüksek performanslı kayak kültürüne dayalı marka kimliğini pekiştiren bir hafta sonu kış deneyimi olarak gerçekleşmesi bekleniyor.

Aspen'in tercih edilmiş olması, Moncler'in son çeyreklerde nispeten zayıf olduğu Avrupa ve Orta Doğu performansına rağmen pazarlama stratejisinde Kuzey Amerika pazarına odaklanarak varlığını burada güçlendirmeyi planladığı sinyalini veriyor. Bağımsız sunum formatı, lüks modada geleneksel moda haftalarının dışında, sürükleyici ve bağlama özgü marka etkinliklerine olan yönelimi yansıtıyor. Tasarımcıları, yaratıcıları ve sektörden kişileri, geleneksel podyum resmiyetinden ziyade çevre odaklı hikaye anlatımını, dağcılıkta kullanışlılık ve el yapımı dış giyim estetiği kavramlarında bir araya getirmeyi planlıyor.

Maserati MCPura, 2025 Goodwood Festival of Speed'te tanıtıldı.

DEVAM NİTELİĞİNDE

Maserati 2025 Goodwood Festival of Speed'te, MC20 süper otomobilinin evrimi olan MCPura'nın hem coupé hem de Cielo convertible versiyonlarını tanıttı. Model, 621 beygir gücü ve 720 Nm tork üreten 3.0 litrelik çift turbolu V6 Nettuno motorunu koruyor; sekiz ileri çift kavramalı şanzımanla arka tekerleklere aktarıyor. GT2 Stradale'den ilham alan yeniden şekillendirilmiş ön tampon, isteğe bağlı arka spoyler ve daha agresif bir alt tampon gibi geliştirilmiş estetik ve aerodinamik revizyonlarına rağmen, temel karbon fiber monokok şasi temelde değişmeden kalıyor ve yine de 1.500 kg'ın altında boş ağırlığa ulaşıyor.

MCPura, coupé versiyonda mat, convertible versiyonda ise AIAqua Rainbow seçeneği de dahil, yepyeni bir renk paleti sunuyor. Jant göbekleri, Trident amblemleri ve iç mekanlar, macenta ve mavi mika renk geçişli detaylara sahip. İç kısımda deri döşemelerin yerini lazerle işlenmiş grafikler ve çift taraflı Alcantara döşemeler alıyor. Maserati'nin GT2 programından ödünç alınan yeni direksiyon simidi ise LED vites göstergeleri ve GT tarzı vites kulakçıklarıyla geliyor.

MULTİDİSİPLİNER BİR KONUM

Sant Miquel de Balansat'ta yer alan ve çağdaş sanat galerisi ve açık hava restoranının bir birleşimi olan Mira by Gathering, Londra merkezli Gathering ve yerel tasarım stüdyosu Bellistri Maroli iş birliğiyle geliştirilmiş. Tai Shani'nin pastel pembe tonlardaki sarkıtları ve Stefan Brüggemann'ın aynalı sprey boyaları gibi sanat eserleriyle mekan, sergi ile gastronomi alanları arasında bir denge kuruyor. Bambu koltuk ve paslanmaz çelik masa gibi mobilyalar hem izlemeyi hem de sosyal etkileşimi destekleyecek şekilde düzenlenirken, canlı performanslarla dönüşümlü enstalasyonlar, İbiza'nın yaratıcı topluluğunu yansıtan ambiyansa katkıda bulunuyor.

Mira by Gathering'in daha önce Nobu Ibiza'da çalışmış şef Giacomo Notarbartolo liderliğinde yönetilen mutfağı, yerel ürün odaklı Akdeniz yemeklerinde uzmanlaşıyor. İmza yemekleri arasında, sobrasada ile servis edilen keçiboynuzu aromalı focaccia, anticucho nora soslu ızgara ahtapot ve yerel hasatlarla zenginleşen mevsimlik tabaklar yer alıyor. Menü farklı damak tatlarına hitap eden çeşitli içeceklerle tamamlanıyor. Hem galeri hem de mutfak destinasyonu olarak tanımlanan Mira by Gathering, İbiza'nın disiplinler arası kültürel kimliğini yansıtıyor.

İbiza'daki Mira by Gathering sanat ile gastronomiyi bir araya getiriyor.

Tuneshine, dinlediğiniz şarkıların albüm kapağını 64 x 64 piksel ekranına yansıtıyor.

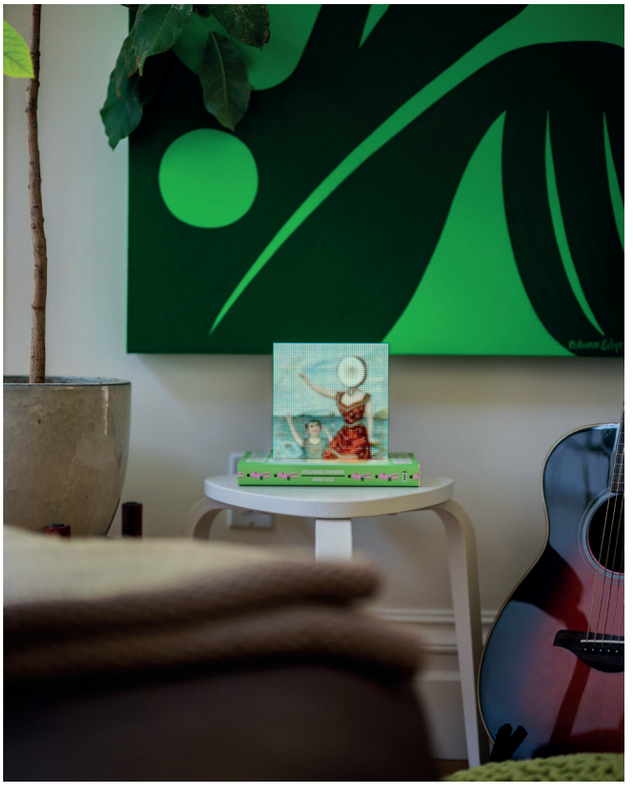

SOYUT RİTİMLER

Tobias Butler tasarımı, albüm kapaklarının özel bir LED ekranda görüntülendiği Tuneshine ile dijital ve analog dünyalar arasında köprü kuruyor ve kapakları yeniden başrole yükseltiyor. Yaklaşık 16 cm x 16 cm boyutlarında ve 4 cm derinliğinde ahşap bir çerçeveye yerleştirilen 64 x 64 piksel ekran, bir Android veya iOS uygulaması aracılığıyla Wi-Fi üzerinden Spotify, Apple Music ve Sonos'a bağlanıyor. Ayrıca, geleneksel Hi-Fi sistemlerde müzik çalarken albüm kapaklarının görünmesini sağlayan Shazam entegrasyonu da mevcut. İlk etapta talebi karşılamak için elde üretilen tasarım için yakın zamanda Chicago'da küçük ölçekli bir üretime geçiş yapılacak.

Tuneshine, işlevsel olarak iki amaca hizmet ediyor: Müziği görselleştiren bir ekran ve orta ölçekli, dinamik bir sanat eseri. Düşük çözünürlüklü ekranda, yakından bakıldığında gözle görülür pikselleşmeler oluşsa da odanın diğer ucundan bakıldığında dinlediğiniz müziğin görsel özetini sunuyor. Yapılandırıldıktan sonra minimum kullanıcı etkileşimiyle, parçalara göre kapak görselleri de otomatik olarak değişiyor. Farklı malzeme ve kaplama seçenekli çerçeveleriyle, başlangıçtaki ahşap seçeneğinin ötesinde gelişen bir görselliğe sahip. Böylece Tuneshine hem müzik dinleme davranışını değiştirme hem de işlev odaklı teknolojiyi görsel bir deneyime dönüştürme anlamında birçok yeni eğilimi de devreye sokuyor.

Pierre Hardy imzasını taşıyan Chaîne d'Ancre, 1938'de Robert Dumas'nın tasarladığı fenomen çapa zinciri motifini yeniden yorumluyor.

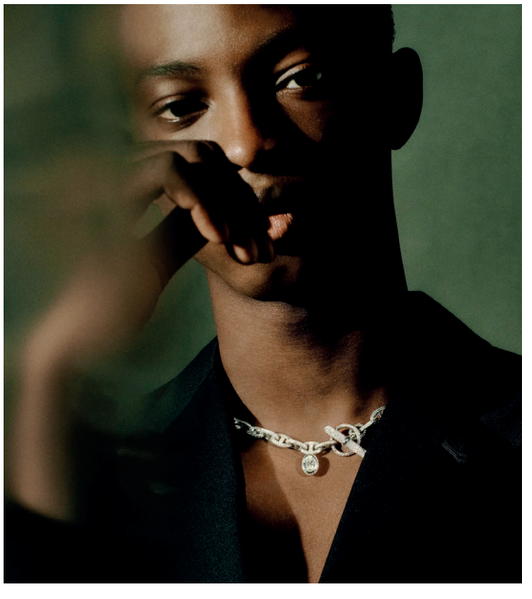

SEMBOLİK GÖSTERGELER

Hermès'in kreatif direktörü Pierre Hardy'nin imzasını taşıyan Chaîne d'Ancre koleksiyonu, markanın 1938'de Robert Dumas'nın tasarladığı fenomen çapa zinciri motifini yeniden yorumluyor. En yeni versiyonda, kolyeler, küpeler, bilezikler ve minaudiere gibi dönüştürülebilir parçalar uzun ve yuvarlak halkalı kilit detayıyla sunuluyor. Tasarımlar genellikle görsel bir vurgu olarak ön tarafa yerleştiriliyor; halkalar ise modüler stilin bir parçası olarak katmanlı konfigürasyonlarda kullanılabiliyor. Parçalar, beyaz veya pembe altından üretiliyor ve isteğe bağlı olarak pırlanta, spinel veya safir ile çeşitlendirilerek denizcilik sağlamlığı rafine bir esneklikle harmanlanıyor.

Koleksiyon, gösterişli detaylardan çok hareketi, dönüşümü ve minimalist mimariyi vurguluyor. Tarihi bir formu modern bir bakış açısıyla yeniden yorumlayan tasarımlar, modülerlik ve değiştirilebilirlik yoluyla modern feminenliği yansıtıyor. Her parça, Hermès'in denizcilik mirasını yansıtırken malzeme bütünlüğünü ve uyarlanabilirliğini de koruyor: Halka boyutu, metal seçimi ve değerli taş ayarları hem dokunsal ağırlığı hem de görsel ritmi değiştirebiliyor. Koleksiyonun modüler yapısı ister ayrı yüzükler olarak takılsın ister kolye olarak katmanlansın veya işlevsel aksesuarlar olarak yeniden yapılandırılsın, kişisel ifadeyi mümkün kılarak tek bir sembolik formun ifade potansiyelini ortaya çıkarıyor.

YENİ STANDARTLAR

Porsche, Taycan, Taycan 4 ve Taycan 4S serilerine bir de 2026 Taycan Black Edition'ı dahil ediyor. Her versiyon artık standart olarak Performance Battery Plus ile geliyor. Bu batarya, WLTP standartlarına göre yaklaşık 678 km'ye kadar menzil için 105 kWh brüt kapasite ve ideal koşullarda 320 kW'a kadar hızlı şarj desteği sunuyor. Görsel olarak Black Edition, Sport Design paketi, parlak siyah ayna kapakları ve cam çıtaları, arka far şeridinde aydınlatmalı siyah Porsche logosu, Porsche amblemli orta kapaklara sahip 21 inç jantlar, HD-Matrix Design LED farlar ve siyah kaplamalı fırçalanmış alüminyum kapı eşiği korumalarını içeriyor. Seçili kişiselleştirme seçeneklerinde ayrıca "Black Edition" uyumlu anahtar setleri ve model dokümantasyon klasörleri de yer alıyor.

İşlevsel özellikleri açısından bakıldığında, Performance Battery Plus'ın benimsenmesi yalnızca menzili uzatmakla kalmıyor, otomobilin kütlesini de önemli ölçüde artırıyor; ancak çift motorlu konfigürasyonda tahmini 0-100 km/s hızlanma süresi dört saniyenin altında kalıyor. Daha yüksek kapasite, şarj eğrilerinin optimizasyonunu da genişletiyor ve hızlı şarj seansları arasındaki bekleme süresini azaltıyor. Şerit değiştirme asistanı, çevre görüşü, aktif park asistanı ve genellikle isteğe bağlı olan yükseltilmiş ses sistemleri gibi ek standart donanımlar artık temel içerik olarak sunuluyor.

2026 Taycan Black Edition, daha önce isteğe bağlı olan teknolojileri temel spesifikasyonun bir parçası haline getiriyor.

BassamFellows, 1953 yılında Philip Johnson ve Richard Kelly tarafından tasarlanan lambayı yeniden üretiyor.

YENİLENEN AYDINLIK

Philip Johnson ve aydınlatma tasarımcısı Richard Kelly'nin Connecticut'taki Glass House için 1953 yılında tasarladığı lamba, BassamFellows tarafından yeniden tanıtılıyor. Orijinal çözüm, belirli bir mimari zorluğa, yani cam duvarlarda yansıma yaratmayan iç mekan aydınlatması ihtiyacına odaklanıyordu. Tabana yakın gizli bir ışık kaynağı, silindirik bir taban ve ışığı yukarı doğru yönlendirip ardından aşağı doğru dağıtan konik bir abajur başlığından oluşan aydınlatma, şeffaflığını korurken odanın her noktasına homojen bir ışık yayıyordu. Yeniden üretilen bu tasarım, dört ayaklı paslanmaz çelik taban ve alüminyum yansıtıcısıyla revize edilmiş 1954 versiyonunun geometrisini koruyarak, önceki pirinç ve alüminyum modele göre daha fazla sağlamlık ve malzeme dayanıklılığı sağlıyor.

Aydınlatma, işlevsellik ve tarihsel bağlam kriterlerine uygun olarak yeniden üretilen tasarım, dekoratif bir ifade olmaktan ziyade, yeni anlamlar üstleniyor. Mimari tarzın uzantısı olan formu kullanıcı davranışına ve mekansal tutarlılığa yanıt veriyor. Dimmer kontrolü sayesinde ayarlanabilir aydınlatma seviyeleri sunan lamba, cam ve minimalist yüzeylerin tanımladığı ortamlara entegre oluyor. Modern dayanıklılık ve güvenlik standartlarını karşılamak için çağdaş malzemelerle üretilen aydınlatma, Richard Kelly'nin "focal glow" kavramı gibi aydınlatma alanındaki temel teorileri doğrulayan bir tasarım revizyonunu örnekliyor.

GÖRÜNENİN ÖTESİNDE

Yayou Kusama: Infinity – Selected Works from the Collection, Fondation Louis Vuitton'ın uluslararası "Hors-les-murs" programının bir parçası olarak Espace Louis Vuitton Osaka'da sergileniyor. Seçki, Kusama'nın uzun süredir devam eden tekrar, optik yanılsama ve mekansal çarpıtma araştırmalarını vurgulayan bir seçki sunuyor. Serginin merkezinde, ışık ve aynalı yüzeylerden oluşan ve kasıtlı olarak izleyicilerin yön duygusunu bozan Infinity Mirror Rooms yer alıyor. Ayrıca, özellikle noktalar ve sonsuz desenler gibi tekrar eden temalarla yaratılan heykelsi ve duvar tabanlı çalışmalar da deneyimlenebilir.

Seçki, retrospektif bir sergi sunmak yerine, Kusama'nın kalıcı öz-yok oluş ve algı kavramlarına odaklanıyor; küratörlüğü, tarihsel anlatıdan ziyade fiziksel deneyime öncelik vererek ziyaretçileri mekansal istikrarsızlık ve görsel doygunlukla etkileşime girmeye davet ediyor. Kontrollü ışıklandırma ve minimal didaktik öğelerle sade bir ortamda sunulan sergi, Kusama'nın sürükleyici enstalasyon sanatında öncü rolünü vurgularken, Espace Louis Vuitton'ın daha geniş kapsamlı küratörlük amacını da yansıtıyor: Müze kalitesinde eserleri, odaklanmış ve mekana özgü bir formatta uluslararası mekanlara sunmak.

Espace Louis Vuitton Osaka'daki *Yayou Kusama: Infinity – Selected Works from the Collection* sergisi için son gösterim tarihi 12 Ocak 2026.

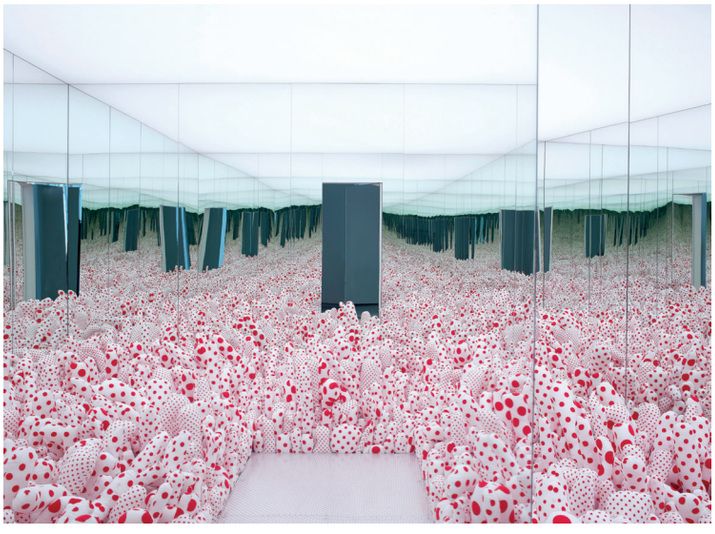

Burgonya'daki 'Le Montrachet' üzüm bağına sadece birkaç adım uzaklıktaki Como Le Montrachet.

SEMBOLİZE EDİLEN REKOLTE

Yazı: Aylin Kumdagezer

Fotoğraf: ©Ash James

São Lourenço do Barrocal'daki Alentejo'dan ilham alan tabaklar, kendi çiftliğinden ve diğer yerel aile üreticilerinden gelen malzemelerle hazırlanıyor.

Bizi çevreleyen unsurlar nadiren kökensiz veya anlamsızdır. Gündelik hayatımızda genellikle tükettiğimiz, dokunduğumuz veya göz ardı ettiğimiz her şey sessizce taşınan, yüzyıllardır süregelen görülmemiş hikayelere dayanır. Bazen soframıza eşlik eden, bazen de onun tam merkezinde yer alan üzümler bile tanıdık biçimlerinin çok ötesine uzanan bir anlatıya sahip. Tarımsal yerleşimler kök salmadan çok önce, yabani asma ağaçları Avrasya coğrafyasında yol alır, ormanların arasından geçerek toprağın ve güneşin ritmine uyum sağlardı. Hem küçük hem ekşi olan erken dönem üzümleri, henüz bugün bildiğimiz dolgun, kültüre alınmış üzümlerin salkımlarına benzemiyordu. Yine de MÖ 6000 civarında, Karadeniz ve Hazar arasındaki verimli vadilerde, Kafkasya'daki topluluklar meyveyi toplamaya ve evcilleştirmeye başlamıştı.

1100 dönümlük organik tarım arazisiyle Il Borro.

Günümüz Gürcistan ve Ermenistan topraklarında ortaya çıkarılan seramik kaplar hala tartarik asit izleri içeriyor; bu da fermantasyon, koruma ve törenle ilgili erken dönem denemelerinin kanıtı olarak kabul ediliyor.

Bağcılık Akdeniz boyunca batıya doğru yayıldıkça, üzüm sadece bir besin olmaktan öteye geçti, kültürel bir dayanak noktası oldu. Eski Mısır'da, mezar duvarlarını süsleyen asma tasvirleri, ölüm sonrası refahı simgeliyordu. Yunanlılar meyveyi Dionysos aracılığıyla mitleştirirken, Romalılar yetiştiriciliğini ve ticaretini sistemli duruma getirerek üzüme dayalı ilk ekonomik düzeni yarattılar. Bu medeniyetlerde üzüm, beslenmenin çok daha fazlasını ifade ediyordu; yaşam döngüsünün, mevsimsel değişimin ve düzen ile aşırılık arasındaki hassas dengenin bir metaforu haline geldi.

Castillo del Buen Amor'un mutfağı klasik Kastilya tabaklarıyla tanınıyor.

Fotoğraf: Fernando Fdez de Trocóniz Tapia

Tarih boyunca üzümün sembolizmi şaşırtıcı derecede tutarlı oldu: Bereketin, dönüşümün ve zamanın bir göstergesi. Hristiyan teolojisinde üzüm, fedakarlığın ve manevi besinin bir simgesi; İslam estetiğinde ise üzüm, geometrik desenlerde, şiirsel metaforlarda ve botanik el yazmalarında mevcut olan bir cennet motifi olmaya kabul edildi.

Ancak tüm metafiziksel yankısına rağmen, üzümün fermantasyonun çok ötesinde pratik uygulamaları uzun zamandır mevcut. Antik Pers ve Anadolu'da, koyu üzüm pekmezi hem gıda olarak hem de tıbbi amaçla kullanılıyordu. Bu doğal şurup bilhassa soğuk mevsimlerde hala sürdürülen organik bir tedavi yöntemi. Balkanlar ve Kafkasya'nın bazı bölgelerinde, fermente edilmemiş üzüm suyu, hasat şenliklerinde bugün yine armağan etmek üzere geleneksel tatlılar yapmak için un veya fındıkla kaynatılıyor. Genellikle meyvenin gölgesinde kalan üzüm yaprakları hem lezzet hem de sembolizm etkilerinde bölgesel mutfakların ayrılmaz bir parçası olmaya devam ediyor.

Modern sağlık kültürü, tarihi toplumların uzun süredir uyguladığı yaklaşıma ancak yakın zamanda yetişti. İşleme sırasında atılan küçük, acı çekirdeklerden elde edilen üzüm çekirdeği yağı hem beslenmenin hem de cilt bakımının temel taşlarından biri haline geldi. Yüksek linoleik asit, E vitamini ve polifenol içeriğiyle; bu bileşiklerin cilt elastikiyetini desteklediği ve oksidatif stresle mücadele ettiği biliniyor. Hafif ve hipoalerjenik olan bu yağ, spalarda ve bakımlarda giderek daha fazla tercih ediliyor. Fransa'da ortaya çıkan bir tedavi felsefesi olan *Vinotherapy*'de, üzüm bazlı peeling ve maskeler cildi gençleştirmek ve kan dolaşımını iyileştirmek için kullanılıyor.

Şu anda evrensel olarak kayda geçmiş 10.000'den fazla farklı üzüm çeşidi bulunuyor, ancak bunların yalnızca bir kısmı ticari olarak yetiştiriliyor. En çok pay da çok yönlülüğü ve lezzet karmaşıklığıyla değer verilen Avrasya türü Vitis vinifera'ya ait. Bununla birlikte, Kuzey Amerika, zararlılara ve mantarlara karşı dirençleri nedeniyle tarihsel olarak meyve suları, jöleler ve melez anaçlar için kullanılan birkaç yerel türe ev sahipliği yapıyor –aralarında Vitis labrusca, Vitis riparia ve Vitis rotundifolia da var.

Üzümün görünümü de içeriğine dair çokça fikir veriyor. Yeşil üzümler (bağcılıkta genellikle "beyaz" olarak adlandırılır) genellikle daha yüksek asidite ve daha hafif lezzet profilleri içeriyor. Kırmızı, mor ve siyah üzümler renklerini, olgunlaşma sırasında klorofilin parçalanmasıyla oluşan güçlü antioksidanlar olan antosiyaninlerden alıyor. Güneş ışığı ve sıcaklık değişimlerinin tetiklediği bu renk değişimi, sonbahar manzaralarının estetik geçişini yansıtıyor. Bazı durumlarda, tek bir çeşit, toprak koşullarına ve rakıma bağlı olarak farklı renklerde üzümler üretebilir; bu, üzüm asmasının çevreye karşı duyarlılığının bir yansıması ve bağcılıkta *terroir* olarak bilinir.

Terk edilmiş çiftlik evinin üzerine, Marche tarzında geleneksel bir "casolare" olarak inşa edilen Filodivino Resort.

Montsant Natural Park'ının merkezinde üzüm bağları, zeytin ağaçları ve meyve bahçeleri ile çevrili Terra Dominicata.

19. yüzyıldan kalma yapısı, Douro Nehri'nin görünümü, asmalarla kaplı teraslara bakan tepede konumlanan Six Senses Douro Valley.

Bordeaux'ya yakın bir konumda, üzüm bağlarıyla çevrili ve 7 yüzyıllık tarihi ile Château Pape Clément.

Aslına bakarsanız üzüm, bir meyve olarak aldatıcı derecede basit. Küçük, mevsimlik ve genellikle fark edilmeden tüketiliyor. Ancak biyolojisi, tarihi ve kültürel ağırlığı sayesinde, boyutunun ima ettiğinden çok daha geniş bir yer kaplıyor. Anında kişisel tatminin norm olduğu çağdaş yaşamda bile üzüm, eskimeye karşı direnir. Zamanla olgunlaşmayı bekler. Sadece bir hasat, bir son ürün değil, döngüleri gözlemlemeyi, yavaşlamayı ve dikkat etmeyi gerektiren bir süreç. Kısacası bağ bozumu başlı başına bir sembol, bir öz, bir tarih olarak da tanımlanabilir.

Kuzey Yarım Küre'nin birçok yerinde, genellikle rekolte olarak adlandırılan üzüm hasadı, Ağustos sonu ile Ekim başı arasında gerçekleşir. Hasat zamanı yalnızca bölgeye göre değil, üzüm çeşidine, meyvenin kullanım amacına ve o yılın iklim koşullarına göre de değişir. Fransa'nın Burgonya veya Moselle gibi daha soğuk bölgelerinde, optimum olgunluğa ulaşmak için hasat Ekim ayına kadar uzayabilir. Daha sıcak Akdeniz iklimlerinde ise hasatlar Ağustos ortası gibi daha erken bir zamanda başlayabilir. Bu süreç hem tarımsal hem de son derece kültürel; birçok bölge, hasadı, büyüme mevsiminin sonunu ve bir dönüşümün başlangıcını kutlayan festivaller ve ritüellerle kutlanır.

Başarılı bir hasat için gereken koşullar hassas bir şekilde ayarlanır. Üzümlerin, genellikle ve meyvenin yumuşayıp renk değiştirmeye başladığı *veraison* diye bilinen olgunlaşma döneminde, güneş ışığı ve serin geceler arasında bir dengeye ihtiyacı var. İdeal iklimler, hasat sırasında kuru hava sağlar, çünkü bu aşamadaki yağış şekerleri seyreltebilir ve hastalıkları yayabilir. Olgunlaşma sırasında aşırı ısı, buna karşılık gelen bir lezzet gelişimi olmadan şeker birikimini hızlandırabilir; Çok az olursa, meyve harmanlanmayabilir veya tamamen olgunlaşmayabilir. İklime olan bu hassas bağımlılık, bağcılığı çevresel değişimlere karşı oldukça savunmasız hale getiriyor ve o yüzden de üreticiler, asitlik, şeker ve fenolik olgunluk arasındaki dengeyi korumak için daha yüksek rakımlar seçerek, budama yöntemlerini hatta hasat tarihlerini değiştirmek gibi uygulamalara yöneliyorlar.

Ayrıca hasat yöntemlerinin de dönüşüm geçirdiğini belirtmek gerekiyor. Birçok kaliteli bağda hala geleneksel elle hasat yöntemi tercih ediliyor. Bu metot, toplayıcıların olgunluğu salkım salkım değerlendirmelerine, meyveye zarar vermekten kaçınmalarına ve olgunlaşmamış veya bozulmuş üzümleri seçici olarak ayırmalarına olanak tanıyor. Ancak elle hasat emek yoğun, zaman alıcı ve maliyetli olduğundan ilk olarak 20. yüzyılın ortalarında ortaya çıkan mekanik hasat makineleri, artık Avustralya, Kaliforniya ve İspanya'nın bazı bölgelerinde, büyük ölçekli bağlarda hakim konuma gelmiş durumda. Bu makineler günde birkaç hektarlık alanı hasat edebiliyor, bu da maliyetleri ve mevsimlik işçiliğe olan bağımlılığı önemli ölçüde azaltıyor.

Château Lafaurie-Peyraguey'de bulunan iki Michelin yıldızlı restoranda şef Jérôme Schilling'in tabakları sunuluyor.

Hawke's Bay'in merkezindeki Te Mania.

Duero Vadisi'ndeki manastırın eski misafirhanesinde yer alan ve üzüm bağlarıyla dolu Abadía Retuerta.

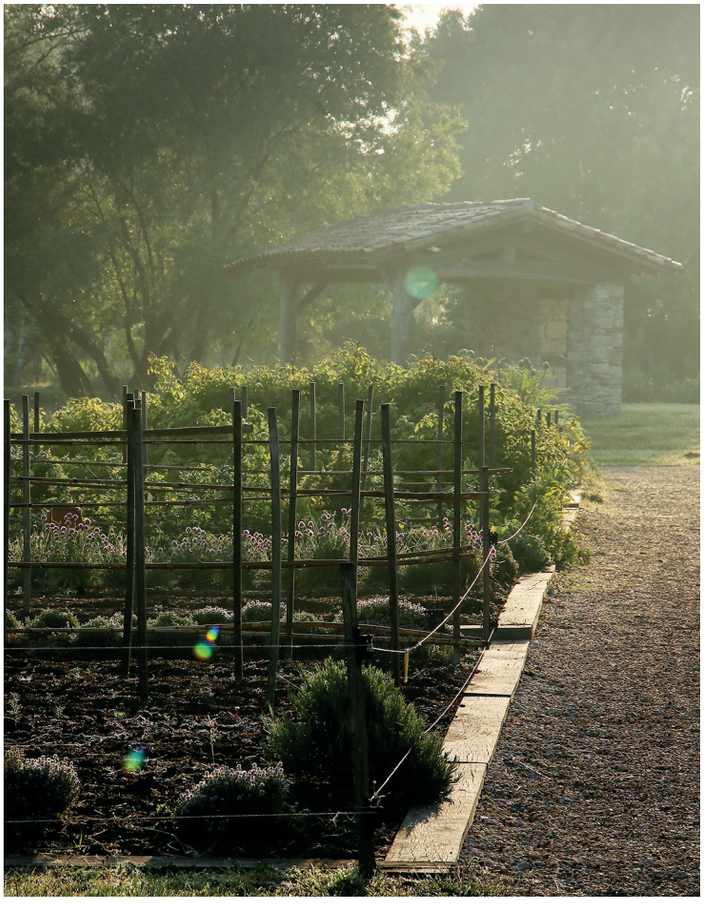

Château Smith Haut Lafitte üzüm bağlarındaki Les Sources de Caudalie.

Modern mekanik hasat makineleri, üzümleri asmadan ayırmak ve sıralar boyunca hareket ettikçe onları sepetlere toplamak için sallanan kollar veya salınımlı çubuklar kullanıyor. Verimli olmasına rağmen, bu yöntem elle toplamanın seçiciliğinden yoksun olduğu için araya yaprak, sap veya hasarlı meyve karışabiliyor. Bu riskleri azaltmak için yerleşik ayıklama sistemleri, GPS tabanlı hassas hasat ve optik sensörler içeren yeni teknolojilerle donatılıyor. Makineli hasadın lezzet üzerindeki etkisi tartışmalı: Toplu üretime yönelik üzümler için fark genellikle önemsiz kabul edilse de meyve bütünlüğünün ve nazik işlemenin en önemli olduğu üst düzey üretimde, elle hasat altın standart kabul edilmeye devam ediliyor.

Bağlardan ve üzüm hasadından bahsettiğimizde, Bordeaux, Toskana, La Rioja, Napa Vadisi gibi belirli bölgeler kaçınılmaz olarak ön plana çıkıyor. Bu lokasyonlar yalnızca tarımsal bir bölgeyi ifade etmekten öte, yüzyıllardır süregelen zanaatkarlığı ve bölgesel kimliği de çağrıştırıyor.

Fransa, Bordeaux ve Burgonya gibi bölgeler, tarihsel olarak sınıflandırma ve standartlarını belirlemesi nedeniyle bağcılıkta mihenk taşı olmaya devam ediyor. Burada, bir yamacın yönü veya bir toprak yatağının mineral içeriği bile bir üzümün nasıl ve ne zaman hasat edileceğini etkileyebilir. Fransa'da bağ bozumu ritüeli, bilimsel hassasiyet ve kültürel saygının bir karışımıyla gerçekleşiyor. İtalya'da üzüm bağları neredeyse her bölgeye yayılmış olsa da, Toskana ve Piedmont gibi konumlar yalnızca üzümlerinin kalitesiyle değil, hasadın yerel yaşamla ne kadar iç içe geçtiği konusuyla da öne çıkıyor. Öte yandan dünyanın en büyük üzüm bağlarına sahip olan İspanya, kurak koşullarda asmaların dayanıklılığını kanıtlıyor. La Rioja veya Priorat'ta hasatlar, hem bolluğun hem hayatta kalmanın kutlaması anlamına geliyor.

Aynı durum arka fonunda And Dağları'nın olduğu yüksek rakımlı üzüm bağlarıyla Arjantin'in Mendoza bölgesi için de geçerli. Bu seviyelerdeki güçlü güneş ışığı ve serin geceler olgunlaşma sürecini yavaşlatır ve bu da karmaşık ve yapısal üzümlerin ortaya çıkmasını sağlar. Kaliforniya ise Eski Dünya üzüm çeşitlerini Yeni Dünya inovasyonuyla birleştiren bir bağcılık kimliği geliştirdi. Napa Vadisi ve Sonoma, kaliteli ve iklim kontrollü üretimle özdeşleşiyor. Kuru hasat sezonu, insansız hava araçlarından veri tabanlı verim takibine kadar teknolojiye açık olma özelliğiyle birleşince, Amerikan bağlarının geleneksel Avrupa bölgelerinin genellikle karşı koyduğu ölçekte denemeler yapmasına olanak tanıyor.

Şili, üzümlerin aşılama gerektirmeden yetiştiği, filoksera zararlısından uzak, nadir bir ortam sunuyor. Bu durum, özellikle

Peralada'daki Perelada Castle.

üzümleri geçmiş yüzyılların genetik saflığını taşıyan Colchagua ve Maule gibi bölgelerde alışılmadık derecede eski üzüm bağlarının ortaya çıkmasına yol açtı. Stellenbosch'taki asırlık bağlarıyla Güney Afrika, deniz rüzgarlarının etkisi ve biyoçeşitliliği ön planda tutan bir tarım yaklaşımıyla geleneği modern sürdürülebilirlik uygulamalarıyla dengeliyor.

Günümüzde, hacim bakımından en büyük üzüm üreticisi, ürünün büyük bir kısmının taze meyve olarak tüketildiği veya kuru üzüm elde etmek için kurutulduğu Çin. İtalya, İspanya ve Fransa ise üretimlerinin daha çok geleneksel şarapçılığa yöneldiği Çin'i yakından takip ediyor. Türkiye, İran ve Hindistan gibi ülkeler de toplam üzüm üretiminde üst sıralarda yer alıyor, ancak kültürel ve iklimsel faktörler üzümlerin nasıl kullanılacağını genellikle belirliyor; fermantasyondan ziyade taze tüketim, şurup veya pekmez olarak tercih ediliyor.

Her ülke, yetiştirme ve hasada kendi mantığını dahil ediyor: İklim tarafından şekillendirilip gelenekler tarafından düzenleniyor veya piyasa dinamikleri tarafından yönlendiriliyor. İklimler, okyanusun serinlettiği vadilerden yüksek dağ teraslarına, kurak ovalardan sisli nehir kıyılarına kadar çeşitlilik gösterse de hepsinde hasat mevsimselliğin, becerinin ve doğanın ritmine duyulan güvenin bir kesişimi diyebileceğimiz bir hassasiyet istiyor.

Sağda: Rönesans freskleri ve Milanolu tasarımcı Paola Navone imzalı iç mekanlara sahip, 12. yüzyıldan kalma bir kale olan Como Castello Del Nero.

Maggiore Gölü'ndeki Borromean Adalarından Isola Bella, Piedmont.

PİEMONTE'DE TRÜF ZAMANI

Yazı: Selin Ekim

Roero bölgesindeki Priocca kasabasındaki Ristorante Il Centro.

Sabah sisi Langhe tepelerinden yavaşça çekilirken toprak kokusuyla karışan derin, neredeyse mistik bir aroma yükseliyor, beyaz trüf...

İtalya'nın Piemonte bölgesi özellikle de Alba ve çevresi sonbaharın ortasında dünyanın dört bir yanından gelen gurmelerin, şeflerin ve lüks seyahat tutkunlarının durağına dönüşüyor. Çünkü bu dönem doğanın en nadir armağanlarından biri olan beyaz trüfün en değerli zamanı, en yoğun tadı sunduğu birkaç haftaya ev sahipliği yapıyor. Langhe, Roero ve Monferrato gibi bölgelerden oluşan Piemonte, Alplerin eteklerinden başlayarak yumuşak tepeler ve üzüm bağlarıyla örülü bir görüntü sunuyor. Yüksek rakımlı ormanlık alanlarla zenginleşen bu topraklar mineral açısından verimli yapısı ve nemli sonbahar sabahlarıyla trüf mantarının oluşumu için eksiksiz bir mikroklima yaratıyor. Sıcak günlerle serin geceler arasındaki dengeli geçiş toprağın altında saklanan bu aromatik mantarın en

Albe, her yıl sonbaharda düzenlenen Uluslararası Beyaz Trüf Fuarı ile mevsimsel bir kutlamaya ev sahipliği yapıyor.

rafine halini bulmasını sağlıyor. Doğal olarak oluşan bu koşullar, her yıl yalnızca birkaç hafta süren bir sezonu gastronomik bir seremoniye dönüştürüyor.

Gerçek bir trüf deneyimi tabaktan önce ormanda başlar. Sabahın erken saatlerinde nemli yaprakların üzerine basarak ilerleyen adımlar eşliğinde konuklar "Trifulau" adı verilen yerel trüf avcılarına eşlik eder. Onlarla birlikte ormanlık patikalara girilir; eğitilmiş köpekler toprağın altındaki kokuyu takip ederken, insanlar sessizliğe bürünür. Burada sadece sabır, doğa bilgisi ve sezgi vardır. Trifulau'ların çoğu bu mesleği babalarından hatta dedelerinden devralmıştır. Trüfün hangi ağaçların dibinde saklandığını, hangi havada yüzeye daha yakın olacağını bilirler. Trifulau'lar bu işte tek başlarına değildir, onlar iyi eğitilmiş trüf köpekleriyle birlikte çalışırlar. Geleneksel olarak domuzlar da bu amaçla kullanılmış olsa da hem daha itaatkar hem de hasat sırasında trüfü yemeden bulmayı öğrenmiş olduğu için artık köpekler

Relais San Maurizio, yıldızlı restoranı ve trüf bazlı spa ritüelleriyle biliniyor.

Alba'nın hemen dışındaki bir tepede konumlanan Locanda del Pilone'nin şef Federico Gallo tarafında hazırlanan menüsü.

tercih ediliyor. Köpekler, özellikle de Lagotto Romagnolo gibi bazı ırklar, keskin koku alma yetenekleriyle toprağın derinliklerindeki trüfleri hassasiyetle tespit ediyor. Trifulau ile köpek arasındaki bağ yıllar içinde kurulan sessiz bir anlayışla güçleniyor. Aralarındaki bu ortaklık doğaya duyulan saygıyla birleştiğinde, av deneyimi mekanik bir arayıştan çok, içgüdü ve sabrın birlikte işlediği kadim bir ritüele dönüşüyor. Sabah trüf avında yerin 10–20 cm altında bulunan o solgun beyaz yumru, ışıktan ve havadan uzak tutulup hemen nemli bir kumaşa sarılıyor. Beyaz trüf, nadir oluşu kadar kırılgan yapısıyla da lüksün en saf hali olduğunu söyleyebiliriz

Alba, Piemonte'nin güneyinde, Langhe tepelerinin yumuşak kıvrımlarıyla çevrili bir şehir. Adını Latince "alba" yani "şafak" kelimesinden alan bu kente dünyanın beyaz trüf başkenti demek yanlış olmaz. Antik Roma döneminde önemli bir ticaret ve zanaat merkezi olan Alba, Orta Çağ'da bölge aristokrasisinin kontrolünde yükselmiş ve günümüzde o dönemden kalma kırmızı tuğlalı kuleler hala şehrin silüetinde hüküm sürmekte; tarihi dokusu, modern Piemonte estetiğiyle iç içe geçmiş durumda: Gotik katedrallerin gölgesinde modern sanat galerileri, Orta Çağ surlarının ardında butikler, asırlık şarküterilerin hemen yanında çağdaş şef restoranları yer alıyor.

Casa di Langa, özel trüf avı rotaları sunuyor.

Tarihi bir bağ evinin restore edilmesiyle hayat bulan Guido da Costigliole'de Michelin yıldızlı şef Ugo Alciati, her sezon başında trüf menüsünü yeniden yazıyor.

Ancak Alba'yı asıl özel kılan, onun doğayla kurduğu sessiz ama derin bağ. Şehir, her yıl sonbaharda düzenlenen Uluslararası Beyaz Trüf Fuarı ile mevsimsel bir kutlamaya ev sahipliği yapıyor. Yılın bu döneminde Alba'nın sokakları, dünyanın dört bir yanından gelen trüf avcıları, koleksiyonerler, şefler ve rafine zevklere sahip gezginlerle dolup taşıyor. Caddeler trüf kokuyor, mahzenlerde üzüm konuşuluyor, her sokak başında doğa ve mutfak kültürü arasında kurulan kadim ilişki kendini gösteriyor. Alba, beyaz trüfün yalnızca bulunduğu değil, gerçek değerine ulaştığı yer.

Beyaz trüf doğru ellerden geçtiğinde anlam kazanır. Bu yüzden Piemonte bölgesi, özellikle de Alba ve civarı, İtalya'nın en saygın Michelin yıldızlı restoranlarına ev sahipliği yapıyor. Trüf sezonunda bu restoranların menüleri özel olarak yeniden yazılıyor, her bir tabak bu aromanın farklı tonlarını öne çıkaracak şekilde tasarlanıyor.

Alba'nın merkezinde yer alan ve 3 Michelin yıldızıyla Piazza Duomo verebileceğimiz referanslardan. Şef Enrico Crippa'nın doğayla kurduğu sezgisel bağ, her sunumda hissediliyor. Beyaz trüfle kaplanmış "kar gibi ince kesilmiş kalamar dilimleri", denizden gelen tazelikle toprağın derinliğini birleştirir. Ardından gelen risotto tereyağıyla değil neredeyse bir sessizlikle karıştırılmış gibi. Zira burada başrolde yalnızca trüf var.

Şef Enrico Crippa'nın kontrolünde Alba'daki 3 Michelin yıldızlı Piazza Duomo'nun başrolde yalnızca trüf var.

La Ciau del Tornavento, Barbaresco üzüm bağlarına bakan terasında, misafirlerine hem manzarayla hem de lezzetle birleştiren konumlardan. Hafif pişirilmiş yumurta sarısı, parmesan köpüğü ve beyaz trüf eşliğinde sunulan sade ama zengin bu başlangıç Piemonte'nin gerçek kimliğini yansıtıyor.

19. yüzyıldan kalma taş duvarlı bir şatonun mahzeninde konumlanmış atmosferine ek olarak tabaklarıyla da de etkileyici bir durak, Guido da Costigliole. Tarihi bir bağ evinin restore edilmesiyle hayat bulan bu restoran yumuşak ışıklarla aydınlatılmış tonozlu tuğla tavanları, ahşap detayları ve seramikleriyle Piemonte kırsalının aristokratik geçmişini bugüne taşıyor. Michelin yıldızlı şef Ugo Alciati geleneksel Piedmont tariflerini çağdaş bir dengeyle yorumlanması bir kenara her sezon başında yeniden yazılan trüf menüsü, sadelikle derinliği aynı tabakta buluşturmayı amaçlıyor. Burada servis edilen beyaz trüflü tagliolini zeytinyağı ve tereyağı karışımıyla hafifçe sote ediliyor, ardından altın sarısı tabakta taze tıraşlanmış beyaz trüfle servis ediliyor. Trüf bu tabakta tüm öğelerin arasına sızan bir alt metin gibi. Tabaktan ilk lokmayı aldığınızda bir coğrafyanın, bir mevsimin ve nesiller boyunca aktarılmış bir mutfak kültürünün tadına varıyorsunuz.

Orta Çağ kasabası Neive.

Toskana'daki San Giovanni D'Asso kasabası, trüf üretim bölgesi olarak biliniyor. Kasabada trüf müzesi bulunuyor ve her yıl bir trüf festivali düzenleniyor.

Roero bölgesindeki Priocca kasabasında, sessiz bir sokakta gizlenmiş ama ünü sınırları aşmış Ristorante Il Centro, Cigliuti ailesi tarafından üç kuşaktır işletiliyor. Şef Elide Mollo'nun mutfağında beyaz trüf klasik tekniklerle buluşuyor. Fırınlanmış patatesin içine saklanmış sıcak fontina peyniri, üzerine taze tıraşlanmış beyaz trüf serpildiğinde, yemeğin sadeliği trüfün yoğunluğunu öne çıkarılıyor.

Alba'nın hemen dışındaki bir tepede konumlanan Locanda del Pilone'nin şef Federico Gallo tarafında hazırlanan menüsünde taze yumurta tagliolini klasik trüf eşleşmesinin ötesine geçiyor; fındık kreması ve siyah sarımsak gibi unsurlarla çağdaş bir dokunuş kazanıyor. Yemeğin ardından sunulan trüflü dondurma ise Piemonte mutfağının bir diğer yüzünü yansıtıyor.

Piemonte'de trüf mevsimini yaşamak, gastronomik bir deneyimden fazlasını sunuyor. Zira bu yolculuğu tamamlayan konaklama alternatifleri bölgenin karakterini taşıyan, estetik detaylarla tasarlanmış yapılarla sunuluyor. Bazı otellerde ise trüf teması yalnızca mutfakta değil, wellness konseptine de dahil ediyor. Trüf yağıyla yapılan yüz bakımları, ciltteki serbest radikallerle savaşırken aynı zamanda aromaterapik bir rahatlama sağlıyor.

La Ciau del Tornavento, Barbaresco üzüm bağlarına bakan terasında, misafirlerine hem manzarayla hem de lezzetle birleştiren konumlardan.

17. yüzyıldan kalma bir manastırın restore edilmesiyle bir inziva noktasına dönüşen Relais San Maurizio, yıldızlı restoranı ve trüf bazlı spa ritüelleriyle beden ve ruh için bütüncül bir deneyim sunuyor. Daha çağdaş bir yorum arayanlar için Casa di Langa, sürdürülebilir mimarisi, sanat koleksiyonu ve tarımla iç içe konaklama modeliyle öne çıkıyor. Trüf sezonu boyunca düzenlenen özel atölyelerde konuklar, trüf tadımı ve taze makarna yapımı gibi deneyimlere katılabiliyor. Dileyen misafirler için helikopterle bağ turu, özel trüf avı rotaları ve kapalı tadım seansları gibi tamamen kişiselleştirilmiş etkinlikler de bulunuyor.

Bu kısa sezon doğanın ve emeğin uyumunu temsil ediyor. Piemonte'de trüf toplarken çamura bulanmış çizmelerin ardından Michelin yıldızlı sofra oturmak farklı bir deneyimi de beraberinde getiriyor.

YapıKredi Crystal

Yapı Kredi Crystal sahipleri dünyanın her yerinde tüm restoran harcamalarında **%5 indirim ayrıcalığına sahiptir.**

FİLM FESTİVALİ MEVSİMİ

Yazı: Güvenç Atsüren

2025 Toronto Uluslararası Film Festivali (TIFF), 4-14 Eylül tarihleri arasında gerçekleştirilecek.

Korku, bilim kurgu ve fantastik janrlarına odaklanan en prestijli film festivallerinden biri, Sitges Film Festivali.

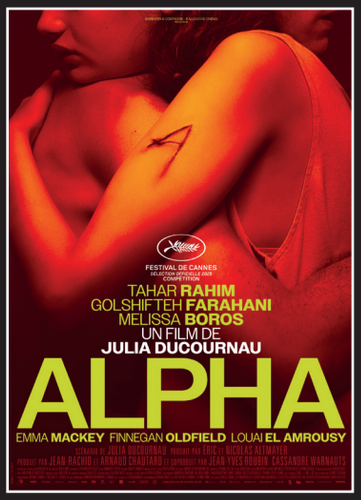

Sitges Film Festivali açılışını Julia Ducournau'nun yeni filmi *Alpha* ile yapacak.

Film festivalleri, sinema dünyasındaki gelişmeleri yakından takip etmek, başarılı ve usta yönetmenlerin güncel çalışmalarını izlemek için en doğru adres belki de. Bu organizasyonları düşününce akla ilk olarak Cannes, Berlin, Venedik gibi zaman zaman kalabalıklarıyla yorucu olabilecek örnekler gelse de seçenekler bunlarla sınırlı değil. Zira yıl boyunca, dünyanın dört bir yanında, farklı beğenilere hitap eden seçkileriyle heyecan yaratan pek çok festival düzenleniyor. Özellikle yazın beraberinde getirdiği tatil atmosferinden sinemanın büyüsüyle sıyrılmak için sonbahar festivalleri son derece cazip olanaklar sunuyor.

Sonbaharda düzenlenen festivallerin en popüler ve en önemlilerinden birisi elbette ki Toronto Uluslararası Film festivali ya da kısaca ifade etmek gerekirse TIFF. Kuzey Amerika'nın en saygın sinema organizasyonlarından olan festival, sadece bağımsız ve sanatsal yönü ağır basan yapımlara değil, daha geniş kitlelere hitap eden filmlere de alan açan yapısıyla dikkat çekiyor. Buna paralel şekilde Toronto Film Festivali'nin sinema endüstrisi açısından göz ardı edilmemesi gereken bir niteliği olduğundan söz edebiliriz. Öyle ki bu festivalde verilen "Seyircinin Seçimi Ödülü" birkaç ay sonra dağıtılacak Oscarlar için de haberci olma niteliği taşıyor. Bu ödülü kazanan yapımın Akademi Ödülleri'nin de favorileri arasında yer alacağına kesin gözüyle bakılıyor.

Bu yılki Toronto Film Festivali, organizasyonun tarihi açısından da büyük önem taşıyor. Zira festival bu yıl 50. yaşını kutluyor. 4-14 Eylül tarihleri arasında gerçekleşecek olan festivalin seçkisi de oldukça çarpıcı. Programda yer alan onlarca dikkat çekici yapım arasında Chloé Zhao'un yeni filmi *Hamnet*'in özellikle öne çıktığı söylenebilir. Öyle ki yönetmen, 2020'de En İyi Film Oscarı'nı kazanan *Nomadland*'in ardından şaşırtıcı bir kariyer tercihi yaparak Marvel Sinematik Evreni'nin ortalama işlerinden *The Eternals* için kamera arkasına geçmişti. Ödül sezonunun da favorilerinden olması beklenen ve William Shakespeare'in eşi Agnes'in yaşadıklarına odaklanan bu biyografik filmin Zhao için bir dönüş niteliği taşıyıp taşıyamayacağı merak konusu. TIFF'nin bu yılki seçkisinde *Hamnet* gibi festivalde dünya prömiyerini yapacak yapımların dışında daha önce Cannes ya da Venedik'te gösterilmiş; Cafer Panahi'nin Altın Palmiyeli *It Was*

Francis Ford Coppola, 2002'deki San Sebastian Film Festivali'nde.

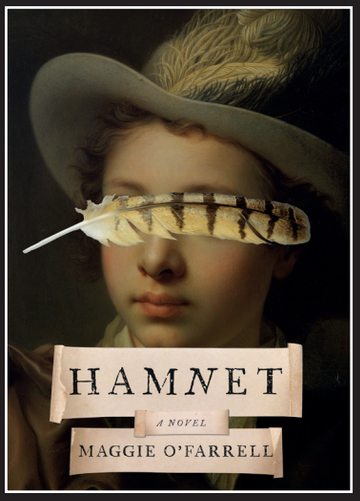

Toronto Film Festivali'nde Chloé Zhao'un yeni filmi *Hamnet* gösterimde olacak.

Ruben Östlund, Atiq Rahimi, Maryam Touzani, Brie Larson ve Julia Ducournau 76. Cannes Film Festivali kapsamında *Elemental* filminin gösteriminde.

Just an Accident'ı, Jim Jarmusch'un 6 yıl aradan sonra çektiği F*ather Mother Sister Brother*'ı ve çağımızın en yenilikçi sinemacılarından Benny Safdie'nin *The Smashing Machine*'i gibi yapımlar da yer alıyor. Bu zengin seçki içerisinde Türkiye'den de bir film var. 2019 tarihli kısa filmi *Göremediğimiz Tüm Işıklar*'la dikkat çeken yönetmen Şeyhmus Altun'un ilk uzun metrajı *Aldığımız Nefes*, seyirciyle ilk kez Toronto'da, festivalin Discovery bölümünde buluşacak. Elbette TIFF'ten bahsederken Midnight Madness bölümüne ayrı bir parantez açmamak olmaz. Kendine has bir takipçi kitlesine sahip olan bu bölüm, gece 12'den sonra başlayan gösterimleri ve

Netflix Tudum 2025: The Live Event'te Daniel Craig ve Rian Johnson.

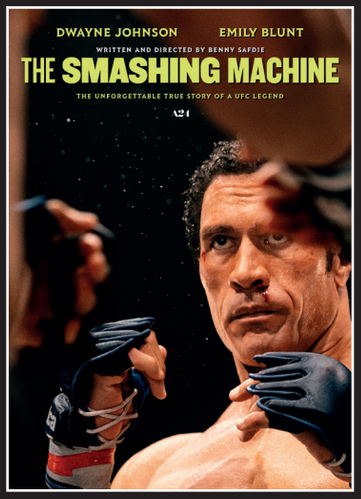

Benny Safdie'nin yazıp yönettiği *The Smashing Machine,* sonbaharda gösterimde.

başta korku olmak üzere tür sinemasının seçkin örneklerini kapsayan seçkisiyle özel bir ilgiyi kesinlikle hak ediyor.

Tercihi Kuzey Amerika yerine Avrupa olanlar için sonbahar festivalleri arasından San Sebastian'ın öne çıktığını söyleyebiliriz. Gastronomi turizminin de başkentlerinden olan, Bask kültürünü tüm yönleriyle deneyimleyebileceğiniz bu kent, 1953'ten bu yana Avrupa'nın en saygın film festivallerinden birine de ev sahipliği yapıyor. Bünyesinde verilen Altın İstiridye ödülünü tarih boyunca kazananlar arasında Henri-Georges Clouzot, Francis Ford Coppola ve Víctor Erice gibi büyük sinemacıların bulunduğunu belirtirsek bu organizasyonun ne denli önemli olduğu daha kolay anlaşılabilir. San Sebastian Film Festivali'nin benzerlerinden ayrıştığı noktalardan biri, programında İspanya'nın ve dünya sinemasının gerek halihazırda saygınlık kazanmış gerekse yükselişte olan yönetmenlerini buluşturuyor olması. Dolayısıyla ilk bakışta bu festival; Cannes, Berlin ya da Venedik'e kıyasla görkemli bir seçkiye sahip değilmiş gibi gözükse de çok kıymetli keşifler yapmayı mümkün kılıyor. Festivalin ana yarışmasında yer alacağı açıklanan ilk üç filmin, güncel İspanya sinemasının kayda değer yönetmenleri José Luis Guerín, Alberto Rodríguez ve José Mari Goenaga & Aitor Arregi ikilisinin imzasını taşıyor olması da bu durumu destekler nitelikte.

Genel itibarıyla film festivalleri, bir gösterimden diğerine yetişilmeye çalışılan, seans aralarında ayak üstü kritiklerin yapıldığı sinemayla dolu anlar vadeder. Fakat bazı festivaller vardır ki bu tür deneyimleri daha da öteye taşıyarak sinemaseverleri kendilerine ait bambaşka bir dünyaya davet eder. Bunların da başında elbette Sitges Film Festivali gelir. Tam adı Katalonya Uluslararası Fantastik Film Festivali olan bu etkinlik için "tür sinemasının mabedi" yakıştırmasını yapsak yanlış olmaz. Öyle ki genel kanıya göre de Sitges; korku, bilim

Michelle Yeoh ve Chloé Zhao, Independent Spirit Awards'da.

Cafer Panahi'nin *It Was Just an Accident*'ı 78. Cannes Film Festivali'nde Altın Palmiye ödülünü kazandı.

kurgu ve fantastik janrlarına odaklanan en prestijli film festivali. Daha net ifade etmek gerekirse Cannes, sanat sineması için nasıl bir anlam taşıyorsa Sitges de tür sineması için öyle bir anlam taşır. Kaldı ki festivalin katılımcılarına sunduğu sadece özenle kürate edilmiş bir film seçkisi değil. Gösterimlerin tarihî salonlarda yapılması, açık hava seansları ve bu tür organizasyonların olmazsa olmazı cosplay etkinlikleriyle Sitges, benzerine zor rastlanabilecek bir deneyim yaşamanızı mümkün kılar. Siz de bu ezber bozan sinema atmosferini bizzat tecrübe etmek istiyorsanız 9-19 Ekim tarihleri arasında 58. kez konuklarını ağırlayacak Sitges Film Festivali için planlarınızı yapmaya başlayabilirsiniz. Üstelik festival, bu yılki açılışını bir önceki çalışması *Titane* ile Altın Palmiye'ye uzanan Julia Ducournau'nun, 2025 Cannes Film Festivali'nin ana yarışmasında yer alan yeni filmi *Alpha* ile yapacak.

Sitges'in düzenlendiği tarihlerde korku sinemasına ağırlık veren, Akdeniz kıyılarındaki bir festival yerine, Avrupa ve dünya sinemasının öne çıkan ve keşfedilmeyi bekleyen örneklerini İngiltere'nin serin atmosferi eşliğinde izlemek isterseniz de çok iyi bir alternatifiniz var: 8-19 Ekim tarihlerinde düzenlenecek BFI Londra Film Festivali. Dünyanın en eski sinema kurumlarından olan BFI (Britanya Film Enstitüsü) tarafından düzenlenen festival, bu yıl kapılarını 69. kez misafirlerine açacak. Henüz bu seneki programına dair çok fazla bilgiye sahip olmadığımız festivalin seçkisinden ilk açıklanan film, *Wake Up Dead Man: A Knives Out Mystery*. Rian Johnson'ın yönettiği, başkarakterine de Daniel Craig'in hayat verdiği polisiye serisinin bu üçüncü ayağı, tıpkı önceki filmler gibi senenin en eğlenceli seyirliklerinden biri olmaya aday.

Cannes Film Festivali gibi devasa organizasyonlara dair en yaygın şikayetlerden biri, bu festivallerin sinemaseverleri bir miktar dışlayarak

Jim Jarmusch, 6 yıl aradan sonra *Father Mother Sister Brother* ile geri dönüyor.

Screen Actors Guild Awards'da Benny Safdie.

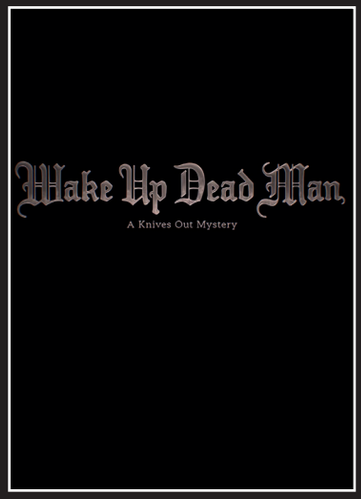

BFI Londra Film Festivali'nde Rian Johnson'ın yönettiği, başkarakterine de Daniel Craig'in hayat verdiği *Wake Up Dead Man: A Knives Out Mystery* gösterimde olacak.

sadece endüstri ve magazin odaklı olması. BFI Londra Film Festivali ise daha ziyade seyirci dostu kimliğiyle bilinir. Dolayısıyla görmek istediğiniz filmlere bilet bulma konusunda fazla stres yaşamayı istemiyor, daha dingin bir deneyimi tercih ediyorsanız sonbaharda seçiminizi Londra Film Festivali'nden yana kullanabilirsiniz.

Elbette ki sonbaharda düzenlenen film festivalleri özellikle mercek tuttuğumuz bu organizasyonlarla sınırlı değil. Söz konusu dönemde perdelerini açacak diğer önemli festivalleri ve tarihlerini şöyle sıralayabiliriz: Kendine has bir sinema anlayışına sahip Güney Kore'deki Busan Uluslararası Film Festivali (17-26 Eylül), Sitges'in Amerika'daki muadili olarak niteleyebileceğimiz Screamfest Korku Filmleri Festivali (7-16 Ekim), hem Avrupa'nın hem de tüm dünyanın en önemli belgesel festivallerinden DOK Leipzig (27 Ekim-2 Kasım), Kuzey atmosferini genç bir sinema anlayışıyla bir araya getiren Tallinn Black Nights Film Festivali (7-23 Kasım).

Sayısı daha da artırılabilecek bu referanslardan da kolayca anlayabileceğimiz üzere sonbaharda olduğu gibi yılın her dönemi düzenlenen, farklı ilgi alanlarına hitap eden, çeşitli konseptlere sahip film festivalleri mevcut. Bu organizasyonlar sadece en çok merak edilen filmleri sinemaseverlerin beğenisine sunmakla kalmıyor, sinemanın özünde kolektif bir mecra, bir birliktelik sahası olduğunu da halaz bizlere hatırlatıyor. Burada kastettiğimizi anlamak adına TDK'nın "festival" kelimesi için yaptığı tanımlardan birine bakmamız yeterli aslında: "Belli bir sanat dalında oyun ve filmlerin sunulması ve gösterilmesi sonunda ödül, derece verilmesi biçiminde düzenlenen ulusal veya uluslararası gösteri dizisi; şenlik." Evet, Onat Kutlar'ın da dediği gibi "sinema bir şenliktir", film festivalleri de bu şenliğin devam etmesini mümkün kılan başlıca etmenler arasında.

ŞEHRE GERİ DÖNÜŞ

Fotoğraf: Deniz Karataş
Styling: Esin Ünlü

Montblanc "Meisterstück" rose altın kaplama Legrand tükenmez kalem ve "Sartorial" bordo kartlık.

Dior "Wild", siyah deri topuklu bot.

Prada "Dada", kemik rengi napa deri omuz çantası.

Berluti "Deux Jours" evrak çantası.

Hermès "Louna 55" kemik rengi deri topuklu ayakkabı.

Sandro, zımba detaylı "over-size" kahverengi eskitme deri ceket.

Lalique, gri "Zeila" Panter dekoratif obje.

Retouch: Betül Etik

Brioni, "paisley" motifli kravat ve ipek mendil seti.

ROLEX
PERPETUAL DAT
GMT-MAS TER
SUPERLATIVE C RONOME R
OFFICIAL RTIFIED
MADE

VINTAGE DÖNÜŞÜMÜ

Yazı: Aylin Kumdagezer

Sol sayfa: Rolex Oyster Perpetual Date GMT Master, Pan American World Airways iş birliği içinde pilotlar ve navigatörler tarafından kullanılmak üzere 1954 yılında tanıtıldı. Oyster Perpetual GMT-Master II modelinde ise Rolex, ilk kez yeşil Cerachrom bileşenini kullanıyor.

Yüksek saatçilikte vintage kavramının anlamı hiçbir zaman aynı kalmadı. Daha önceki on yıllarda, bu terim yalnızca eski, üretimden kalkmış, genellikle göz ardı edilmiş ve bazı durumlarda değerinin altında kalmış saatleri ifade ediyordu. Bunlar, mekanik zaman tutmanın endüstriyel geçmişinin kalıntılarıydı ve sıklıkla duygusal nedenlerle saklanıyor, çekmece diplerinden ortaya çıkıyordu. Son 30 yılda yalnızca bu parçaların ekonomik değeri değil, onların nasıl algılandığına dair kavramsal çerçeve de değişime uğradı Vintage artık yalnızca "yıllanmış olmakla" eş anlamlı olmaktan çıktı yüksek saatçilik kültürü, tasarım felsefesi ve koleksiyoner davranışı açısından da yeni bir konum edindi.

Tarih boyunca saat endüstrisi geleceğe dönük bir tasarım ve üretim stratejisi sürdürdü. Yirminci yüzyılın ikinci yarısında, özellikle de savaş sonrası yıllarda, hassasiyet, dayanıklılık ve formda ilerleme isteği ön plandaydı. 1970'lerdeki Quartz Krizi'nin İsviçreli markaları teknolojik açıdan rekabet etmeye zorlaması, daha ince kalibrelerin, entegre kayış tasarımlarının

Cartier Tank à Guichets'nin tarihi 1928 yılına dayanıyor ve marka 2025 seçkisinde platin, sarı ve pembe altından üç versiyona yer verdi.

ve daha verimli üretimin gelişimini hızlandırdı. Bu dönemde, başta manuel kurmalı veya erken dönem otomatik versiyonlar olmak üzere eski modeller, inovasyonun etkisi altında gölgede kalmıştı. 1940'lar veya 1950'lerden kalma saatleri aktif olarak arayan koleksiyoner sayısı çok azdı. Vintage pazarı, eğer varsa, niş ve yapılandırılmamış bir vaziyetteydi.

Bu durum, 1990'ların sonları ve 2000'lerin başlarında, kökene, zanaata ve tasarım özgünlüğüne yönelik daha geniş bir kültürel ilginin oluşmasıyla değişmeye başladı. Müzayede evleri, özellikle tarihi belgelere, sınırlı edisyonlara veya farklı sayılabilecek kadran varyasyonlarına sahip saatlerin statüsünün yükselmesinde önemli bir rol oynadı. Seri numarası analizi ve kasa arkası incelemeleriyle tamamlanan akademik tarzdaki kataloglama, koleksiyonerliğe daha titiz bir yaklaşım getirdi. İlk çevrim içi forumlar ve ardından özel platformlar, eski modellere duyulan takdirde ortaklaşan topluluklar oluşturdu ve bunu sahiplik kadar bilgi arayışı olarak tanımladı.

Vintage tarzı fildişi lake kadranı ve kumaş desenli haki yeşil kompozit malzemeden kayışıyla Patek Philippe Calatrava Pilot Travel Time 5524G.

Çağdaş yüksek saatçilikte, vintage artık yalnızca geçmişten kalma bir nesneyi ifade etmiyor; yeniden yorumlanmış bir fikri, incelenmiş bir kökü ve detayları ima ediyor. Bir diğer deyişle hem estetik hem de metodolojiyi kapsıyor. Markalar artık arşivlerini durağan kayıtlar olarak değil canlı kaynaklar olarak görüyor: yeniden üretimler için birer taslak, kalıcı tasarım mantığına dair kılavuzlar gibi... Vintage saatlere olan ilginin nostaljiden çok sınırlı edisyon, ölçek avantajı ve amacın netliğinden kaynaklandığını dile getirebiliriz. Bunun da özellikle 2010'ların başındaki büyük kasa çapları veya aşırı karmaşık trendlerle keskin bir tezat oluşturduğunu söyleyebiliriz.

Koleksiyonerler de bu değişime önayak oluyor elbette. İster deneyimli ister henüz yolun başında olsun, çağdaş koleksiyonerler vintage nüanslarına giderek daha fazla uyum sağlıyor. Seri numarası, referanslar, kulp genişliği varyasyonları ve mekanizma evrimi akademik bir yoğunlukla inceleniyor. Sonuç, genellikle nadirliği malzemelerden çok ince ayrımla değerlendiren bir alan. Tipografideki ufak bir uyumsuzluk veya sıra dışı bir saat göstergesi, bir modeli "az bilinen"den "kült" statüne yükseltebiliyor.

Chronomaster Original, Zenith'in imza rengi olan mavi kadran ve ilk kez üç renkli alt kadranlara sahip. Ayrıca model, El Primero kalibreli ilk saatlerden biri olan orijinal 1969 referans A386'nın sadık bir kopyası.

Yüksek saatçilikte vintage'ın benimsenmesi aynı zamanda mirasın yeniden yorumlanmasının da bir göstergesi. Markalar, erken üretim modellerinden uzaklaşmak yerine, onları giderek daha fazla anlatı stratejilerine entegre ediyor. Miras departmanları artık aynı anda marka tarihçisi, arşivci ve ürün geliştiricisi olarak görev yapıyor. Sınırlı sayıdaki yenilenen basımlar hem tarihsel doğruluğu hem de modern beklentileri yansıtacak şekilde bir araya getiriliyor. Amaç taklit etmek değil yeniden sınırları belirlemek ve sürekliliği kanıtlamak, 1965'te tasarlanan bir tasarımın 2025'te hala geçerli olabileceğini, hatta belki de üstünlüğünü koruyabileceğini göstermek.

Vintage'ın etkisi, çağdaş saatçiliğin tasarım dilini de yeniden şekillendirdi. Doğrudan yeniden üretimlerin ötesinde, koleksiyonların tamamı artık vintage ipuçlarından yararlanıyor. Markalar önceki on yılların abartılı estetiğinden uzaklaştıkça, kasa boyutları genellikle 36 mm ile 39 mm arasında, tarihsel olarak daha doğru oranlara geri döndü. Kadran konfigürasyonları -tasarımları, göze çarpmayan semboller veya bir zamanlar askeri veya bilimsel alanlarla ilişkilendirilen

Geçmişi ve bugünü birbirine bağlayan Royal Oak Perpetual Calendar "150th Anniversary", 150 edisyon ile sınırlı.

renk tonlarıyla- sıklıkla geçmişten ilham alıyor:. Modern tipografi bile arşiv araştırmalarını yansıtıyor; logo tasarımları ve yazı tipleri onlarca yıldır görülmemiş formlara geri dönüyor. Halen kulağa nostaljik eylemler olarak gelebilir ancak biz bu adımları daha çok vintage'ın modern estetiğin nasıl göründüğünü yeniden kalibre etmeye yardımcı olduğunun kanıtı olarak yorumluyoruz.

Bir diğer taraftan bu dönüşüm, pazar demografisinin değişimiyle aynı zamana denk geldi. Bir zamanlar deneyimli koleksiyonerlerin ve müzayede uzmanlarının ilgi odağı olan vintage saatler, artık farklı bakış açılarıyla etkileşim kuran genç nesillere, özellikle de Gen-Z'ye hitap ediyor. Instagram ve TikTok gibi sosyal medya platformları, vintage saatleri nadirliği ve tarihsel bağlamın kültürel ağırlık kattığı bir yaşam tarzı nesnesine dönüştürdü. Dijital bir bolluk kültüründe yetişen daha genç kitleler için çekicilik kriterleri arasında anlatı odaklı olması ve dokunsal bir unsur bulundurması var.

Daha önce de belirtiğimiz gibi vintage algısı müzayede evleri tarafından daha da meşrulaştırıldı. Phillips, Sotheby's ve Christie's gibi isimler, nadir saatleri güzel sanatlar ve koleksiyonluk otomobillerle aynı

Tudor, 50'lerden beri motor sporlarıyla olan diyaloğunu Black Bay Chrono "Carbon 25" modeliyle pekiştiriyor.

seviyede kültürel eserler olarak yeniden konumlandırdı. Müzayede katalogları, köken, üretim anomalileri ve kasa evrimi üzerine özenle seçilmiş makalelere dönüştü. Bu bağlamda, değer artık yalnızca marka veya karmaşıklık tarafından değil, özgünlük, üretim kısıtlaması ve izlenebilir tarih tarafından belirleniyor. Sıra dışı bir logo, ilk seri referansı veya hatta belgelenmiş bir sertifika, belirsiz bir modeli altı haneli bir sonuca dönüştürebilir. Değerin bu yeniden tanımlanmasının bir geri bildirim etkisi oldu: Markalar artık müzayede sonuçlarının geriye dönük olarak fenomen olarak kabul edilen modelleri yeniden değerlendirmeye daha meyilliler; yalnızca pazarlama için değil aynı zamanda ikincil pazarın tarihsel yankısını da doğruladığı için.

Bu güçlü yönleri sayesinde, tasarım etkisi, nesiller arası benimseme ve müzayede evi onayıyla birlikte, vintage estetik bir kategori olmaktan çıkıyor ve kültürel bir bakış açısı olarak yeniden tanımlanıyorr. Markaların sürekliliği nasıl inşa ettiğini, koleksiyonerlerin nasıl önem atfettiğini ve zaman-zanaatkarlık ilişkisinin nasıl anlaşıldığını da belirliyor. Vintage algısı hem neyi hatırlamayı seçtiğimizin hem de nasıl ilerlemeye karar verdiğimizin göstergesi olarak kabul ediliyor.

San Luis, göl kenarından ormanda gizlenmiş ahşap dağ evlerine kadar farklı konaklama seçenekleri sunuyor.

DERİN SESSİZLİK: DOLOMİTLER'DE SONBAHAR

Yazı: Berna Albaş

Fotoğraf: Tobias Kaser

Dolomitler uzun zamandır kış lüksünün tipik görsel imgelerini yaratmaya devam ediyor. Karla kaplı zirveleri ve kayak kulübeleriyle kayak kültürünün mevsimsel kartvizitleri oldu. Ancak Güney Tirol, Trentino ve Belluno'ya uzanan bu fenomen dağ bölgesi, bunun ötesinde daha sakin bir çehreye sahip; nereye bakacağını bilenlere özgü bir kimlik sunuyor. Sonbaharda, Dolomitler performatif kışlık paltolarını çıkarıp daha temel bir noktaya geri dönüyor: Ormanlar, ufuk çizgileri ve gösterişten ziyade samimiyetle dolu deneyimler vadediyor.

Mevsimsel seyahat rotaları genellikle ikili varsayımlarla şekillenir. Varış noktaları yaz veya kışa ayrılır; ya da plaj veya yamaca... Alpler bu ritmi takip eder, yürüyüşten kayağa geçiş yapar ve arada size çok az anlatı ve deneyim alanı bırakır. Ancak sonbahar kategorilere ayrılmaya direnir. Jet-set takvimine uymaz veya güneşi kovalamaz. Bunun yerine, daha yavaş ve daha derinlemesine bir yer keşfine odaklanır. Dolomitler'de sonbahar bir mekan olmaktan çıkıp başlı başına lüks bir mevsime dönüşür; zamanın uzadığı, havanın keskinleştiği ve doğanın renk paletinin en incelikli haline ulaştığı bir yer.

İtalyan Alpleri'nin Güney Tirol'de, Vigiljoch Dağı'nın tepesinde yer alan Vigilius Mountain Resort, yönünü ve tüm karar alma süreçlerini basit bir ilkeyle yönetiliyor: Çevre.

UNESCO Dünya Mirası Alanı olan Dolomitler, jeolojik bir dramanın neticesi. Tarih öncesi bir denizin altına gömüldükten sonra, 250 milyon yıl boyunca yükselerek sivri dağlardan ve pürüzsüz vadilerden oluşan bir kireç taşı kalesi bu aslında. Soluk tonlu kayalar, alacakaranlıkta neredeyse pembe renkte parlıyor ve fosilleşmiş mercan izleriyle bezeli; bu da deniz kökenli olduklarının kanıtı. Ancak bu bölgeyi çevreleyenler de bir o kadar ilgi çekici; dillerin kesiştiği ve geleneklerin şaşırtıcı derecede bozulmadan kaldığı bir vadiler karmaşası.

Çevresindeki doğayla uyum içinde olan Lefay Resort & Spa Dolomiti, bölgenin geleneksel mimarisini yeniden yorumlama felsefesine uygun olarak, yerel dağ yapılarından ilham alıyor.

Güney Tirol, bu kültürel iç içe geçmişliğin merkezinde. Almanca, İtalyancadan daha yaygın olarak konuşuluyor ve Ladin dili (eski bir Rhaeto-Roman dili) hala belirli köylerde kullanılıyor. Her vadi, sadece lisanıyla değil, yemekleri, mimarisi ve yaşam ritmiyle de biraz farklı bir hikaye anlatıyor. Buradaki dağ evleri dekoratif değil; ahşap işçiliğinin ve yüzyıllardır dağlarda hayatta kalmanın yaşanmış mirasları olarak karşımızda. Çan kuleleri net bir şekilde çınlarken, kafelerde hem elmalı turta hem de espresso aynı akıcılıkla servis ediliyor. Bu kültürel farklılık insanları bölmüyor aksine zenginleştiriyor ve ziyaretçilerine katmanlı bir deneyim hazırlıyor.

Sonbaharda Dolomitler'de lüks, gösterişten ziyade gelenlere sunduğu deneyim, mekan ve sessizlik düzeniyle alakalı. Yaz tırmanıcılarını ayrılmış, kayak tutkunları da henüz gelmemişken dağ evleri de konum değiştiriyor. Dağ evlerinin çoğu, yerel karaçam ağacı, işlenmemiş taş ve yakındaki çiftliklerden gelen yün kullanılarak tasarlanmış ancak göze batmayan bir yapıya sahip. İç mekanlar, Alplerin klişelerinden uzak duruyor; bunun yerine bol gün ışığına ve farklı dokulara açık. Oda içi şömineler, bespoke nevresimler, çam iğnesi yağı ve Alp bitkileriyle yapılmış banyo ürünleri, dış mekanla duyusal uyum sağlayacak şekilde seçiliyor.

Sonbahar, Dolomit patikalarını özel renk paletiyle pastoral bir görünüme çeviriyor. Karaçam ormanları parlak altın rengine, çayırlar yeşilden koyu sarıya dönüyor, gökyüzü ise yumuşak gri ve mavinin bir tonuna bürünüyor. Özel yürüyüş rehberleri, yalnızca kondisyon ile değil, aynı zamanda ışık koşullarına, kuş göçlerine veya botanik ilgi alanlarına göre de uyarlanmış rotalar sunuyor. Sabah, sisli bir havada sessiz bir tırmanışla başlayan gezi, o gün kimsenin yürümediği bir seyir noktasında bölgenin kendine has peyniri ve sıkılmış elma suyuyla piknik yaparak sona erebilir. Bazı dağ evleri, bagajların önden taşındığı, yüksek rakımlı dağ geçitlerinden geçen helikopterli yürüyüş veya e-dağ bisikleti parkurlarıyla bu deneyimi daha da ileri götürüyor. Avrupa'nın en yüksek dağ çayırı olan Seiser Alm'ı neredeyse yalnızlık içinde geçebilir, kulübesinden taze tereyağı ve koyu çavdar ekmeği getiren yerel bir çobanla tanışabilir ve ardından sadece kendi nefesinizin yankılandığı bir ormana doğru devam edebilirsiniz.

Sonbaharda sağlık, dönüşümle değil, yenilenmeyle alakalı. Dolomitler'deki birçok yüksek rakımlı spa, Kneipp terapisi, orman banyosu ve mineral dengesi prensiplerine dayanan bir hizmet sunuyor. Kan dolaşımı için kestane yağı, topraklanma için fıstık çamı kompresleri veya kuru yaz sıcağından sonra cilt dengesi için Dolomit mineralleriyle zenginleştirilmiş kil içeren bakımlar için önceden yerinizi ayırtmanız gerekiyor.

Bölge sonbaharda uykuya dalmaz aksine canlanır. Her Ekim ayında Santa Maddalena'da düzenlenen Speck Festivali, yerlileri ve ziyaretçileri füme jambon, müzik ve yayla kültürünün kutlandığı bir vadi şölenine çeker. Rustik bir gelenek

İtalyan Alpleri'nde bulunan Anders Mountain Suites, doğa, mimari ve tasarım meraklıları için bir sığınak.

Fotoğraf: Tobias Kaser

Ağaçları huzurlu, güçlü ve gizemli olarak tanımlayan Güney Tirol'deki My Arbor, insan ve ağaç arasındaki diyaloğu ormanının içindeki yapılarıyla pekiştiriyor.

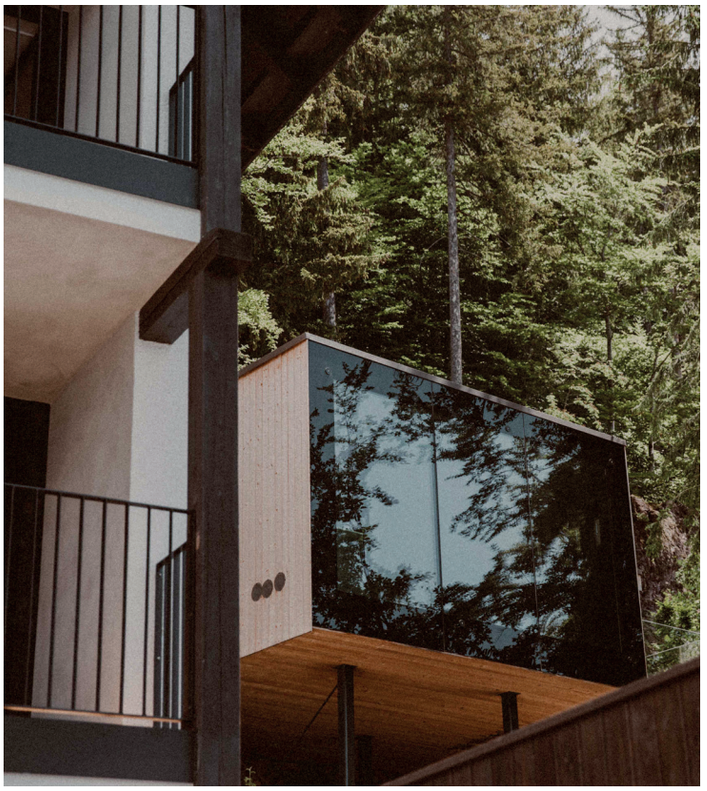

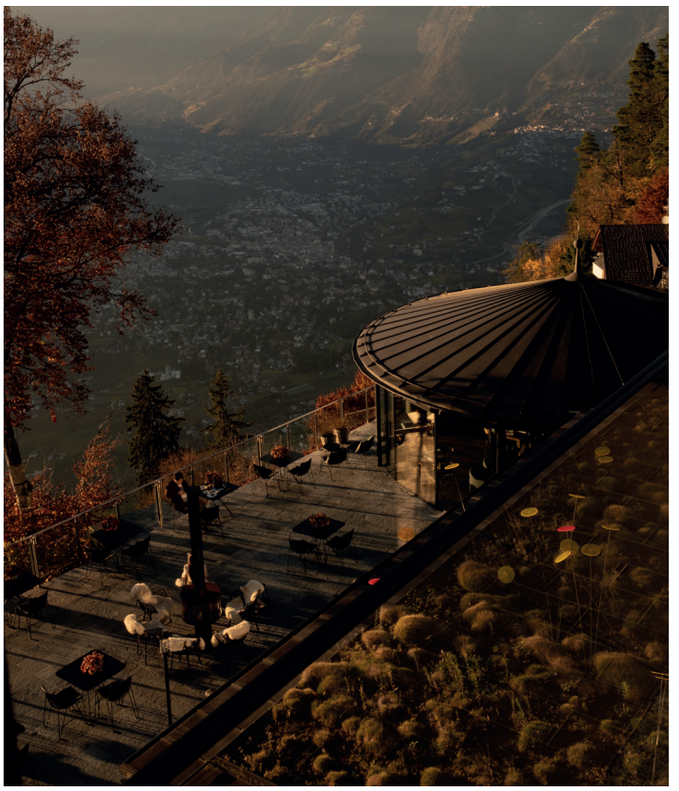

Fotoğraf: Silje Kverneland

Merano'daki Miramonti, 47 odasında altı farklı temayı yorumluyor.

olarak ahşap tezgahlarda kestane unundan yapılmış kekler, dağ balları ve el yapımı elma şarabı yerini alır. Yakınlardaki Törggelen geleneği, ziyaretçileri asırlık çiftlik evlerine davet eder ve burada ahşap panelli salonlarda lahana turşusu ve sadece birkaç hafta önce yapılmış içeceklerle yemek yerler.

Merano'da sonbahar aynı zamanda hasat mevsimi demek. Yamaçlara kurulmuş üzüm bağları, kıştan önceki son evrelerine başlar. Dolomitler'de sonbaharda gastronomi her şeyden önce hafızayla bağlantılı. Michelin yıldızlı St. Hubertus'ta şef Norbert Niederkofler, artık sonbahara uyarlanmış "Cook the Mountain" felsefesini sürdürüyor: Ladin kabuğuna sarılı eski peynir, yabani yaban turpuyla kavrulmuş pancar ve fermente meyveler ve tütsülenmiş samanla servis edilen geyik eti gibi... Ancak öne çıkanlar sadece lüks restoranlar değil. Yerli dağ kulübelerinde de arpa çorbası, kavrulmuş kestane, mürver jölesi ve yavaş pişirilmiş kuzu eti tabaklarının tadına bakılabilir.

Şefler, bölgenin tarımsal ritmini yansıtmak için fermente etme, kürleme gibi koruma tekniklerine güveniyor. Yemekler daha yavaş, daha uzun ve daha derin düşüncelere dalıyor. Sadece tadına değil, anlamaya da davet ediyorlar.

Sonbahar, insanların Dolomitler'de hareket etme biçimini de değiştiriyor. Kayak trafiği veya yaz yoğunluğu olmadan, erişim daha kişisel hale geliyor. Innsbruck veya Venedik'ten dağ evlerine helikopter transferleri yapılıyor. Great Dolomite Road boyunca manzaralı sürüşler sinematik görüntüye bürünüyor. Tam anlamıyla deneyim arayanlar için de bir alternatif var. Klasik otomobillerle yapılan yolculuklar ile kasabaları, modernist mimariyi ve doğal güzellikleri birbirine bağlayan rotalar izlenebilir.

Dolomitler'de sonbahar, yaz ve kış arasında bir uzlaşma değil; başlı başına bir destinasyon. Gösterişten uzak, tonlara daha uyumlu bir lüks sunuyor; öğleden sonra geç saatlerde bir karaçam ormanının rengi, kestane unlu makarnanın dokusu, güneş batmadan hemen önce panoramik bir saunadaki havanın serinliği. Gürültünün yokluğu bir tür varlığa dönüşüyor; Telesiyej gürültüsü yok, plajlardan yükselen ritmiler yok. Sadece kuru yaprakların hışırtısı ve ara sıra duyulan inek çanı. Birçoğumuz için bu tür bir sessizliğe ulaşmak neredeyse imkansız, giderek ve nadirleşen bir nosyon bu.

YapıKredi Crystal

Yapı Kredi Crystal sahipleri dünyanın her yerinde tüm restoran harcamalarında **%5 indirim ayrıcalığına sahiptir.**

170 yıldır varlığını sürdüren Zermatt'daki Hotel Monte Rosa, 7 farklı hiking turu öneriyor.

Avrupa'nın en yüksek rakımlı platolarından biri olan Alpe di Siusi'de konumlanan Como Alpina Dolomites modern bir mimariye sahip.

DÜŞSEL, SEZGİSEL VE DÖNGÜSEL AYDINLATMA

Yazı: Benan Kapucu

Nat Martin ve Sean Hammett lambayı, ışığın altında oturmanın keyifli olmasını sağlayacak şekilde tasarlandıklarını söylüyor.

Sol sayfa: İngiliz tasarımcı Samuel Wilkinson'ın tasarladığı tamamen saf mantardan üretilen Corka sarkıt aydınlatmalar, İsveçli Zero firması tarafından üretiliyor.

Aydınlatma tasarımı süreci, sadece ışığı yönlendirmekten ibaret değil, anlar yaratmak, duyguları uyandırmak ve çevremizle derin bir bağ kurmakla ilgili.

Yeni nesil tasarımlarda teknoloji, sürdürülebilirlik ve saf yaratıcılık, aydınlatma hakkında bildiğimiz her şeye meydan okuyacak şekilde birleşiyor. Aydınlatma tasarımcıları, geri dönüştürülmüş malzemeler, biyobazlı bileşikler ve döngüsel tasarım ilkelerine uygun deneysel çalışmalardan sanatsal ifadesi güçlü ışık enstalasyonlarına dek her tasarımda farklı hikayeler anlatıyorlar. Atmosfer yaratmakla kalmıyor, duyguları ve ışığın doğasını deneyimleme biçimimizi de dönüştürüyorlar. Üfleme cam sarkıtlar, el yapımı kağıttan avizeler gibi zanaatkarların dokunuşuyla yaratılan aydınlatmalar da odak noktası haline gelerek -seri üretimin hakim olduğu bir çağda, iç mekanlara karakter ve kişisel bir dokunuş katıyor.

Ürün, mekansal müdahaleler ve deneysel çalışmaları kapsayan, yaratıcılığın farklı alanları arasındaki ayrımları sıklıkla aşan Michael Anastassiades, Güney Kıbrıs doğumlu, Londra merkezli bir tasarımcı. Anastassiades'in pratiği hem endüstriyel üretimi hem de zanaat tekniklerini ele alıyor; bunu yaparken de tasarım doğaçlama ve strüktür, kontrol ve sezgi arasında canlı ve nüanslı bir denge oluşturuyor. Teknoloji, malzeme ve işlevlerin duyusal ama titiz bir yorumuyla karakterize edilen aydınlatmalar, Kıbrıs'ın arkaik referanslarına, modernizm tarihine, kişisel anılara, sanata ve günlük hayata dek zengin ve çeşitli referansları zamansız bir biçim ve yapı sözlüğüne dönüştürüyor.

"Bir nesneyi zamana dayanıklı kılan nedir?" diye soran tasarımcı, diyalog ve etkileşimi de kışkırtarak yarattığı her şeye zamansız, özlü bir nitelik katmaya odaklanıyor. Japon washi kağıdından yaptığı ve çocukluğunda uçurtma uçurduğu anılarından esinlenerek tasarladığı Cygnet, çocukluk hobisi olan kamış, kağıt ve un ile sudan yaptığı yapıştırıcıyla uçurtma yapma fikrinden esinlenerek tasarlanmış. "Uçurtmaları olabildiğince yükseğe uçurmaya takıntılıyım ve sonra uçurtmayı artık göremediğiniz, gökyüzünde kaybolduğunuz bir an gelir; rüzgarla oynadığını, sonra güneş vurduğunu parladığını görürsünüz." Cygnet işte bu anı yakalamakla alakalı. Güneşin arkadan aydınlattığı uçurtmalar, nerdeyse uçacakmış gibi görünen Cygnet'in dolaylı ışık kaynağına ilham kaynağı olmuş. Bu yıl Salone del Mobile mobilya fuarının Euroluce bölümünde sergilendiğinde de büyük ilgi gören Cygnet, gizli bir LED ışık kaynağıyla aydınlatılan iki eşkenar kağıt üçgenden oluşuyor.

Ronan Bouroullec, Flos için tasarladığı Luce Sferica'yı "yumuşaklık, sihir ve teknik inceliğin bir karışımı" olarak tanımlıyor.

Anastassiades'ın çalışmaları New York SoHo House ve Stockholm Grand Hôtel gibi evrensel otel ve restoranlarda; Londra'daki MoMA, Victoria ve Albert Müzesi ve El Sanatları Konseyi'nin yanı sıra Fransa, Orleans'taki FRAC Merkezi'nin daimi koleksiyonlarında yer alıyor.

Ronan Bouroullec'in endüstriyel inovasyonu gündelik hayatın estetiğiyle birleştiren modüler cam sarkıtları 'Luce Sferica', havada asılı duran yağmur damlalarını veya fenerleri çağrıştırıyor. "Luce Sferica, tıpkı bir ipliğe yapışan yağmur damlaları veya bir çocuğun üflediği sabun köpüğü gibi, zarafeti ve sadeliğin güzelliğini arayan bir lamba," diyen Fransız tasarımcı, Flos için tasarladığı bu modüler sarkıt lambayı "yumuşaklık, sihir ve teknik inceliğin bir karışımı" diye tanımlıyor. Yatay duran, parlak cilalı ekstrüde alüminyum bir gövdeye bağlanan ve sanki bir kabarcık ipin üzerinde duruyormuş gibi görünen ağızdan üfleme cam küreler, yumuşak ve atmosferik bir ışık yayıyor. Burada teknik ve yumuşaklık egemen; sentetik mekanikten çok hassas güzelliği ve estetiği ifade eden teknik hassasiyete sahip bir nesne. Ronan Bouroullec bu incelikli aydınlatmalarıyla minimalizme yeni bir soluk getiriyor ve sadelikle olan bağlarının ötesine geçiyor.

Bouroullec'in yaratıcı çalışmaları, Paris'teki Musée National d'Art Moderne, Centre Pompidou ve Musée des Arts Décoratifs, New York'taki Museum of Modern Art, Chicago'daki Art Institute, Londra'daki Design Museum ve Rotterdam'daki Boijmans van Beuningen Müzesi gibi çeşitli kurumsal koleksiyonlarda sergileniyor.

Uzun zamandır aydınlatmanın her biçimine tutkuyla bağlı olan Lindsey Adelman'ın eserleri, heykel ve tasarım arasında geziniyor; Piet Mondrian'ın resimleri, Camus'nün "Düşüş" eserinden hüzünlü bir pasaj ve Giacometti'nin örümcek ağı gibi çeşitli kaynaklardan ilham alıyor. Işığın geçici doğasını yalnızca elle tutulur değil, aynı zamanda kalıcı bir şeye dönüştürmeyi amaçlayor.

Catch koleksiyonunda, üfleme cam gibi organik, el yapımı malzemeleri, makinede işlenmiş bileşenlerin endüstriyel güzelliğiyle birleştiren aydınlatma sistemleri, gölgelerin ve boşluğun dramatik etkisini vurgularken ışıltılı bir sıcaklık yaratıyor. Adelman'ın estetik, organik formlar ve aydınlatma teknolojisi arasındaki ilişkiyi keşfetmesini temsil eden her parça, sağlamlık ve akışkanlık arasında geçiş yapıyormuş gibi görünen el üfleme camıyla dikkat çekici bir işçilik sergiliyor. Modüler ve özelleştirilebilir yapısıyla her mekana uyumlanırken, yenilikçi malzemelerin kullanımı derinlik ve karakter katıyor.

İngiliz kışında ruh halini iyileştiren gün ışığına duyulan arzudan yola çıkan Nat Martin ve Sean Hammett, bu hissi yeniden yaratmayı vadeden bir tavan lambası icat ettiler: Sunday Light, yansıtıcı bir panelin altına asılan küçük ama güçlü bir LED'den oluşuyor. Panel, ışığı dünya atmosferine benzer şekilde, odanın her tarafına dağıtacak şekilde tasarlanmış. Mevsimsel duygudurum bozukluğuyla (SAD) mücadele etmek için tasarlanmış süper parlak SAD lambaları gibi Sunday Light da enerjiyi, ruh halini ve uyanıklığı iyileştirmek için yeterli güneş ışığı sağlamayı vadediyor. Martin ve Hammett,

Light on Water tasarımı bitki örtüsü, hayvan türleri ve yerel toplulukların tahribatının etkileri gibi toplumsal konularda farkındalık yaratma potansiyelini gösteriyor.

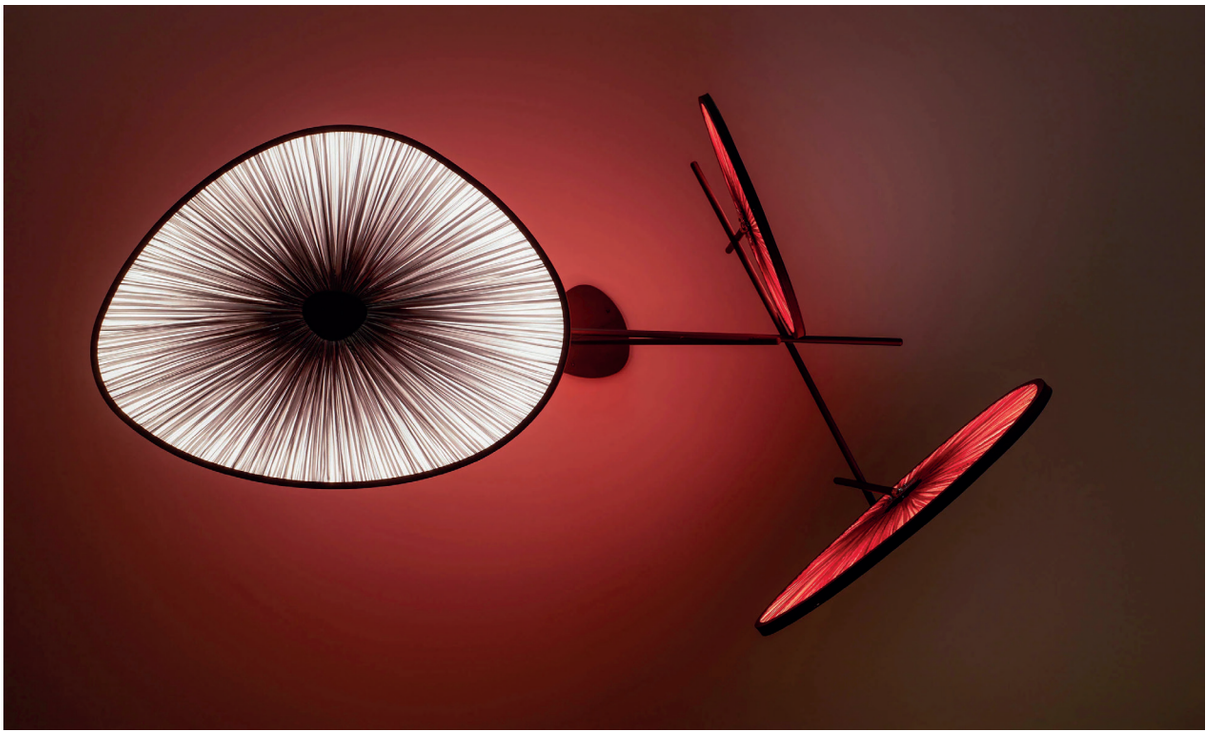

SAD lambasından farklı olarak, ışığın altında oturmanın keyifli olmasını sağlayacak şekilde tasarlandığını, sertlik yaratmayan, doğal görünümlü, dağınık bir ışık yaratmak için bazı yaratıcı mühendislik çözümleri uyguladıklarını söylüyor.

"Herkesin bir dereceye kadar güneş ışığına ihtiyacı var. Kimileri güneş ışığından diğerlerinden daha fazla etkilenir, ancak parlak güneş ışığı herkesin kendini daha iyi hissetmesini sağlar." diyen Martin, Los Angeles'tan kış ortasında İngiltere'deki evine döndüğünde Londra'da penceresiz bir ofis kiralamak zorunda kalınca, güneş ışığı kıtlığına bir çözüm bulması için bir zamanlar birlikte çalıştığı Hammett'ten destek istemiş.

Bu düşünceyle yola çıkan ikili, SAD hastalarına özel mevcut aydınlatmalara odaklanmak yerine, "güzel, güneşli bir gün" hissini yeniden yaratabilecek bir ışık geliştirmek istemiş. Tasarımın anahtarı 10.000 lüks ışık değerinde "çılgınca parlak" diye tanımladıkları LED'ler, tipik bir ev tavan lambasının 300 katı ışık yoğunluğu sağlıyor. Sunday Light ışığın CRI değeri oldukça yüksek. Bu da rengi soğuk olmasına rağmen -floresan ışığının rahatsız edici etkisinden farklı olarak -daha doğal ve "hoş" göründüğü anlamına geliyor. Panelin titanyum dioksit nano parçacıkları içeren akrilik boya kaplaması, ışığın dağılmasına daha da yardımcı oluyor. Etki, dünya atmosferinde olanlara o kadar benziyor ki, ışık açıkken panel gök mavisi görünüyor, ışığın doğrudan vurduğu yerde ise beyaz bir sıcak nokta oluşuyor.

İngiliz tasarımcı Samuel Wilkinson'ın tasarladığı, tamamen saf mantardan üretilen Corka sarkıt aydınlatmalar, İsveçli Zero firması tarafından üretiliyor. Bu konik sarkıt lambaları üretmek için granül mantar bir kalıba preslendi .

"Quercus suber'in yenilenen kabuğundan elde edilen mantar, piyasadaki en sürdürülebilir malzemelerden biri. Doğal olarak biyolojik olarak parçalanır, toksin salmaz ve yan ürünleri tamamen değerlendirilir" diyen Wilkinson, tek bir sürdürülebilir malzemeden üretilecek bir tasarım için yola çıkmış. Lamba tek ve yenilenebilir bir malzemeden üretilmeli, çok yönlü ve dayanıklı olmalı, enerji tasarruflu üretim süreçleri kullanılarak üretilirken minimum sayıda elektrikli bileşen kullanmalıydı.

Granül mantarın iki parçalı bir kalıpta preslenmesiyle üretilen Corka'nın konik formu, düzgünce yerleştirilmiş GU10 ışık kaynağından kademeli bir ışık efekti sağlayan yumuşak hatlara sahip. Mantar, hasattan sonra 10 yıllık döngülerde yenilenen Quercus suber (mantar meşesi ağacı) kabuğundan elde edilen, piyasadaki en sürdürülebilir malzemelerden biri. Bu malzeme, zararlı toksinler salmadan doğal olarak biyolojik olarak parçalanıyor ve mantar endüstrisi, neredeyse tüm yan ürünleri verimli bir şekilde kullanarak düşük etkililik özelliğini daha da güçlendiriyor. Corka, iki farklı dokuma kablo seçeneği ve siyah veya doğal keten kumaş seçenekleriyle sunuluyor.

Albi Serfaty yönetimindeki Aqua Creations, aydınlatmanın sanatla buluştuğu bir aydınlatma ve tasarım stüdyosu. Stüdyonun aydınlatma, sanat eseri ve mobilya koleksiyonları, 1992'den beri önde gelen mimar ve iç mimarlar tarafından

Lindsey Adelman, Piet Mondrian'ın çalışmaları, Camus'nün "Düşüş" eseri ve Giacometti'nin örümcek ağı gibi çeşitli kaynaklardan ilham alıyor.

kullanılıyor. Stüdyonun sipariş üzerine üretilien kişiye özel tasarımları, Aqua Creations Renk Kodeksi'nin 16 farklı tonundan tercihe göre uyarlanabilen özel ipek sargılarıyla dikkat çekiyor; usta işçilik ve yenilikçi teknoloji sayesinde ışık, işlevsellikle birleşerek sanata dönüşüyor.

Light On Water başlıklı enstalasyon, dünya genelindeki tatlı su göllerinin içler acısı durumuna ışık tutmak için tasarlanmış. “Light On Water'ın tasarım süreci sadece ışık yaratmakla ilgili değildi; bu, dünya genelindeki tatlı su göllerindeki dengesizlik hakkında daha geniş bir tartışma başlatmak için bir fırsattı” diyen Albi Serfaty çevremizle ilişkimizi anlamanın yeni bir yolunu öneriyor. Light on Water, tasarımcının iyi dile getirilmiş bir konuya fiziksel bir form kazandırma yeteneğini ortaya koyuyor ve stüdyonun yoksulluk, şiddet ve bitki örtüsü, hayvan türleri ve yerel toplulukların tahribatının etkileri gibi toplumsal konularda farkındalık yaratma potansiyelini gösteriyor.

Eklem bacaklılardan ilham alan canlı rattan sarkıt lambalar veya havada süzülen bir havacının anını yakalayan avizeler... Filipinli tasarımcı Kenneth Cobonpue imzasını taşıyan aydınlatma tasarımları yerleştirildikleri her odaya espri katıyor.

Kendine özgü ve tanınabilir bir üsluba sahip Cobonpue, organik, hafif ve güçlü çizgilere odaklanırken aynı anda eklektik ve estetik projeler de yaratıyor. "Tasarımlarım doğadan ilham alıyor ve doğal çevreyi iç mekana taşıma duygusuna bayılıyorum. Hayvan ve bitkilerden türetilen organik biçimlerin yanı sıra ışık ve havanın içinden geçmesine izin veren açık örgüler tasarım estetiğimin ayırıcı özellikleri haline geldi" diyen tasarımcının bütün işlerinde ortak unsur öncelikle el emeği olan üretim süreci.

Doğa algımızı ve güzellik anlayışımızı sorgulayan Curio enstalasyonu, rafları tuhaf ve uhrevi koleksiyonlarla dolu 18. yüzyıl antika dolaplarından esinlenmiş. Bu nesneleri ve formları doğal örtülerinden, renklerinden ve dokularından sıyırıp içlerini boşaltarak, izleyiciye "doğanın hala muhteşem olduğunu göstermek" istemiş. Bu enstalasyonda, su, kuş, memeli ve böcek alemlerinden çeşitli nesneler tel örgülerden elle şekillendiriliyor ve altlarından LED ışıklarla aydınlatılıyor.

Tasarımlarımın çoğunda; rattan, abaka ve bambu gibi doğal malzemelerin yanı sıra dış mekan parçaları için polietilen kullanıyor; mevcut, doğal, sürdürülebilir, dayanıklı ve kolay şekillendirilebilen ve çevreye zararlı olmayan malzemeler.

Michael Anastassiades'ın Japon washi kağıdından ve çocukluğunda uçurtma uçurduğu anılarından esinlenerek tasarladığı Cygnet.

Sağda: Kenneth Cobonpue tasarımlarında doğadan ilham alıyor ve doğal çevreyi iç mekana taşıyor.

MACERAPERESTLİK YENİDEN TANIMLANIYOR

Yazı: Taha Dönmez

Sol sayfa: Defender Octa Black, amiral gemisi Defender'ın tamamen siyah bir yorumu.

Off-road, geleneksel olarak otomotiv kültürünün engebeli tarafında var oldu. Bu konsepti düşündüğümüzde zihnimizde genellikle çamurlu lastikler, açıkta kalan perçinler ve formdan ziyade işlevselliğe odaklanan metal kabinler canlanır. Ancak off-road'a dair ön kabullerin ve bu algının artık değiştiğini söyleyebiliriz. Son yıllarda, off-road kabiliyeti, malzemelerin, tasarımın ve sürüş deneyiminin arazi kontrolü kadar önemli olduğu lüks kavramıyla bir araya geldi. Günümüzde, dağları aşabilen veya çöl kumullarını geçebilen otomobiller, koruma plakaları ve kilitli diferansiyeller kadar elde dikilmiş deri iç mekanlara, adaptif süspansiyona ve bilgi-eğlence sistemlerine de sahip olma eğiliminde.

En temel düzeyde elbette off-road, asfalt yolculuğunun geleneklerine direnen arazilerde yol almayı hedefliyor. Çamur, kar, gevşek çakıl, kum, derin su geçişleri ve dik yükseklik değişimleri hem otomobiller hem de sürücüler için fiziksel zorluklar yaratıyor. Bu ortamların üstesinden gelmenin de saf güçten daha fazlasını gerektirdiğini biliyoruz. Çekiş kontrol sistemleri, elektronik diferansiyeller, tork vektörleme, dayanıklı alt gövdeler ve hassas ağırlık dağılımı gibi yetenekler, rafinelikten ziyade dayanıklılığı ön plana çıkaran markaların ilgi alanına giriyordu. Fakat bir diğer değişimin de kapıda olduğunu yeniden belirtmeli. Off-road'a lüksün dahil olması beklentileri de şekillendirdi; zorlu koşullarda, performans ve dengeyi birleştirmesine ek olarak otomobilin artık daha farklı noktalara da değinmesi önem kazandı.

Bentley Bentayga, All-Terrain Specification ile off-road konseptinde farklı bir yol izliyor.

Mühendisler, çelişkili hedefler doğrultusunda üretim yapmak zorunda: Karmaşık ve teknoloji odaklı iç mekanları toz ve sudan; mekanik bileşenleri baskıdan korumak gibi... Bir otomobil, kayaların üzerinden tırmanabilmeli ve ardından otoyolda yüksek hızda sessizce seyredebilmeli. Süspansiyon, ani düşüşleri absorbe edecek kadar sert ancak sürüş konforu sunacak kadar da uyumlu, malzemeler ise dayanıklı ama dokunsal olmalı. Bu aslında lüks segmentinin yıllarca geliştirdiği bir tasarım paradoksu.

Segmentin dönüşümü, birkaç erken dönem fenomenine kadar uzanıyor. 1970 yılında tanıtılan Range Rover, nispeten lüks bir kabinle birlikte ciddi arazi kabiliyeti sunan ilkler arasındaydı. On yıl sonra, başlangıçta askeri kullanım için geliştirilen Mercedes-Benz G-Serisi, hem uzaklardaki jeologlar hem de şehirliler tarafından kabul görmesiyle yaşam tarzını yansıtan bir statü sembolüne dönüştü. Önemli bir başarıya ulaşan bu modeller pazarı da yeniden tanımladı.

Pazarın üst segmentinde, bu otomobiller bölgesel tercihlere göre şekillenmeye başladı. Çölde sürüşün bir hobi olduğu Orta Doğu'da, arazi otomobilleri kumlu yollarda ve kavurucu sıcaklarda yüksek hızda kullanılmak üzere tasarlanıyor. Kuzey Amerika'da, çeşitli arazilerde uzun mesafeli, kendi kendine yeten bir seyahat tarzı olan karadan seyahatin yükselişi, yük kapasitesi, su geçişi ve entegre navigasyon sistemlerini bir araya getiren otomobillere olan talebi artırdı.

Lamborghini Urus S ve Urus Performante, kayalık alanlar veya çamurlu çukurlar için değil, düşük tutuşlu yüzeylerde yüksek hızlı denge sağlayacak biçimde üretildi.

Avrupa'nın Alp bölgelerinde, kar ve yokuş hazırlığı kritik öneme sahip. Bu bölgesel istekler, süspansiyon ayarını, aktarma organı kalibrasyonunu ve yokuş kalkış desteği veya kara özgü çekiş modları gibi yerelleştirilmiş teknolojilerin entegrasyonunu etkiliyor. Her birinin ortak paydası ise minimum sürücü müdahalesiyle arazi tipleri arasında geçiş yapabilme yeteneği.

Üreticiler bunu sağlamak için arazi deneyimini basitleştiren sistemlere büyük yatırımlar yapıyor. Gaz tepkisini, şanzıman haritalamasını ve diferansiyel kilidi ayarlarını otomatik olarak ayarlayan arazi tepkisi programları artık çoğu lüks segmentte standart olarak kabul ediliyor. Kamera sistemleri, topografya katmanlarıyla 360 derecelik görüşler sunarken, yokuş iniş kontrolü dik inişlerde sabit hızı koruyor. Bazı modellerde, havalı süspansiyon tek bir düğmeye basılarak sürüş yüksekliğini artırıyor ve öngörücü navigasyon sistemleri, GPS profiline göre uygun sürüş modunu önceden yükleyebiliyor. Özünde, herkesin bir profesyonel gibi otomobil kullanmasını sağlayarak, bir zamanlar kapsamlı eğitim gerektiren ortamlara erişimi demokratikleştiriyor.

Ancak modern off-road'a dair hiçbir tartışma, sürdürülebilirliğin rolünü göz ardı edemez. Tarihsel olarak, içten yanmalı motorlar ve ağır hizmet tipi yakıt tüketimi üzerine kurulu ve bu özelliklerin hiçbiri yeni neslin değerleriyle tam olarak örtüşmüyor. Buna karşılık, markalar off-road serilerini elektriklendirmeye başlıyor. Biz bu satırları yazarken Mercedes-Benz, merdiven tipi şasi yapısını korurken güç aktarma organlarını dört ayrı kontrol edilen elektrik motoruyla değiştiren bir G-Serisi olan elektrikli EQG için hazırlıklarını sürdürüyor. Range Rover ise tamamen elektrikli bir model üzerinde çalışıyor. Bu gelişmeler sadece uyumluluk adımları değill, off-road kabiliyetine bakış açısında köklü bir değişimi de yansıtıyor. Elektrifikasyon yeni avantajlar sağlayabilir: Anında tork, hassas çekiş kontrolü, azaltılmış mekanik karmaşıklık... Ancak aynı zamanda uzak bölgelerdeki akü ağırlığı ve şarj altyapısı hakkında soruları da gündeme getiriyor.

Tasarım, bu değerleri ifade etmede paralel bir rol oynuyor. Kare çamurluklardan dik ön ızgaralara, tavan raylarından çekme kancalarına kadar her görsel unsur bir amaca işaret ediyor. Gömme kapı kolları, metalik vurgular ve ışık oyunları, bu otomobillerin gizlilik ve estetiğe değer veren bir kategoriye ait olduğunu hatırlatıyor. İç mekanda, tasarımcılar başka bir zorlukla karşı karşıya: Hem lüks hem de işlevsel olarak sağlam ortamlar yaratmak. Bu durum, malzemelerde bir yenilik dalgasını beraberinde getiriyor; sürdürülebilir deri

Defender 110 Trophy Edition, modelin mirasından ilham alan iki renk alternatifi sunuyor.

alternatifleri, hava koşullarına dayanıklı kontroller ve lüks standartlarını karşılayan dayanıklı döşeme kaplamaları ve dahası.

Markaların yaşam tarzı ekosistemleri oluşturmak için arazi otomobillerini kullanma biçimleri de hikayenin bir diğer boyutu. Land Rover'ın rehberli keşif gezileri, Aston Martin'in "AMR Adventures"ı veya Mercedes'in G-Class sürüş akademileri gibi deneyim programları, sahip olmayı bir katılıma dönüştürüyor. Etkinlikler, kullanıcıların otomobillerini uzman gözetiminde egzotik ortamlarda sürmelerine olanak tanıyor. Benzer şekilde, kimi seyahat programlarıyla Patagonya, Namibya veya Kuzey Kutup Dairesi'nde lüks patika keşif gezileri düzenleniyor.

Yine de tüm bu potansiyeline rağmen, bu otomobillerin çoğu asla asfalttan inmeyecek. "Hafif macera" olgusu büyük şehirlerde bir gerçeklik haline geldi. Bu bir amaç hatasından çok modern lüksün bir yansıması. Yetenek -kullanılmasa bile- bir tür güvence haline geliyor. Tıpkı dalış saatlerinin dalış zamanını ölçmek için kullanılmaması veya bir şef bıçağının profesyonel bir mutfağa girmemesi gibi bu segment de kimliği sembolize ediyor.

2025 yılında bu segment salt işlevsel bir otomobil olarak ortaya çıktığı kökenlerinin çok ötesine evrildi. Lüks tarafta, günümüzün off-road otomobilleri yalnızca engebeli arazilerde yol almakla değil, bunu marka kimliği, kabin iyileştirmesi, dijital entegrasyon ve giderek artan bir şekilde sürdürülebilirlikle uyumlu bir şekilde yapmakla görevlendiriliyor. Sonuç, her biri farklı önceliklerle şekillenen, mekanik dayanıklılık, dinamik yol tutuşu, malzeme inovasyonu veya tasarım saflığını içeren çok yönlü bir yelpaze. Fakat teknolojiler birleşse de felsefeler farklılaşıyor.

Land Rover Defender, özellikle 110 ve Octa versiyonlarıyla, bu sınıftaki diğer modeller arasında araziye en özel otomobil konumunu koruyor. 2025 yılının ortalarında piyasaya sürülen Defender Octa, hidrolik amortisörler, ralli benzeri agresiflik için kalibre edilmiş bir arazi tepki sistemi ve hafif dövme jantlar üzerinde standart arazi lastiklerine sahip. Ayrıca, bu segmentte bir metreden fazla su derinliği sunan tek model. Tamamen dijital ve ses yalıtımlı kabin, okaliptüs kumaş karışımlarından yapılmış deri olmayan döşemeler ve geri dönüştürülmüş malzeme panelleri gibi isteğe bağlı çevre dostu donanım seviyeleri sunuyor.

Buna karşılık, Mercedes-Benz G-Serisi, geleneksel lüksü tanımlamaya devam ediyor. Merdiven şasisi ve üçlü kilitli diferansiyelleri geleneksel özelliklerini koruyor, ancak 2025 güncellemesi, hafif hibrit entegrasyonu ve yeniden kalibre edilmiş ağırlık dağılımına

500.000
STRONGER THAN THE 1980s

Aston Martin, Formula 1 geçmişini ve SUV'ların süper otomobilini DBX707 AMR24 ile birleştiriyor.

sahip yeni bir sıralı 6 silindirli motora sahip. Ayrıca, açılı görüş hatları ve dik oturma pozisyonunu korurken, iyileştirilmiş iç yalıtım vadediyor; bu, düşük görüşlü arazi sürüşlerinde mekansal farkındalığı destekleyen bir tasarım seçeneği. Defender'ın aksine, G-Serisi sürüş izolasyonundan ziyade mekanik şeffaflığa vurgu yapıyor: sürücüler şasi yük değişimlerini ve aktarma organı geri bildirimlerini hissedebiliyor. İç mekandaki malzemeler klasikliğini koruyor: kapitone deri, açık gözenekli ahşap ve ağır dokunsal kontroller gösterge paneline hakim. Bununla birlikte, "Offroad Cockpit" arayüzü artık eğim, sapma ve irtifa için dijital katmanlar sunuyor.

Bentley Bentayga, özellikle All-Terrain Specification ile yapılandırıldığında farklı bir yol izliyor. Bir Defender veya G-Serisi'nin mekanik derinliğine ulaşmaya çalışmıyor; bunun yerine, yüzey çok yönlülüğüne ve sürüş kontrolüne odaklanıyor. Çakıl, çamur, kum ve kar için arazi modları sürüş seçicisine entegre edilmiş ve normalde bir konfor sistemi olan 48V aktif yuvarlanma kontrolü, düşük hızlarda arazi tepkisi için yeniden kalibre edilmiş. Bentayga'yı diğerlerinden ayıran en önemli özelliği kullanılan malzemeler: Saf yün veya geri dönüştürülmüş naylon balık ağlarından yapılmış halılar ve sertifikalı sürdürülebilir ormanlardan elde edilen isteğe bağlı kaplamalar.

Tamamen farklı bir teklif olan Aston Martin DBX707 ise hiçbir rakibiyle aynı altyapıya sahip değil. 707 PS çift turbolu V8 motoru yalnızca düz çizgi performansı için değil aynı zamanda zorlu arazilerde tork yeniden dağıtımı için de ayarlanmış. Üç odacıklı havalı süspansiyon ve özel Terrain ve Terrain+ modlarıyla DBX707'nin arazi kimliği, yavaş eklemlenmeden çok yüksek hızda çekiş dengesiyle ilgili. Su derinliği orta düzeyde ancak yerden yükseklik hızla ayarlanıyor. İç kısımda motor sporları malzemelerine yansıyor: Alcantara, karbon fiber ve havalandırmalı spor koltuklar daha geleneksel temaların yerini alıyor.

Lamborghini Urus S ve Urus Performante, kayalık alanlar veya çamurlu çukurlar için değil, düşük tutuşlu yüzeylerde yüksek hızlı denge sağlayacak biçimde üretildi. Her iki modelde de Sabbia (Kum), Terra (Toprak) ve Neve (Kar) için özel ayarlar içeren ANIMA (Adaptive Network Intelligent Management) sürüş modu bulunuyor. Performante versiyonu, ralli benzeri tepki için sağlamlık katan çelik yaylar ve yeniden kalibre edilmiş amortisörler lehine havalı süspansiyonu düşüyor. Ayrıca karbon fiber unsurlar aracılığıyla ağırlığı azaltıyor ve yol tutuş tepkisini keskinleştirmek için aktif anti-roll'ü ortadan kaldırıyor. Yerden yüksekliği diğer modellere göre daha düşük ve su geçme derinliği sınırlı olsa da arazi işlevselliği gerçek. Zira teknik zorluklar için değil, dinamik yüzeyler için tasarlanıyor. İçeride, karbon kaplamalar, Alcantara döşemeler ve agresif destekli koltuklarla kabin Lamborghini'nin süper otomobil geleneğine sadık kalıyor. Buradaki arazi karakteri, performans odaklı, kullanışlı değil; arazi çok yönlülüğüne farklı ama meşru bir yaklaşım getiriyor.

Her bir model lüks off-road mühendisliğindeki güncel düşüncenin bir kesitini sunuyor. Bazıları güncellenmiş mekaniklerle geleneklere yaslanırken; diğerleri aşırıya kaçmadan yetenek sunmak için sürüş modu mantığı, malzeme deneyleri veya yüksek çıkışlı ayarlamalar kullanıyor. 2025 yılında, lüks segmentte araziye çıkmak artık sadece sağlamlık meselesi değil; amaç, teknoloji ve kimlik arasında bir müzakere.

Sol sayfa: 460 edisyon ile sınırlı Mercedes-Benz G-Class Edition Stronger Than The 1980s.

ŞEKİL DEĞİŞTİREN DERİ

Yazı: Ekin Kurbetçi

Zimmermann
Sonbahar/Kış 2025-2026.

R13,
Sonbahar/Kış 2025.

Hava serinledikçe, gardıroplar katmanlanıyor; kumaşlar ağırlaşıyor, tonlar koyulaşıyor. Sonbahar modası sahneye çıkarken, sezonun klasik açılış perdesi yine deriye ait. Geçiş mevsimini deri ceket sezonu olarak adlandırsak da bu yıl bildiklerimizi bir adım öteye taşımaya hazırız. Çünkü 2025 sonbaharında deri yalnızca biker ceketlerin değil, baştan aşağı sokak stilinin bir tamamlayıcısı olarak karşımızda. Yüzeyde kalmak yerine, silüetin tamamını sarıyor; etekten gömleğe, takımlardan elbiselere kadar her parçada güç kazanıyor.

Bu güç değişimi sadece malzeme seçiminden değil, modanın genel yöneliminden de besleniyor. Birkaç sezon önce zirveye çıkan "sessiz lüks" akımı artık etkisini yitiriyor. Gösterişten uzak, zarif ama içine kapanık bir lüks anlayışı, yerini daha baskın ve maksimalist bir dile bırakıyor. Ancak bu yeni görünüm, abartının değil, akıllı dengelemenin neticesi. Minimal silüetler hala korunuyor; fakat formlar büyüyor, yüzeyler parlıyor, yapılar daha heykelsi hale geliyor. Zamana tabi tutulmayan hatlar, detaylarla güncelleniyor. Bu dönüşümde derinin payı büyük. Hem klasik hem güçlü olabilen bu malzeme, minimalizmi dramatize etmenin en etkili yollarından biri.

Sol sayfa:
Nehera,
Sonbahar/Kış
2025-2026.

Sade çizgiler, deri sayesinde gösterişli bir etkiyle yeniden doğuyor. Bir kalem etek formunu bile deriyle güncellediğinizde ortaya çıkan etki değişiyor: Aynı hatlar, daha iddialı bir duruşla geri dönüyor. Akışkan kumaşlarla vücuttan dökülen bir elbise formu, deriyle keskinleşiyor; gömlek gibi temel parçalar bile birer stil manifestosuna dönüşüyor.

Bu dönüşüm, gardırobunuzdan aşina olduğunuz hatları, yeni sezona adapte etmenin bir yolu gibi. Derinin renk paleti de bu dönüşümün çok önemli bir parçası. Siyah, her zamanki gibi güçlü ve her daim bir seçenek olarak varlığını sürdürüyor; ancak bu sezon, klasik siyaha alternatif olarak kahverengi skalası ön plana çıkıyor. Bu renk paleti, deriyle birleştiğinde hem sıcak hem çarpıcı bir sonuç veriyor; özellikle tarçın, kestane ve bitter tonları, estetiğin anahtarı haline geliyor. Geçtiğimiz sezon radarımıza giren bordo, deri yüzeylerde daha doygun ve rafine bir etki yaratıyor. Yine kullanışlı ama farklı tonlarda ise hardal ve haki ailesi trend odağında.

Derinin renk paleti kadar, aynı zamanda dokusu da dikkat çekici. Yağlı parlak bitişler, su gibi akan ıslak dokular ve ışığı farklı açılarda yansıtan yüzeyler, görünümü adeta yaşayan bir materyale dönüştürüyor. Daha cesur parçaları denemekten korkmayanlar

Versace,
Sonbahar/Kış 2025-2026.

Atlein,
Sonbahar/Kış 2025-2026.

Fendi,
Sonbahar/Kış 2025-2026.

için bu parlaklığa egzotik baskılar, buruşuk dokular ya da dokunsal efektler eşlik ediyor. Deri, bu haliyle sadece bir malzeme değil; neredeyse kıyafetin kendisi kadar karakter taşıyan bir ifade biçimi oluyor.

Deri ceketler hala güçlü bir klasik ama bu sezon tahtı paylaşmaya hazır olmalı. Yeni sezonda iki silüet özellikle öne çıkıyor: Oversize kesimleriyle hacim kazanan deri trençkotlar ve daha yuvarlak hatlara sahip, volümlü bluzon ceketler. Trençkotlar, klasik bir dış giyim formunu deriye taşıyarak ona daha heybetli ve teatral bir görünüm kazandırıyor. Bu sezonki koleksiyonunda hacim, renk, doku ve desen oyununu en maksimalist ve heykelsi bir karakterle bir araya getiren Balmain, denkleme deriyi de dahil ediyor. Pilot ceketlerden ilham alan maksi trençkotlar, koleksiyonun favorileri arasında. Versace ise trençkotlardaki hacim oyununa renk kuralını ekliyor. Hardal, mor ve kırmızı renk paleti, koleksiyonun merkezinde. Chloé ise romantik bohem havasını bu kez dantellerle verdiği koleksiyonunu ağır deri parçalarla dengeliyor. Deri trençkotlar, kürk aksesuarlar ve zincirlerle tamamlanıyor.

Bluzon ceketler de trençkotların yanında sezonun öne çıkan parçalarından. Hatta kendisi için biker ceketlerin tahtını devralacak diyebiliriz. Bluzonlarda parantez kollar, büyük cepler ve yumuşak geçişli omuz yapıları dikkat çekiyor; sportif estetikle minimal gücün dengelendiği bir çizgi yaratılıyor. Saint Laurent'in koleksiyonunu domine eden bu parça, tasarımlardaki hacim oyununa ekleme yaparken Khaite'in versiyonu ise parlak deriler ve kürk detaylarla yeni nesil pilot ceketlerin sinyallerini veriyor. Kürk detaylar demişken, sezonun soğuk günleri yaklaşırken, deri silüetlere kürk trimler eşlik ediyor. Özellikle yakalarda ve iç astarlarda gördüğümüz bu dokunuş, hem fonksiyonel hem de gösterişli bir tavır sunuyor.

Sezonun deri görünümleri dış giyimle sınırlı olmadığını dile getirmiştik. Bu sezon asi deriyi çok daha feminen silüetlerle görmeye hazırlanıyoruz. Son birkaç sezondur hayatımızda olan drape, artık deriye de sıçramış durumda. Akışkan formlarla birleşen deri, hem hareket hem estetik kazanıyor. Christopher Esber, özellikle mimari silüetlerle aklımıza gelen deriyi en akışkan şekilde kullanan isimlerden biri. Esber, sezonu deriyle açarken kalıpların dışına çıkan bir silüet öneriyor ve hareket arasındaki ince çizgiyi nasıl yakaladığını gösteren tasarımlar, deriye alışılmadık bir görüntü yüklüyor. Drape, kloş, kalem: Deri elbise kategorisi oldukça geniş. Buraya marka DNA'sına deri ve kürkü kodlayan Fendi'yi eklemezsek olmaz. Maisonun 2025 Sonbahar/ Kış koleksiyonu deri ve deri elbiseler bakımından oldukça çeşitli. Bu silüete daha komplike bir yorum getiren

Prabal Gurung,
Sonbahar/Kış 2025-2026.

A.W.A.K.E. Mode,
Sonbahar/Kış 2025.

Khaite,
Sonbahar/Kış 2025.

Fendi, gömlek elbiselerle karşımıza çıkıyor ve bu parlak materyali farklı kalıplarla bir araya getirerek konstrüksüyonla desen yaratıyor.

Yenilenen bir diğer klasik ise ikili takımlar. Bu sezon etek-ceket kombinleri deriyle güncelleniyor; ortaya çok daha dominant, seksapel dozu yüksek ve etkileyici bir stil çıkıyor. Brandon Maxwell de, Christopher Esber gibi, deriyi akıcı ve daha serbest kullananlardan. Tasarımcının deri ikilileri, derinin maksimalist kullanımını sofistike bir stille buluşturuyor. Alaïa da bu görünümü tam anlamıyla kendi stil kodlarına uyarlıyor: Mimari, el işçiliği detaylar ve silüeti kutlayan bir formla. Pantolon-ceket takımlar ise görünümün maskulen kodlarını korurken, derinin çekiciliğiyle buluşarak feminen bir tavır yakalıyor. Sert ve yumuşağın dengelendiği bu stiller, ofis kombinasyonlarından gece şıklığına kadar pek çok alana uyum sağlıyor. Ferrari ve Federica Tosi, pantolon takımları bluzon yorumuyla daha sportif ve günlük bir havaya sokarken, Zimmermann'ın deri takım elbiseleriyse görünüme biraz daha bohem bir karakter kazandırıyor.

Setlerden bahsetmişken deri pantolonlar ve etekleri de listemize ekleyelim. Pantolonlar bu sezon başka bir noktada. 90'ların düz fit kalıplarını ve 2000'lerin skinny fitlerini geride bırakıyoruz. Artık hacim daha çok ön planda. Pileli pantolonlar, dökümlü formlar, barrel paçalar ya da geniş kesimler sezonun öne çıkanları arasında. Böylece pantolonlarda da hem rahatlık hem dikkat çekicilik aynı anda yakalanıyor. Atlein'in drapeli şifon bir üstle bir araya getirdiği deri pantolon, sezonun genel tavrını açıkça belirtiyor: Akışkan, konforlu ve çabasız. Eteklerde ise ikili bir oyun söz konusu. Sütun ve kalem eteklerle görünümler mimari bir silüet kazanıyor. Natan, Brandon Maxwell, Altuzarra gibi markaların koleksiyonlarında geniş yer bulan, midi ve maksi eteğin yeni hibriti midaksi eteklerse sezonun olmazsa olmazlarından.

Deriden bu kadar bahsetmişken vegan seçenekleri de es geçmeyelim. Vegan deri dendiğinde akla ilk gelen isimlerden olan Stella McCartney'nin koleksiyonu hem deri tuşeleri hem de tasarımlarıyla oldukça dominant. Güçlü şehir kadının stil kodlarını 2025 Sonbahar/ Kış koleksiyonuyla yeniden yazan McCartney, trençkotlar, kalem etekler ve pantolonlarla geniş bir vegan seçki sunuyor. Koleksiyonunda tamamen vegan deri kullanan bir diğer marka da Nanushka. Pre-Fall 2025 koleksiyonunda bu malzeme, daha mimari ve heykelsi formlarla buluşarak deriye modern bir yorum katıyor. A.W.A.K.E. Mode'un kolay kombinlenebilir, joker parçalarıysa, gardırobunda uyumlu ve zamansız silüetler isteyenlerin favorileri arasına girmeye aday.

Kalp formuyla bilinen Return to Tiffany®, 1969 yılından kalma bir anahtarlıktan ilham alıyor.

GİZLİ BİLİNİRLİK

Yazı: Ekin Kurbetçi

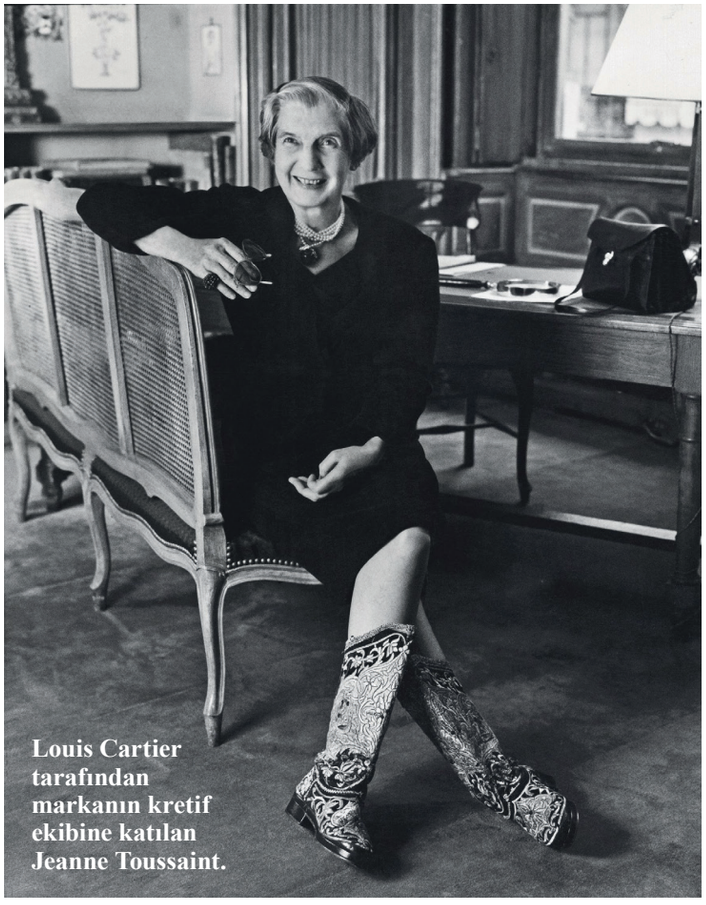

Louis Cartier tarafından markanın kretif ekibine katılan Jeanne Toussaint.

Şansın simgesi Van Cleef & Arpels'in Alhambra® motifi, 1968'deki yaratılışından bu yana sürekli olarak geliştiriliyor.

Bazı tasarımlar sadece estetik görünümüyle değil, markanın tüm karakteriyle özdeşleşmesiyle öne çıkıyor. Öyle ki, o formun adını duyduğumuzda akla ilk gelen stili değil; onu ortaya çıkaran markanın mirası ve kültürü oluyor. Mücevher dünyasında bu tür fenomenler, aksesuar olmaktan öte kimliğin, dönemin ve duygunun taşıyıcısı oluyor. Formlar kökenlendiği estetik anlayışla sınırlı kalmıyor; zamanla evriliyor, yeniden şekilleniyor, yeni jenerasyonlarla yeniden yorumlanıyor. Böylece geçmişin sembolleri, bugünün stillerine entegre olurken anlam katmanları da derinleşiyor. Mücevher markaları, durağan bir tasarım yaratmakla yetinmiyor; yaşayan, değişebilen, duygusal bağ kurabilen bir kimlik inşa ediyor.

Bir mücevher ve kendisiyle eşleşmiş tasarımlar dendiğinde akla ilk gelen isimlerden biri Cartier ve tabii ki Panthère de Cartier. Cartier'nin tasarım tarihinde iz bırakan panter deseni ilk kez 1914'te, figürü ise ilk kez 1917'de, Louis Cartier tarafından markanın kretif ekibine katılan Jeanne Toussaint'a hediye edilen bir sigara plakası ile gündeme geldi. Mücevher direktörlüğüne yükselen Toussaint, estetiği ve gücü simgeleyen bu yırtıcıyı, markanın görsel imzasına dönüştürdü. "La Panthère" lakabıyla da tanınan kreatif direktör, panteri yalnızca bir hayvan figürü olarak değil, feminenliğin özgürlükçü bir yorumuyla özdeşleştirdi. Broşlardan bileziklere, mücevherlerden saatlere uzanan çok sayıda parçada bu motif, yıllar içinde Cartier'nin en tanınan sembollerinden biri haline geldi.

Elizabeth Taylor'ın 1962'de *Cleopatra* filminin setinde taktığı Bulgari Serpenti.

Pembe altından yapılmış, 58 adet parlak kesim pırlanta ile Possession yüzük, Piaget.

1980'lerin başında ise Cartier, bu güçlü figürden ilham alan bambaşka bir tasarımla karşımıza çıktı: Panthère de Cartier. Markanın saatçilik mirasını, mücevher estetiğiyle buluşturan bu model; yuvarlatılmış kare kasası, entegre kayışı ve yumuşak hatlı formuyla panterin güçlü yanlarını yansıtıyordu. Panthère de Cartier, kısa sürede sade ama dikkat çekici lüks anlayışının simgesi haline geldi. Zaman içinde üretimine ara verilse de 2017'de yenilenmiş versiyonlarıyla geri döndü. Bu dönüşte minyatür kasalar, taşlı bezeller ve güncellenmiş kadranlar öne çıkarken; koleksiyon, hem vintage hem de çağdaş zevklere hitap eden bir mücevher saat kesişim noktası sundu.

Gizemli ve güçlü bir hayvan figürünü ismiyle özdeşleştiren bir diğer marka olan Bulgari'yle devam ediyoruz. Yılan figürü, Antik Mısır'da iktidarı, Antik Roma'da aşkı ve sonsuzluğu simgelerken; 20. yüzyılda Bulgari'nin tasarım evrenine dahil olduğunda bu mitolojik anlamlar modern bir bakış açısıyla yeniden yorumlandı. 1948 yılında Serpenti'nin saat versiyonu tanıtıldığında, karşımızda sadece güçlü bir sembol değil; aynı zamanda teknik bir inovasyon vardı. Tubogas denen özel bir işçilikle üretilen bu kayış, yılanın bedenini anımsatan esnek ama

Etik pembe altın ve iki safir kristal arasında tamamen serbest olan pırlantalar ile Happy Diamond kolye, Chopard.

Sarı altın, akik, yuvarlak pırlanta ile Vintage Alhambra yüzük, Van Cleef & Arpels.

sağlam yapısıyla hem estetik hem işlevsellik açısından devrim niteliğindeydi. 1960'larda Elizabeth Taylor'ın *Cleopatra* filmi çekimleri sırasında taktığı Serpenti, koleksiyona titrini verdi. Sonraki yıllarda Tubogas tekniği daha da geliştirilirken, Serpenti tasarımları da giderek çeşitlendi, modernleşti ve farklı yorumlara kapı araladı. 2000'lerden itibaren saat koleksiyonları, Seduttori ve Spiga gibi yeni modellerle genişledi. 2025'te ise Bulgari, Serpenti için özel olarak geliştirilen BVS100 otomatik mekanizmasını tanıttı. Yılanın deri değiştirmesi gibi her dönem kendini yeniden tanımlayan Serpenti, Bulgari'nin tarihindeki en güçlü simgelerden biri olmaya devam ediyor.

Bulgari'nin Tubogas'ı gibi, işlevi estetiğe dönüştüren bir başka marka ise Piaget. Possession koleksiyonu, Piaget'nin 1990 yılında sarı altın bir yüzükle başlattığı sade ama devrimci bir fikre dayanıyor: Dönebilen bir bant ile takıyı bir aksiyona dönüştürmek. Bu döner yapı yalnızca bir form değil, kullanıcısıyla fiziksel bir etkileşim kuran ve her çevrilişinde uğur, neşe ve özgüven çağrıştıran bir ritüele dönüştü. Yıllar içinde yüzükten bileziğe, küpeden saate kadar genişleyen koleksiyon, sarı altınla başlayan mirasını Décor Palace tekniğiyle zenginleştirdi. Bu teknik, altına zarif dokular

43 adet parlak kesim pırlanta, 12 adet yeşil tsavorit, 12 adet safir ve bir adet Possession kesim pırlanta ile bezeli beyaz altından, Piaget Possession "Decor Palace" yüzük.

Beyaz altın, 2 zümrüt ve toplam 347 pırlanta ile Panthère de Cartier bileklik.

kazandırarak ona ışıkla dans eden bir kimlik kazandırıyor. Döner bezeliyle günlük yaşamın ritmine eşlik eden Possession, sadece bir mücevher değil; kişinin hayatı üzerindeki kontrolünü simgeleyen bir tılsım gibi konumlanıyor. Retro esintili ama son derece modern bu parçalar, tasarımdaki cesaretin ve teknik ustalığın bir birleşimi olarak Piaget'nin yaratıcı mirasını bugüne taşıyor.

Söz konusu yaratıcılık ve hareketse Chopard ve Happy Diamonds koleksiyonunu da es geçmeyelim. Chopard, 1976 yılında mücevher işçiliğini kökten değiştiren bir fikirle sahneye çıktı: "Pırlantalar serbest kaldıklarında daha mutludur." Bu radikal yaklaşım, markanın Happy Diamonds serisiyle gerçeklik kazandı. Geleneksel elmas montürlerinin aksine, iki safir kristal cam arasında özgürce hareket eden pırlantalar, ışığın içinde dans eden su damlaları gibi tasarlandı. Bu fikir, Chopard'ın tasarımcısı Ronald Kurowski'nin Black Forest'ta yürüyüş yaptığı bir günde, karşılaştığı bir şelalenin ışıltılı su damlalarından ilham almasıyla doğdu. İlk Happy Diamonds, 1976'da tanıtıldı. Kuralların dışına çıkan bu neşeli tasarım, yalnızca teknik bir yenilik değil, dönemin kadın özgürleşme hareketine de bir gönderme niteliğindeydi.

Sarı altın kasa ve kayış, mavi safir kurma kolu, gümüş kadran, kılıç formundaki indeksler ile Panthère de Cartier.

1970'lerde Bulgari'nin Serpenti reklamı.

Etik beyaz altın ve pırlantalar ile Happy Sun, Moon and Stars kolye.

Bu yaratıcı yenilik, 1985'te mücevher koleksiyonuna da sıçradı ve özgür pırlantalar yüzüklerden kolyelere, küpelerden saatlere kadar geniş bir alana yayıldı. 1993'te lanse edilen Happy Sport, paslanmaz çelik kasasıyla pırlantanın gündelik yaşamdaki yerini yeniden tanımladı. Chopard'ın kreatif direktörü Caroline Scheufele'nin elinden çıkan bu model "casual luxury" anlayışını da yeniden tanımladı. Happy Diamonds koleksiyonu yıllar içinde balık figürlerinden clown kolyelere, varyasyonlarla güncellense de, özündeki "özgürlük ve neşe" mesajını korumayı başardı. 2020'lerdeki yeni versiyonlarda yer alan farklı boyutlarda ve tırnaklı montürle tasarlanmış pırlantalar, bu dansın daha ışıltılı, daha özgün bir hale gelmesini sağladı.

Van Cleef & Arpels'in simgelerinden biri olan Alhambra,1968'de ilk defa 20 motifli uzun bir kolyeyle hayat bulduğunda, yalnızca bir mücevher değil; şansın ve gündelik lüksün yeni tanımıydı. Dört yapraklı yoncadan ilham alan bu motif, Jacques Arpels'in arka bahçesinde toplayıp çalışanlarına şans getirsin diye hediye ettiği yoncaların bir hatırasıydı. İlk Alhambra kolyesi, dokulu sarı altın plakalar ve onları çevreleyen boncuklu altın çerçevelerle tasarlandı. Bu parça, sade ve simetrik formuyla dönemin abartılı mücevher anlayışına alternatif sundu. Grace Kelly, Romy Schneider ve Françoise Hardy gibi isimlerin boynunda sıkça görülen bu tasarım, kısa sürede tanınır hale geldi. 1970'lerden itibaren lapis lazuli, malakit ve karnelyan gibi taşlarla renklendirilen koleksiyon; 1990'larla birlikte yüzük, bileklik, küpe ve hatta saat formunda da hayat buldu.

Modern mücevher tarihinin en tanınan sembollerinden biri de Return to Tiffany® koleksiyonuyla Tiffany & Co.'ya ait. 1966'da, kaybolan anahtarlıkların sahibine ulaşmasını sağlamak amacıyla geliştirilen bu küçük metal etiket, kısa sürede fonksiyonel bir detaydan çok daha fazlasına dönüştü. "Please Return to Tiffany & Co. New York" yazısıyla, zamanla markayla duygusal bir bağ kuranların sembolü haline gelen bu hikaye, 1980'lerde kalp formlu altın kolyelerle romantik bir sembole evrildi. 1990'lardan itibaren ise parlak gümüşle genç bir dinamizm kazandı. Elle Woods'un boynunda, Paris Hilton'un sokak stilinde yer almasıyla popüler kültürle de bağ kuran ve statüsünü pekiştiren Return to Tiffany®, bugün hala Supreme gibi markalarla ve Beyoncé gibi isimlerle yapılan iş birlikleriyle; farklı taş ve renk varyasyonlarıyla güncelleniyor.

Gümüş boncuklu bilezik, Return to Tiffany®.

ÇAĞDAŞ MİMARİDE BİYOMİMİKRİ

Yazı: Esra Dede Kağıtçı

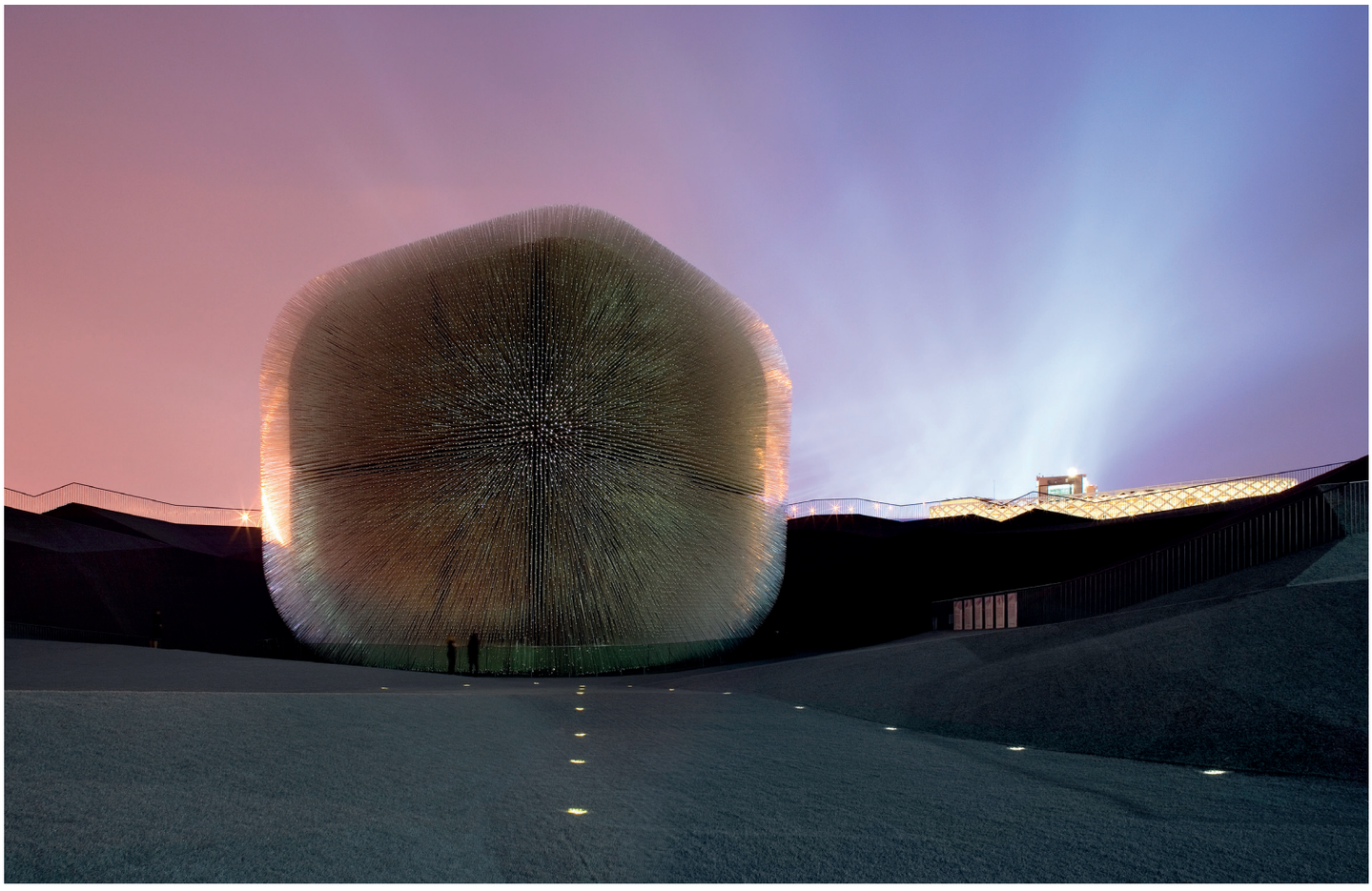

Sol sayfa: Heatherwick Studio tasarımı Singapur'daki The Hive, arı kovanlarının yapısından esinlenerek geliştirildi.

Mimaride doğadan ilham almak uzun zamandır var olan bir eğilim. Ancak bugünün teknik imkanları ve ekolojik zorunlulukları sayesinde bu yaklaşım daha sistematik, daha araştırmaya dayalı ve daha bütüncül olmaya başladı. Biyomimikri, artık yalnızca organik formlar üretmek için başvurulan estetik bir kaynak değil; mimariyi hem işlevsel hem de sürdürülebilir biçimde dönüştürmenin yollarından biri olarak görülüyor. Yunanca hayat anlamına gelen 'bios' ve taklit anlamına gelen 'mimesis' kelimelerinden oluşan biyomimikri, insanların karmaşık problemlerini çözmek amacıyla doğadaki modelleri, sistemleri ve unsurları taklit etmek anlamına geliyor. Günümüzün öne çıkan mimarları canlı organizmaların uyum sağlama, enerji yönetimi, iklimle etkileşim kurma gibi özelliklerini mimari tasarıma aktarmanın yollarını araştırıyor. Barınma işlevinin ötesine geçen yapılar, çevreyle uyum içinde çalışan, kaynakları daha verimli kullanan ve kullanıcı deneyimini dönüştüren çözümler sunuyor. Ortaya çıkan projeler doğayı taklit etmektense, onunla birlikte çalışan bir mimari anlayışı benimsiyor.

Heatherwick Studio tasarımı The Hive, Singapur'daki Nanyang Teknoloji Üniversitesi kampüsü içinde yer alan, hem sosyal hem de çevresel etkileşimi ön plana çıkaran bir eğitim yapısı. Proje, doğadaki organizasyon biçimlerinden özellikle

Seed Cathedral'deki 60.000'e yakın fiber optik çubuk, dışarıdan gelen ışığı içeri taşıyor.

arı kovanlarının yapısından esinlenerek geliştirilmiş. Yapı, ortasında geniş bir avlu bulunan ve etrafına dairesel on iki kule yerleştirilmiş bir kurguya sahip. Bu dairesel kütleler, öğrenciler arasında planlanmamış karşılaşmaları kolaylaştırarak iletişimi teşvik ediyor. Merkezi avlu hem doğal ışığın hem de temiz havanın yapının derinliklerine ulaşmasına aracılık ediyor. Katlar arasında bırakılan boşluklar, iç mekanlarda doğal hava sirkülasyonunu destekleyerek mekanik iklimlendirme ihtiyacını azaltıyor. Tropikal iklimin yoğun nem ve sıcaklık gibi zorluklarına karşı, pasif havalandırma çözümünü mimari organizasyonun bir parçası haline getirmek, projenin öne çıkan kararları arasında. Yapının dış cephesi, yerel iklim koşulları dikkate alınarak geliştirilen özel bir beton kaplamayla çevrelenmiş. Yatay olarak tasarlanmış oluklu yüzeyler, hem gün içinde gölgeler üreterek iç mekan sıcaklığını dengeliyor hem de zamanla oluşacak doğal patinayla birlikte yapının yaşlanmasına izin veriyor. Bu yüzey karakteri, yapıya doğayla uyum içinde bir "yaş alma" potansiyeli kazandırıyor. İç mekanlarda kolonlar arasında yerleştirilen derslikler, açık plan yaklaşımıyla esnek kullanım olanakları sunuyor. Heatherwick, bu yapıda, yapının sosyal yaşamla, hava koşullarıyla ve kullanıcı alışkanlıklarıyla kurduğu ilişkiyi yeniden tanımlayarak doğaya benzer bir işleyiş ortaya koyuyor.

Vietnam'ın büyük şehirlerinden biri olan Ho Chi Minh City'deki House for Trees projesi, geleneksel konut anlayışına yeşil alanları dahil etmeyi amaçlıyor.

Doğanın mikroskobik bir bileşeni olan tohum, Heatherwick Studio tasarımı Seed Cathedral'de hem kavramsal hem fiziksel olarak merkezde yer alıyor. Heatherwick'in bu geçici yapısı, biyomimikrinin yalnızca biçimsel değil, aynı zamanda içeriksel düzlemde de nasıl mimarlığa entegre edilebileceğini gösteriyor. Her biri birer canlı potansiyeli taşıyan tohumlar, binanın strüktürel ve görsel kabuğuna yerleştirilmiş durumda. 60.000'e yakın fiber optik çubuk, dışarıdan gelen ışığı içeri taşıyor; gece ise bu işlev tersine dönüyor ve iç mekanın ışığı dışarıya yayılıyor. Bu sistem, bitki hücrelerinde gerçekleşen fotosentezin ışık taşıma prensibini hatırlatıyor. Öte yandan çubuklar yalnızca ışık ileten birer araç değil, binanın taşıyıcı sistemini oluşturan elemanlar. Böylece yapının dış katmanı hem doğal ışığı içeri alan hem de yapısal bütünlüğü sağlayan çok işlevli bir kabuk görevi görüyor. Tohumlar ise donmuş birer biyolojik bilgi taşıyıcısı gibi, geleceğe gönderilen bir mesaj niteliğinde okunabiliyor.

Vo Trong Nghia'nın House for Trees projesi, yoğun şehir dokusu içinde doğal alanlara duyulan ihtiyacı doğrudan adresleyen ve kentsel yaşam ile doğayı bir araya getirme arayışının neticesi olan özgün bir konut prototipi. Vietnam'ın hızla yapılaşan büyük şehirlerinden biri olan Ho Chi Minh City'de hayata geçirilen bu proje, geleneksel konut anlayışına yeşil alanı yeniden dahil etmeyi amaçlıyor. Bitkileri yapının işlevsel bir parçası haline getiren ve beş ayrı kutu biçimli hacimden oluşan yapıda, her birimin çatısında büyük ölçekli saksılar bulunuyor. Çatıya entegre edilerek yapının taşıyıcı sistemine doğrudan dahil edilen bu saksılar, mimariyi biçimlendiren temel elemanlar haline geliyor. Yaklaşık 1,5 metre derinliğinde toprakla doldurulmuş olması bu hacimlerin üzerinde gerçek ağaçların büyümesini mümkün kılıyor. Toprak katmanı, gün boyunca güneşten gelen ısıyı absorbe ederek iç mekanlarda sıcaklığın dengelenmesini sağlıyor. Bir yandan yağmur suyunu topluyor olması doğal su döngüsüne katkı sağlarken sulama ihtiyacını minimuma indiriyor.

Achim Menges liderliğindeki ICD/ITKE araştırma grubunun geliştirdiği biyo-esinli pavyonlar, doğadaki organizmaların yapısal verimliliği örnek alınarak tasarlanıyor.

Yapının hacimleri birbirine bağlı olmasına rağmen her biri farklı bir işleve hizmet ediyor: Yaşam alanı, yemek bölümü, yatak odası gibi. Bu ayrıştırma sayesinde her hacim kendi mikro iklimini oluşturabiliyor ve doğrudan çevresiyle ilişki kurabiliyor. Geniş cam açıklıklar ve iç avlular sayesinde bu birimler gün ışığından maksimum düzeyde faydalanabiliyor. Bitkiler yapının genel termal performansını artırıyor, gölgeleme sağlıyor ve şehirde giderek azalan ağaç örtüsüne bir alternatif oluşturuyor. Vo Trong Nghia'nın bu projeyle önerdiği mimarlık yaklaşımı, yeşil alanı zeminden çatıya taşıyarak doğa ile temas kurmanın yeni yollarını araştırıyor. Bu yapı çevresine oksijen sağlayan, sıcaklığı

düşüren, yağmur suyunu toplayan ve kullanıcıya doğayla iç içe bir yaşam deneyimi sunan bir yaşam birimi olarak işliyor.

Vo Trong Nghia'nın FPT University yönetim binası, bitkisel kabuğun yapısal bir bileşene dönüşmesinin başarılı referanslarından biri. Bina cephesine entegre edilen saksılar ve yerel bitkiler ile iç ve dış mekan arasında ısı ve ışık ilişkisini düzenleniyor. Bu yaklaşım, bitki örtüsünün doğal mikroiklim oluşturma becerisinden doğrudan yararlanıyor. Yapının ortasında yer alan avlu, pasif havalandırmayı destekleyen bir diğer unsur. Sıcak hava bu boşluk aracılığıyla yukarı doğru hareket ederken, cephedeki açıklıklar sayesinde çapraz hava akımı sağlanıyor. Bitkiler büyüdükçe cephenin bir parçası haline geliyor ve yapı, zamanla sabit bir obje olmaktan çıkıp yaşayan, değişen bir varlığa dönüşüyor. Bambu kullanımı ise hem yapısal özelliği hem de çevreci bir malzeme oluşu nedeniyle tercih edilmiş. Hafifliği, yerel bulunabilirliği ve düşük karbon izi ile bambu, yapının doğaya saygılı duruşunun altını çizen bir malzeme tercihi olarak öne çıkıyor.

Achim Menges liderliğindeki ICD/ITKE araştırma grubunun geliştirdiği biyo-esinli pavyonlar, doğadaki organizmaların yapısal verimliliği örnek alınarak tasarlanıyor. Her yıl yeniden tasarlanan bu pavyonlar, biyolojik örneklemeler üzerinden hem dijital üretim yöntemleri hem de malzeme performansları açısından yeni modellemelerle geliştiriliyor. 2013'te inşa edilen pavyon, deniz canlılarından elyaf kabukluların (arachnids) kabuk yapılarını analiz ederek geliştirilmiş. Karbon fiber kompozit kullanılarak oluşturulan kabuk, minimum malzemeyle maksimum yük taşıma kapasitesine sahip. Geleneksel taşıyıcı sistemler yerine doğadaki lif yönelimlerinden esinlenen bir örgü mantığı uygulanıyor. Menges'in çalışmaları özellikle biyolojik yapıların optimize edilmiş geometrilerini anlamaya ve bunları dijital simülasyonlarla yeniden kurmaya odaklanıyor. Bu yaklaşımda yine doğa sadece model değil, bir mühendislik mantığı, bir üretim stratejisi ve bir mekansal deneyim kaynağı olarak da değerlendiriliyor.

Vo Trong Nghia'nın FPT University yönetim binası, bitkisel kabuğun yapısal bir bileşene dönüşmesinin referanslarından.

Biyomimikri, mimarlıkta yalnızca estetik bakımdan değer kazanan bir kavram olmaktan çıkarak sistem, yapı, enerji, malzeme ve çevre etkileşimi gibi pek çok katmanda karşılık buluyor. Sürdürülebilirlik disiplininin önem arz ettiği günümüz şartlarında daha esnek, doğaya daha duyarlı ve daha yaşanılabilir yapılar için bir tasarım stratejisi olarak da kabul edilebilir. Bu yaklaşım gelecekte, özellikle kentleşmenin yoğunlaştığı bölgelerde ve iklim krizine karşı çözüm arayışlarında merkezi bir rol oynayacak gibi görünüyor. Mimarlık, doğanın yarattığı sistemleri model alarak, onunla birlikte düşünerek ilerlediğinde; daha kapsayıcı ve dirençli çevreler üretme potansiyeline ulaşabilir.

"MEGA" GÜNEŞ ENERJİSİ

Yazı: Utku Kuran

Bhadla Güneş Enerjisi Parkı, 2024 yılı itibarıyla Hindistan'ın en büyük, dünyanın ise 11. en büyük güneş enerjisi parkı.

Güneş enerjisi, alternatif bir enerji kaynağı olmanın ötesine geçerek çağımızın ve sürdürülebilir bir yaşam arayışının sembollerinden birine dönüştü. Yeni teknolojiyle geliştirilen güneş paneli projeleri, iklim kriziyle mücadelede toplumsal dönüşümün kesişim noktasında yer alıyor. Bazı ülkeler bu dönüşüme hızlı bir şekilde uyum sağlarken, bazıları adaptasyonda güçlük yaşıyor. Hal böyle olunca farklı lokasyonlarda çok sayıda büyük ölçekli güneş enerjisi projeleri hayata geçiyor. Olumlu yönlerini biliyoruz ancak çevresel ve toplumsal anlamdaki olumsuz etkilerini de gözardı etmememiz gerekiyor.

Güneş panelleri birçok farklı proje için kullanılıyor. Özellikle Birleşik Arap Emirlikleri (UAE) bu anlamda bu konuyu önceliğine almış ülkelerden biri. UAE Mutabakatında, 2030 yılına kadar yenilenebilir enerji kapasitesini üç katına çıkarma ve enerji verimliliğini iki katına çıkarma gibi amaçlarla küresel enerji dönüşümünü ilerletmek için net bir yön belirledi. Birleşmiş Milletler Kalkınma Programı'nın (UNDP) 2022-2025 Stratejik Planı da enerjiyi sürdürülebilir kalkınma amaçlarının merkezine alıyor ve dönüştürücü bir Enerji Hedef'ine ulaşmak için uygulanabilir değişiklikler öngörüyor. Öyle ki, 2025 yılı dahil olmak üzere 2026 yılına kadar 500 milyon daha fazla insanın sürdürülebilir, uygun fiyatlı ve güvenilir enerjiye erişimi asıl hedef olarak belirlendi. Bu doğrultuda Birleşmiş Millet programları ve uluslararası çaptaki organizasyonlar, sistemik değişimleri için harekete geçiyor. UNDP dışında da farklı organizasyonlar yoluyla küresel enerji sisteminin hızla düşük karbonlu, net sıfır emisyonlu bir yola sokulması amaçlanıyor. Elbette eksikliklerin var olduğunu kabul ediyoruz. Fakat faaliyet gösteren sürdürülebilir enerji merkezleri, özel sektör şirketleri ve sivil toplum kuruluşları ile bütünleşik bir yaklaşımın benimsenmesi adına da adımlar atılıyor. Dinamik bir ağ getiren iş birliğiyle politika, teknoloji ve finans yoluyla sistemik enerji dönüşümünü yönlendirmek için ülkeler ve kalkınma aktörleriyle birlikte çalışılıyor.

Küresel enerji dönüşümünü yalnızca teknik bir zorunluluk değil aynı zamanda sosyal adalet, ekolojik denge ve sürdürülebilir kalkınma hedeflerinin bir bileşkesi olarak değerlendirmemiz önemli. Artan enerji talebi ve sera gazı emisyonlarının acil biçimde azaltılması gerekliliği, özellikle gelişmekte olan ülkelerde yenilenebilir enerji projelerine olan ilgiyi gittikçe artırdı. Örneğin; Fas hem ulusal enerji güvenliğini sağlamak

Fas'taki NOOR projesi, 2030 yılına kadar elektriğin %52'sini yenilenebilir kaynaklardan üretme hedefinde.

hem de ekonomik kalkınmayı desteklemek amacıyla yenilenebilir enerji yatırımlarına öncülük ediyor. Ülkenin güneyinde yer alan ve Yoğunlaştırılmış Güneş Enerjisi (CSP) teknolojisine dayanan NOOR 1 projesi, bu dönüşümün sembollerinden. Benzer şekilde, Avustralya'nın kuzey bölgesinde geliştirilen Sun Cable projesi de küresel ölçekte en büyük yenilenebilir enerji ve enerji depolama projelerinden biri olma iddiası taşıyor. Enerji üretiminde güneş enerjisi kullanımını merkeze alan devasa altyapı projelerinin çevresel ve sosyal etkilerini de tartışmak gerekiyor.

Fas'ın güneyinde, Atlas Dağları'nın eteklerinde yükselen Varzazat kenti, yalnızca çöl rüzgarlarıyla değil, devasa güneş panelleriyle de dikkat çekiyor. Burada kurulan NOOR projesi, ülkenin 2030 yılına kadar elektriğinin %52'sini yenilenebilir kaynaklardan üretme hedefinde. Temelinde ise, fosil yakıtlara bağımlılığı azaltmayı amaçlayan ulusal bir enerji stratejisi yatıyor. NOOR 1 gibi büyük ölçekli projeleri sadece teknolojik birer hamle olarak yorumlayamayız. Fas Hükümeti, özel sektörü yenilenebilir enerjiye yönlendirmek için sabit fiyat garantisi gibi teşvik mekanizmaları sunarken, "Güneş Planı" ve "Yeşil Fas Planı" gibi

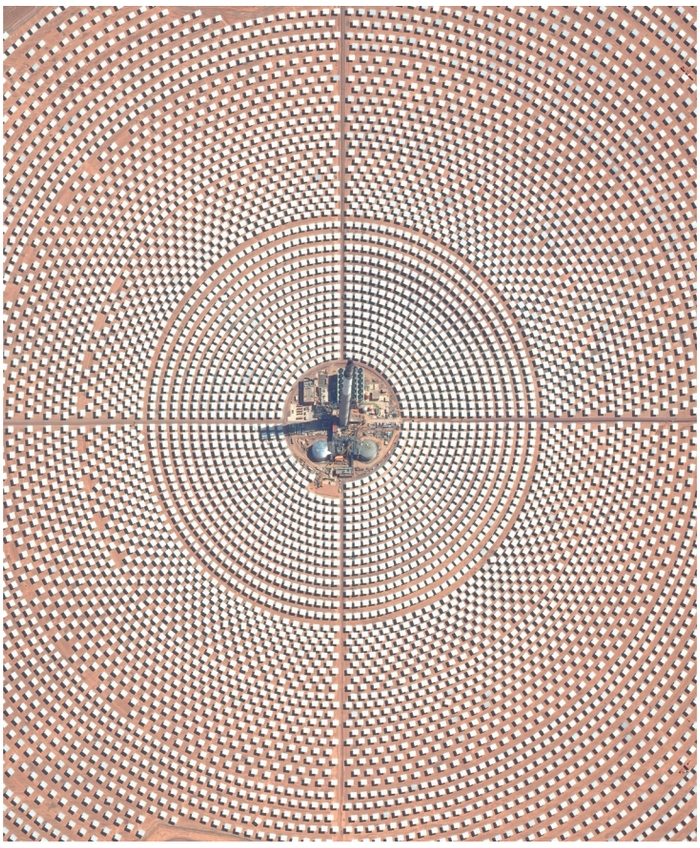

projelerle de milyarlarca dolarlık yatırımın önünü açıyor. Bu adımlar doğrultusunda kurulan Fas Güneş Enerjisi Ajansı (MASEN), sadece NOOR 1'in değil, ülkenin güneşle kurduğu yeni ilişki biçiminin de mimarlarından biri. 160 megavat kurulu güce sahip olan NOOR 1, 1 milyondan fazla kişiye enerji sağlayabilecek kapasitede. Elbette bu tür projelerin karbon emisyonlarını düşürmesi, enerji arzını çeşitlendirmesi ve bölgesel kalkınmaya katkı sunması oldukça değerli. Ancak bu kadar büyük ölçekli projelerin çöl ekosistemi gibi hassas doğal alanlarda yaratabileceği olumsuz etkilere de değinmeli.

Ekonomik kalkınmayı çevresel sürdürülebilirlikle dengelemeye çalışan bu tür projelerin, doğaya zarar vermeden uygulanması ise kritik bir gereklilik. Bu çalışma, özellikle birkaç temel nedenle önemli: Öncelikle, NOOR 1'in konumlandığı Fas'ın güney bölgesi, hassas ve zengin bir ekosisteme sahip; bu nedenle projenin ekolojik etkilerini anlamak kaçınılmaz. Ayrıca, NOOR 1, Fas hükümetinin yenilenebilir enerji stratejisinde örnek teşkil eden uluslararası CSP projeleri arasında yer alıyor. Dolayısıyla elde edilen bulgular bir rehber niteliği taşıyabilir. Diğer yandan sosyo-politik etkilerine de göz atmak gerekiyor. 9 milyar doları aşan yatırım bütçesiyle hayata geçirilen NOOR projeleri, Dünya Bankası, Afrika Kalkınma Bankası ve ACWA Power gibi kurumların desteğiyle şekilleniyor. Raporlarda, sadece yüksek teknoloji değil, kalkınma vaatlerinin gerçekleşmediği bölgelerdeki topluluklarla devlet arasındaki uçurumun kapatılmasının da önemine vurgu yapılıyor. Projenin yer aldığı alanın çevresel açıdan hassas olmasının yanı sıra, tarih boyunca sosyo-ekonomik açıdan marjinalize edilmiş bir bölge olması da dikkat çekiyor. MASEN tarafından yürütülen yerel kalkınma programlarının finansman gerekliliklerine cevap vermekle kalmayıp, bölge halkının istihdam taleplerine de karşılık verip vermeyeceğini de göreceğiz. Bölgede yaşayanlar, projenin "köylerde yaşayan nüfusun köylerde kalmasını sağlayacağını, genç ve eğitimli nüfusu geri çekeceğini" düşünüyor. Kısacası NOOR 1, sosyo-ekonomik dönüşümün de önemli potansiyel bir aktörü haline gelme potansiyeline sahip.

110 MW güce ve 1,1 gigavat-saat enerji depolamaya sahip Crescent Dunes Solar Energy, Nevada.

Avustralya'nın Kuzey Bölgesi'nde geliştirilen ve dünyanın en büyük yenilenebilir enerji girişimlerinden biri olarak tanıtılan Sun Cable ise 10 GW'a kadar güneş enerjisi ve 32 GWh'ye varan depolama kapasitesiyle, Darwin ve Singapur gibi önemli merkezlere yeşil elektrik sağlamayı hedefliyor. Pozitif yönleri arasında temiz enerji üretimini büyük ölçeklerde artırarak karbon emisyonlarını

Arizona'daki 20 MW'lık bir güneş enerjisi çiftliği.

azaltmaya doğrudan katkı sağlaması var; hem bölgesel enerji güvenliğine hem de uluslararası enerji iş birliklerine yeni bir soluk getirmeyi amaçlıyor. Ayrıca Sun Cable sayesinde Kuzey Bölgesi'nde yeşil mineraller, hidrojen, e-yakıtlar ve veri merkezleri gibi sürdürülebilir teknolojilerin gelişimi için altyapı ve finansman imkanları doğdu; bölgedeki endüstriyel kalkınmanın hızlanması bekleniyor. Yerel ekonomi için yeni iş imkanları yaratması ve sürdürülebilir kalkınmayı desteklemesi de projeye olan olumlu bakışı artırıyor. Öte yandan, Sun Cable'ın büyüklüğü ve ölçeği beraberinde önemli çevresel ve sosyal kaygıları da getiriyor. Kuzey Bölgesi Çevre Koruma Kurumu'nun (NT EPA) değerlendirmelerinde projenin planlandığı bölgenin hassas ekosistemleri ve sulak alanları, kuş göç yolları ve hayvan habitatlarına olan etkisi açısından risk altında. Özellikle iletim hatlarının ve güneş tarlalarının yerel yaban hayatına olan etkileri titizlikle incelenmesi gerektiğinin üzerinde duruluyor. Farklı analizlere göre projenin karmaşık yapısı, yerel toplulukların yaşam biçimlerine ve bölgedeki sosyal dengeler açısından da belirsizlikler taşıyor. Ayrıca finansman ve yönetim süreçlerinde yaşanan anlaşmazlıklar, projelerin gelecekteki sürdürülebilirliği konusunda da soru işareti yaratıyor.

Bu tarz referanslar, yenilenebilir enerji projelerinin teknik yenilikler kadar, sosyal katılım, mekansal adalet, çevresel sürdürülebilirlik ve yönetişim süreçleriyle ne denli iç içe olduğunu gösteriyor. Sosyal medyada sıkça gündeme gelen "güneş panelleri ne kadar yeşil?" sorusu daha karmaşık bir bağlama oturuyor. Madencilikten üretime, taşımacılıktan atık yönetimine kadar tüm yaşam döngüsüyle güneş panellerinin çevresel ayak izinin ciddi biçimde masaya yatırılıp aranjmanlarının yapılması hayati bir önem taşıyor. Bu mega projeler karbon emisyonlarını azaltmak açısından oldukça ciddi bir öneme sahip olsa da çevre ve topluluklar üzerindeki olası olumsuz etkilerin göz ardı edilmesi durumunda sürdürülebilirlik hedefleriyle de çelişmiş oluyor. Bu noktada yenilenebilir enerjinin sadece teknolojik bir çözüm değil; sosyal, çevresel ve ekonomik boyutlarıyla bütüncül bir geçiş süreci olduğunu hatırlatmakta fayda var. Bu gibi yenilenebilir enerji projelerinin başarısı yalnızca ürettikleri enerji miktarıyla değil, bu enerjinin nasıl üretildiği, kimleri etkilediği ve hangi uzun vadeli sosyal dönüşümlere yol açtığı ile de ölçülmeli. Geleceğin enerji sistemlerinin, hem "temiz" hem de adil, kapsayıcı ve yerel bağlamlara duyarlı olmak zorunda oluşunu da es geçmemek lazım.

BİRBİRİMİZİ BİR ARADA TUTAN ŞEYLER

Söyleşi: Fulya Çetin, Zehra Begüm Kışla, İlhan Sayın ve Didem Yazıcı
Fotoğraflar: Barış Özçetin

İlhan Sayın, *Kuşlar Kitabı 1*, 2025 mukavva üzerine toz pastel, 90 x 70 cm.

Yapı Kredi ana faaliyet alanı olan finans sektörüne ek olarak kuruluş misyonunun bir parçası olan kültürel ve toplumsal alanlarda da önemli çalışmalara imza atıyor. Bu doğrultuda, küratörlüğünü Galeri Direktörü Didem Yazıcı'nın gerçekleştirdiği *Bir Arada: Fulya Çetin - Gündüz Rüyaları, İlhan Sayın - Geyikli Gece* sergisi Yapı Kredi Kültür Sanat ve Yayıncılık'ın çatısı altındaki Yapı Kredi Galeri'de 4 Ocak 2026'ya kadar gösterimde olacak.

AYNI KUŞAKTAN İKİ SANATÇI

Bir Arada sergisinin 2023 yılındaki ilk edisyonunda, sanatsal yaklaşımları ve araştırma konuları ortak olan ancak farklı coğrafyalarda yaşayan sanatçıların; İstanbul merkezli çalışan Sena Başöz ile Filistinli sanatçı Noor Abuarafeh'in kişisel ve ortak tema üzerine ürettikleri işleri sergilenmişti. Serginin ikinci edisyonunda ise bu kez birbirini uzun zamandır tanıyan, aynı kuşaktan birbiriyle dost iki İstanbullu sanatçı bir araya geldi. Fulya Çetin ve İlhan Sayın'ın hayal gücüne alan açan kent ve doğa manzaraları, hayvan ve insan portreleri, soyutlamaları, objeleri ve eserleri bir araya getiriyor. Her iki sanatçı da dikkat çeken üretimleriyle, toplumsal cinsiyet eşitsizliği ve çevresel adaletsizlikler gibi konuları ele alırken, ziyaretçileri farklı bir perspektiften düşünmeye davet ediyor.

Fulya Çetin ve İlhan Sayın sanat konusunda biçimsel anlamda ayrışsa da sanatsal yaklaşımları ve işledikleri konularda bir uyum sergiliyor. İki sanatçının en belirgin ortak yanı, insanın doğa üzerindeki tahakkümünü düşündüren detaylara sahip eserler üretmeleri. Sanatçılar ortak temalarında ise benzer dünya görüşleri ve uzun yıllara dayanan arkadaşlık bağları üzerinden bir araya geliyor. *Bir Arada* sergisinde yer alan resim odaklı ancak resimle sınırlı kalmayan çalışmalarda ziyaretçiler, bitki ve hayvanların da özne konumunda olduğu bir dünyaya çağırılıyor.

İNSANIN DOĞA VE KENT İLE OLAN İLİŞKİLERİNE ODAKLANILIYOR

Yapı Kredi Kültür Sanat binasının mimarisinden yola çıkılarak geliştirilen *Bir Arada*'da, kişisel ve ikili sergileme yolları kesişiyor. İki kat, iki ayrı kişisel sergiyle sanatçıların bireysel üretimlerine odaklanırken, eserlerinin bir arada sergilendiği orta alandaki "beyaz küp", iki sanatçının arasındaki kavramsal ilişkiyi vurgulayan ortak bir zemin kuruyor. İlhan Sayın adını Turgut Uyar'ın "Geyikli Gece" şiirinden alan sergisinde doğanın direnişine, zamanın geçiciliğine ve mimariye odaklanırken; Fulya Çetin "Gündüz Rüyaları"nda kadın ve doğanın varoluş mücadelesinden hareketle ekofeminist bir görsellik kuruyor. Her iki sanatçı da sert konuları sadelik ve incelikle ele alıyorlar.

Fulya Çetin ve İlhan Sayın'ın sanat üretimlerine tekrar baktığımızda ortak bir konu daha karşımıza çıkıyor; o da portreler. İlhan Sayın; Aysel Gürel, Björk, Bergen ve müzisyen arkadaşı Kani gibi sahnede yetenekleriyle parlayan ışıltılı ve kendine has bir üsluba sahip karakterleri resmediyor. Sayın'ın, eserlerinde bu kuvvetli karakterleri üstüne basa basa değil varla yok arası resmetmeyi seçmesi dikkat çekiyor. Fulya Çetin'in yorumlarında ise portre daha baskın bir yerde duruyor. Çetin, 90'lardaki erken dönem resimlerinde oğluna ve otoportrelere yer verirken, 2000'lerden itibaren yakın çevresine yöneliyor.

Fulya Çetin ve İlhan Sayın'ın sanat anlayışlarını, ortak yaklaşımlarını ve "bir arada" oluşlarını daha derinden anlamak adına Didem Yazıcı ve Zehra Begüm Kışla sorularını sanatçılara yönlendiriyor.

Sol sayfa: Sergi görseli, Yapı Kredi Kültür Sanat.

Fulya Çetin, *İsimsiz*, 2021, tuval üzerine yağlı boya, 50x70.

Fulya Çetin.

Didem Yazıcı: *Fulya Çetin ve İlhan Sayın'ın sanat üretimlerine bir arada baktığımızda her ikisinde de temel bir mesele olduğu görülüyor: İnsanın doğayla kurduğu karmaşık ilişki.*

Fulya Çetin, erken dönem çalışmalarınızda karşımıza çıkan ormanlar, daha sonra yerleştirmelerinizde yer verdiğiniz kuru dallar ve desenlerindeki bitkiler, yani bazen metafor bazense doğrudan temsil edilen doğa, eserlerinizde dikkate değer bir yer kaplıyor.

İlhan Sayın, sizin çalışmalarınızda da özellikle insan eliyle müdahale edilmiş şaşırtıcı manzaralarla karşılaşıyoruz. İnsanın doğayla kurduğu kimi zaman romantik kimi zaman sorunlu bu ilişkin sizi ve sanatınızı nasıl etkilediğini konuşarak başlayalım.

Fulya Çetin: Yıllar önce Nalan Yırtmaç ile birlikte hazırladığımız "Bahar Temizliği" (Karşı Sanat Çalışmaları, 2006) sergisinde yer alan, sarmaşıklar içinde uyuyan kadının huzuru, bugün bahçesindeki budanmış ağaçların izlerini çıkarmaya çalışan kadının tahakküme direniş biçimine ya da "Dağların Taşların Ağladığı Gün" (2019 - Barın Han) sergisindeki kuru dallar ile adalet arayışına ve zaman zaman da iyileşmeye dönüşüyor benim için. Şimdi yapmakta olduğum videoda ise o kadınları ve kendimi, bir ormanın içinde o ormanın bir parçası, gövdesi, dalı olarak yani ormanı yaşatan ve ormanda yaşayan kadınların hikayesi içinden anlatıyorum. Kadının bedeninin ağacın gövdesinden, elinin kolunun dallarından, saçlarının yapraklarından ayrılmadığı, hemhal olduğu bir durum bu. Dolayısıyla doğa ilham kaynağı olmaktan çıkıp var oluşumuzu anlamlandırmamızı sağlayan bir alan oluveriyor. Bir dekor veya tema değil yaşamsal bir hikaye anlatıcısı benim için doğa.

İlhan Sayın: Fulya'nın sanatında doğa, neredeyse bir yaşam kaynağı, bir nefes gibi. Bitkiler, kuru dallar, hatta orman, onun işlerinde hem bir metafor hem de bir gerçeklik ve direniş olarak kendine yer buluyor. Benim işlerimde ise doğa, insan müdahalesinin bıraktığı izlerle karşımıza çıkıyor. Terk edilmiş bir yapı da olabiliyor bu, bir manzarada insanın arkasında bıraktığı nesneler de... Desenlerimde doğanın taşıdığı bu izler bazen yıkımın bazen zamanın geçiciliğinin bir hatırlatıcısı oluyor. Doğaya bu şekilde bakmak, insanın hem kendi geçmişi hem de geleceğiyle yüzleşmesi gibi.

Fulya Çetin, *Emek Sineması*, 2011, kağıt üzerine sulu boya, 70 x 100 cm.

İlk sergim "Seyir"de (Depo, 2016) karşıtlıkların buluştuğu bir manzaraya odaklanmıştım. İnsan eliyle bozulmuş, dönüşmüş veya terk edilmiş bir doğa görüntüsü, benim için hem romantik bir kaygıyı hem de sorunlu bir ilişkiyi temsil ediyor. Örneğin, klasik pastoral bir manzaranın içine bırakılmış bir otomobil lastiği ya da çürüyen bir yapı, doğanın insanla giriştiği sessiz mücadeleyi gözler önüne seriyor. Ama bu sadece bir mücadele değil; doğanın bu izlerle yeniden şekillenmesi ve yeni anlamlar bulması da söz konusu. Bu durum, insana dair hikayeleri doğanın içinde aramama neden oluyor.

D.Y.: *Çalışmalarınızda ortak bir yaklaşım daha ilgimi çekiyor: Kesinlik, bitmişlik ve son sözü söyleme hissi vermiyor eserleriniz. Sanki hiçbir şeyin tek bir doğrusu olmadığının, sadece birbirinden farklı perspektifler olduğunun altı çiziliyor. Örneğin Sayın'ın desenlerinde kompozisyonlardaki boşluk, bir nefes alanı, kısmen bir bitmemişlik havası uyandırıyor. Bir yandan bitmiş bir desen ama öte yandan da izleyicinin hayal gücüne alan tanıyor. Çetin'in de bunu önemsediğini biliyorum, onun da çalışmalarında 'süregelen olma' hissi var.*

İ. S.: Boşluk meselesinde sizin de dediğin gibi izleyiciye bir alan bırakıyorum ve oradaki boşluğun da bir zenginlik olduğunu düşünüyorum. Doluluk boşluk meselesinde, evet, izleyiciye yer açan bir tavrım var, bunu izleyicinin hayalinde tamamlanabilecek bir boşluk gibi düşünüyorum ve ona nefes alanı bırakıyorum. Bu teknik olarak da resmi rahatlatan bir şey. Yormayan, kapalı sınırların içine hapsetmeyen bir boşluk bu, bunu önemsiyorum. Geçmiş zaman desenlerine de biraz bakıyorum; sonuna kadar götürmemek bence kıymetli bir şey. O hali seviyorum.

F. Ç.: Bu benim uzun zamandır üzerine düşündüğüm ve yazdığım bir konu. "Havaya Karışan" sergisinde de iyice belirginleşti. Keskin bir dil kullanmamak, kendinden emin olmamak, netlikle ilgili her şeyi altüst etmek istemiştim. Buna da resimlerin konturlarını yok ederek başlamıştım. Aslında tam olarak amaç resmi bitirmemek değil, yaptığın resmin bittiğine inanmak. O senin için artık olduysa hemen yeni bir şeye başlamak. Çözülmüş bir problem üzerinde dönüp durmak yerine yeni bir malzeme ile yeni bir probleme başlamayı tercih ediyorum. Oyunu yeniden kurup yeniden başlatıyorsun. Nilüfer Erdem

İlhan Sayın.

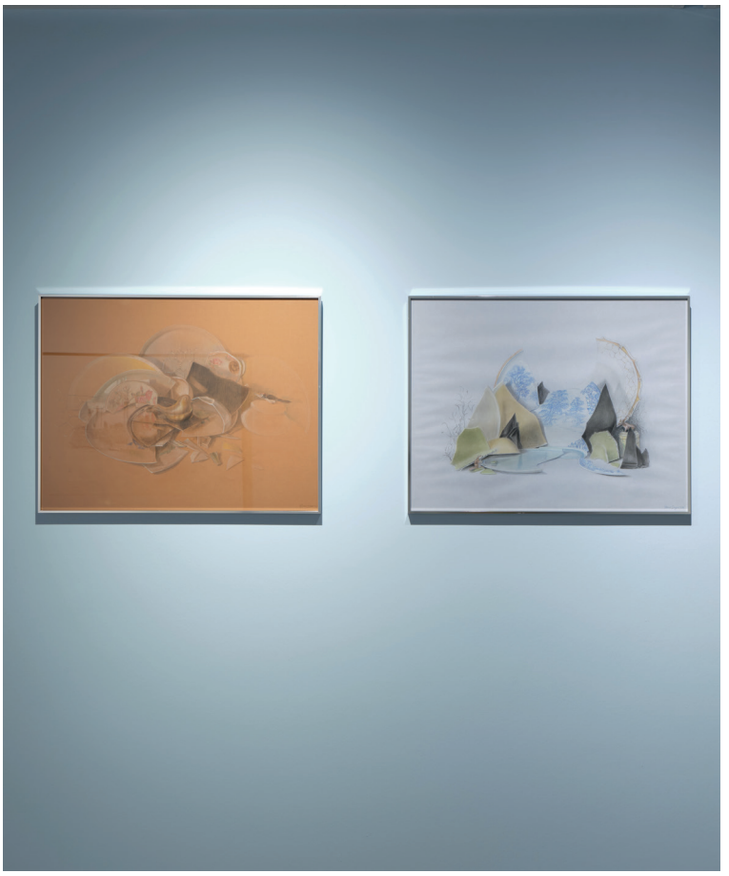

İlhan Sayın, *Yuva 2 – Altınkuş*, 2024, kağıt üzerine toz pastel ve renkli kuru boya, 50 x 68 cm.

Sağ sayfa: Sergi görseli, Yapı Kredi Kültür Sanat.

yıllar önce Kadıköy Yeldeğirmeni'ndeki bir konuşmasında şöyle demişti: *Sanatçı oyunu lego oynayan çocuk gibi kurar, oradan şahane bir şato yapar, sonra yeniden başka bir şey yapabilmek için onu tek bir tekme ile savurur.* Aslında ben her seferinde bunu yaptığımı fark ettim. Biraz kendini sabote etmek gibi de görünüyor. Benim için önem taşıyan, yaptığım şeyi bozmak, onu eser diye tanımlamamak, büyütmemek, hayatın içine katmak, kutsallaştırmamak, steril bir yerden bakmamak gibi, kendimden büyük bir hale getirmeden onunla baş edebilmek istiyorum. Aynı zamanda onunla göz hizasında yaşayabileceğin bir pozisyona sokmak lazım sanatı ve yaptığın şeyleri. Onun için büyütmemek ve dönüşümüne şahit olmak aslında tüm bir süreç...

Zehra Begüm Kışla: *1990'lardan bu yana kurduğunuz bağ, dostluğunuz ve birlikte büyümeniz, sanat alanındaki yaklaşık 30 yıllık üretiminize de tanıklık etmemizi sağlıyor. Bildiğim kadarıyla da hep İstanbul'daydınız. Her anlamda büyüdüğünüz ve sanatsal anlamda geliştiğiniz yer bu şehir. Dayanışmanız, dostluğunuz ve arkadaş grubunuz da bir nevi örgütlenme biçimi... Tüm bunları göz önünde bulundurarak kendinizi en özgür hissettiğiniz dönem hangisiydi ve bu durum sanat pratiğinize nasıl yansıdı?*

İ. S.: İstanbul'da 1990'ların ortasından 2010'lara uzanan yıllar benim açımdan en ilginç dönemdi. Sanat alanında giderek artan yoğunlukta ve çeşitlilikte sergiler açılıyordu. Bunun yanında kolektifler kuruluyor, başta Hafriyat olmak üzere bağımsız mekanlar, özel müzeler ve yeni galeriler açılıyordu. Büyük bir canlılık, değişim ve dönüşüm olduğunu görüyorduk. Biz okuldan ziyade arkadaşlarımızdan ve bu kültür sanat ortamından besleniyorduk. Sanat henüz şimdiki kadar piyasa odaklı olmamıştı ve toplumsal sorunlara karşı daha fazla tartışma ve itiraz vardı.

F. Ç.: Evet, o dönem özgürmüşüz ve bunun farkında değilmişiz. Biz o durumu özgürlük olarak adlandırmıyorduk normal olan oydu, bugünden o güne bakınca 'özgürlükmüş' diyoruz. Hafriyat sergileri, Depo ve Karşı Sanat sergileri, sergi başlıkları, gelen kalabalıklar, konserler, Arif Paşa Apartmanı partileri, Mısır Apartmanı, Ura parti ve performans geceleri, Dogstar, Peyote'de konserler, film festivali zamanı sokakta karşılaşmalar, çoğalmalar, Emek Sineması... Mekanlar ve mekanların biriktirdiği atmosfer ve bu bilginin içinde yaşayıp, düşünüp hareket etmek, üretmek çok önemliydi, değerliydi. Bu atmosfer birbirimizi bir arada tutan, bu bir aradalıkların yaratıcı eylemlere dönüştüğü, hareketli, büyük bir organizma gibiydi. Yeni bir iş veya proje peşinde koşmayan, eğlenceden ve bir aradalıklardan beslenen bir varoluş hali. O yüzden Mimar Sinan Akademisi'nden akademik bilgileri alıp ya da belki almamayı tercih edip sokağa açılan bir gençlik olduk sanırım.

İLHAN SAYIN
İLHAN SAYIN

AKTÜEL ETKİNLİKLER

ALL NIGHT LONG,
New York

4 Eylül–18 Ekim tarihleri arasında Hauser & Wirth'te gösterimde olan seçki, Susan Rothenberg'in kişisel koleksiyonundan alınan bir düzineden fazla eseri derlediği gibi sanatçının parçalanma, çokluk ve dayanıklılık temalarıyla süregelen etkileşimini inceliyor. Rothenberg, kariyeri boyunca ikiye katlama ve bölme stratejileri kullandı; figürleri, bedenleri ve formları aktif renk alanlarında parçalayıp yeniden birleştirerek, varlık ve çözülme arasında görsel bir gerilim yarattı. Tematik olarak düzenlenen sergi, sanatçının psikolojik olarak yüklü eserlerinin evrimini izliyor: ilk dönemlerin tekinsiz formlarından ve rahatsız edici motiflerinden, sonraki yıllarının hayaletimsi, gizemli figürlerine dek... Seçkide, Rothenberg'in duygusal ve mekansal baskı altında insan bedenini ısrarla keşfetmesini örnekleyen 1978 tarihli *Blue Frontal* gibi önemli parçaların yanı sıra, 2000–2001 tarihli anıtsal diptik *All Night Long* da yer alıyor. Kısacası sergi Rothenberg'in imza motiflerini yeniden ele almakla kalmıyor, aynı zamanda çağdaş sanattaki yerini anlamamızı da derinleştiriyor; dikkati, eserlerini diğerlerinden ayıran lirik güce ve biçimsel titizliğe çekiyor.

MYTH IN THE SHADOWS — THE EYE OF VIVIAN MAIER,
Münih

15 Ocak 2026 tarihine kadar Ira Stehmann Fine Art'ta gösterimde olan seçki, sokak fotoğrafçılığının en gizemli figürlerinden birinin aydınlatıcı bir incelemesi. Vivian Maier'in eserlerine yeni bir bakış açısı sunan sergi, özellikle sanatçının popüler siyah beyaz çalışmalarının ötesine geçerek nadir renkli fotoğraflardan oluşan bir seçkiyi de kapsıyor. Ölümünden sonra keşfedilen Vivian Maier (1926–2009), 20. yüzyıl ortası sokak fotoğrafçılığının bir fenomeni olarak yükselişe geçti. On yıllar boyunca, kentsel anları duyarlılıkla gizlice kayda geçiren sanatçı, tüm bunları neredeyse görünmez kalarak yapmıştı. Sergi, Maier'in hem monokrom hem de kromatik imgelerdeki ustalığını ön plana çıkararak, izleyicileri her iki mecrada da mevcut olan duygusal derinliği ve kompozisyon keskinliğini düşünmeye davet ediyor. 140.000'den fazla negatif ve baskıdan oluşan geniş bir arşivden alınan jelatin gümüş baskılar ve kromojenik renkli çalışmalardan oluşan sergi, Maier'in ışık, gölge, doku ve insan ifadesine olan keskin bakışını ortaya koyuyor. Tarihi yeniden keşif bağlamında ele alınan *Myth in the Shadows*, aynı zamanda kalıcı sorular da ortaya soruyor: Anonimlik ile sanat arasındaki sınırı ne belirler? Neyin görüleceğine ve neyin gölgede kalacağına kim karar veriyor?

STILLNESS IN MOTION,
Venedik

12 Kasım tarihine kadar Barovier & Toso Arte'de ziyaret edebileceğiniz seçki, Çek sanatçı Vlastimil Beránek'in anıtsal dökme cam heykellerinden oluşuyor. Bohemya camcılığında artık üçüncü nesli temsil eden Beránek, zorlu bir süreç uyguluyor: Erimiş cam kalıplara dökülüyor ve yavaşça soğumaya bırakılıyor; böylece üfleme yoluyla elde edilmesi imkansız gibi görünen yoğun ama parlak formlar ortaya çıkıyor. Çoğu su, ateş ve ses gibi temel güçlerden ilham alan soyut heykelleri, paradoksu somutlaştırıyor: Akışkan gibi görünen katı cam, geçiciliği kalıcılık içinde yakalıyor. 2017–2024 yılları arasında üretilen eserler, renk geçişleri, organik konturlar ve mekansal-zamansal etkileşimde gelişen bir zanaat sergiliyor ve izleyicileri her bakış açısından değişen ışık, hacim ve ruh halini deneyimlemeye davet ediyor. Heykeller bir araya geldiğinde, durağanlık ve hareket, opaklık ve ışık gibi ikiliklerle meditatif bir ortam yaratıyor ve camın güzel sanatlar olarak küresel yeniden canlanmasında öncü bir ses olan Beránek'in konumunu teyit ediyor.

MITCHELL FUNK PHOTOGRAPHS THE CHRYSLER BUILDING FOR 50 YEARS,
Miami

30 Kasım tarihine kadar Robert Funk Fine Art'ta ziyaret edebileceğiniz seçki New York'un en fenomen yapılarından biriyle yarım asırlık görsel bir diyaloğu bir araya getiriyor. Mitchell Funk'ın Chrysler Binası'nın renkli fotoğraf serisi, vizyonerler Walter Chrysler ve Mimar William Van Alen'ın ruhunu yansıtıyor. Tıpkı cüretkar eserleri Chrysler Binası gibi, Funk'ın çektiği fotoğraflar da sıradanlığın ötesine geçerek avangardlaşıyor; risk alıyor ve renkli fotoğrafçılığın sınırlarını zorluyorlar. Funk, elli yıl boyunca bu simge yapıyı defalarca ziyaret ederek, basit mimari çalışmalar olabilecek noktaları canlı bir kompozisyona dönüştürdü. Fotoğrafları dramatik renkler, soyutlamalar ve perspektifleri bir araya getirerek, tipik turistik fotoğrafların ötesine geçiyor. Her fotoğraf, binanın Art Deco tarafını öne çıkarıyor, ancak Funk'ın yaklaşımı onlara ayrı bir enerji katıyor. Hem teatral hem de soyut bir his uyandıran son dönem çalışmaları beklenmedik tonlar ve grafik kompozisyonlar içeriyor. Sergi aynı zamanda 1970'lerden erken dönem manzaralarından 21. yüzyılın deneysel fotoğraflarına kadar uzanan zaman diliminde bir yolculuk vadediyor.

DOUBLES,
Paris

4 Ekim tarihine kadar Hauser & Wirth'te ziyaret edebileceğiniz seçkide Rita Ackermann, "çift olma" kavramını yalnızca yansıtılmış imgeler olarak değil, katmanlı yapılar olarak da ele alıyor: figürler ve formlar, üst üste binen ve değişen motiflerle yeniden yorumlanıyor. Akrilik, yağlı boya, soğuk bal mumu, pastel boya, serigrafi ve karma tekniklerin kombinasyonlarıyla yenilikçi ve keskin bir kavramsal gerilimle tanımlanan bu eserler, Fransız kültürünün iki devinden ilham alıyor: Jean-Luc Godard ve Paul Virilio. Netlik ve yayılma, varlık ve yokluk arasında dinamik bir gerilimi ortaya koyan sergi, parçalanmış algı ve duyusal aşırı yüklenmenin yaşandığı bir çağda görmenin ve görülmenin ne anlama geldiğini araştırıyor. Figürler parıldadıkça, üst üste bindikçe ve solarken ortaya çıkan "çiftler", çağdaş bilincin huzursuz enerjisini yakalıyor.

EARLY WORKS / DIE FRÜHEN WERKE,
Zürih

Galerie Eva Presenhuber, Franz West'in 1975'ten 1990'a kadar olan temel yaratıcı çabalarını gözler önüne seren solo sergisi ile sanatçının erken dönem heykel ve nesne temelli pratiğine dair nadir ve derinlemesine bir inceleme sunuyor. *Adaptives* ve şişirilebilir heykellerinden önce gelen ve bu eserlerin temelini oluşturan önemli işleri içeren sergi, West'in dokunsal ve kinetik yaklaşımının evrimine odaklanıyor. West'in biçim, maddesellik ve sıradan nesnelerin dönüştürücü potansiyeli üzerine yaptığı biçimlendirici araştırmaları keşfeden seçki, sanatçının deneysel dürtüsünü de vurguluyor; bunu mizah, brikolaj ve postmodern pratiğe katkısını tanımlayacak olan heykelsi isyanı ile birleştiriyor. Maag Areal'in geniş endüstriyel alanında yer alan seçki, erken dönem objeleri ve mimari bağlamları arasındaki diyaloğu güçlendiriyor. *Early works* yalnızca bir retrospektif değil, West'in 20. yüzyılın sonlarındaki en özgün Avrupalı heykeltıraşlardan biri olarak ortaya çıkışının eleştirel bir yeniden değerlendirmesi.

FACETS,
Londra
Pangolin London, multidisipliner sanatçı Almuth Tebbenhoff'un kişisel sergisi ile sanatçının heykel ve resim eserlerinden oluşan bir seçki sunuyor. Tebbenhoff'un form, soyutlama ve maddiyatla kurduğu kalıcı bağa derinlemesine inen sergide, *The Petrified Wall I, Full Disclosure, White Tree, Rooter* ve *Landscape with Holes* gibi önemli eserler yer alıyor. Tebbenhoff, farklı mecralarda geometri, hacim ve rengin nasıl kesiştiğini inceleyerek mimari yapıları, doğal formları ve soyut anlatıları harekete geçiriyor. Kaynak ve boya gibi üretim tekniklerine dayanan heykel dili, izleyicileri gölge, kontur ve boşluğun etkileşimini düşünmeye davet ediyor. On yıllar boyunca uzanan eserlerinin sergiye dahil edilmesi hem gelişen pratiğini hem de yüzey, kenar ve mekanı neyin oluşturduğuna dair araştırmalarını gözler önüne seriyor. Tebbenhoff'un çağdaş heykeldeki önemi vurgulanarak tarihsel ve deneysel olanı bir araya getiren katmanlı bir deneyim sunan sergi için son gösterim tarihi 31 Aralık.

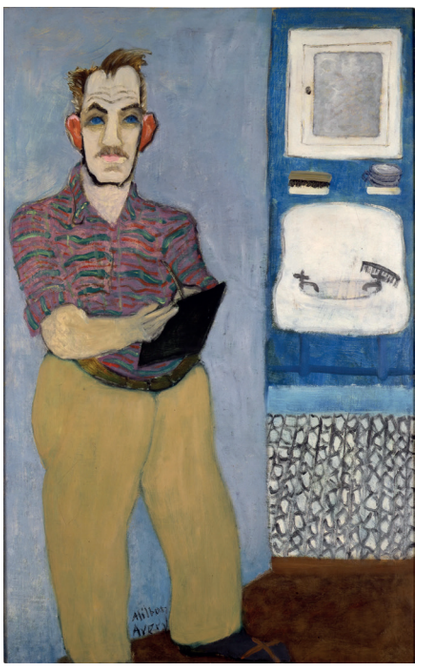

WISH YOU WERE HERE,
Hong Kong
Ben Brown Fine Arts, New York merkezli küratör ve sanat danışmanı Jie Xia'nın gözetiminde hazırlanmış bir karma sergi. Çağdaş sanatçıların savaş sonrası eserlerinden oluşan seçki yazın yüksek enerjisini , sıcağı, puslu havayı ve kaçış vaadini çağrıştırıyor. Kartpostallar, reklamlar, anlık görüntüler ve stilize edilmiş anılar aracılığıyla cenneti nasıl inşa edip tükettiğimizi inceliyor. Plaj, yağlı boya, fotoğrafçılık ve parlak idealizmle mitleştirilen bir özgürlük rüyası olarak inceleniyor. Sergide Milton Avery'nin *Bird by Wild Sea* eserinin, Loie Hollowell'in dokulu soyutlamalarının, Hilary Pecis'in çağrışımlı ev sahnelerinin, Vik Muniz'in eğlenceli *Hula Dancer (Postcards from Nowhere)* çalışmasının ve daha birçok eserin doğrudan kurduğu iletişim ile karşılaşacaksınız. Katılan bütün sanatçılar birlikte, çeşitli pratikleri, mitolojikleştirilmiş, metalaştırılmış, hatırlanmış hayal dünyası üzerine kolektif bir meditasyon yaratıyor. Özlem ve mevsimsel kaçış ritüelleri üzerine dokunaklı bir düşünceyle doruğa ulaşıyor. Canlı boya, keskin soyutlama ve fotoğrafik yakınlık noktalarıyla seçki, nostalji ve özlemi bir araya getiriyor. Sergi için son gösterim tarihi 25 Ekim.

INEXTRICABLE,
Seul
8 Kasım tarihine kadar Galerie Thaddaeus Ropac'ta ziyaret edebileceğiniz seçki, Frieze Seoul 2025 ile aynı zamana denk gelen sergisinde İngiliz heykeltıraş Antony Gormley'nin eserlerini derliyor. Sergi, insan bedeni ile modern yaşamı şekillendiren kentsel yapılar arasındaki derin –ama genellikle gözden kaçan– ilişkiyi inceliyor. Dünya nüfusunun yarısından fazlası yoğun kentsel ortamlarda yaşadığından, Gormley'nin çalışmaları acil soruları gündeme getiriyor: İnşa edilmiş mekanlar fiziksel varlığımızı ve özgürlük duygumuzu nasıl etkiliyor? Gormley'nin devam eden *Blockworks, Bunker* ve *Beamer* serilerinden eserler içeriyor. Bu çalışmalar, insan formunu mimari mantıkla birleştiren güçlü heykelsi incelemeler. Sanatçının *Extended Strapworks, Cast Knotworks* ve *Open Blockwork* serilerine ait birkaç eser daha sergiye dahil ediliyor. Her biri, bedenlerin inşa edilmiş ortamlarla nasıl iç içe geçtiği ve bu ortamlar tarafından nasıl kısıtlandığına dair farklı perspektifler sunuyor. Sergi aynı zamanda şu soruyu gündeme getiriyor: Sanat, insanlık ve şehir arasındaki karmaşık dinamikleri aydınlatabilir mi?

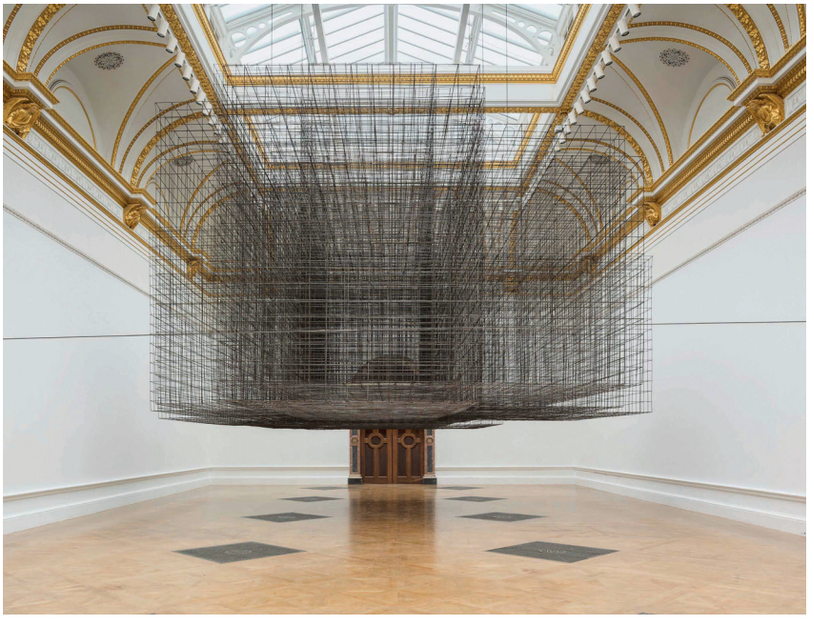

PATHS TO DOCUMENTA (1949 – 1955),
Bern
Galerie Henze & Ketterer'de 27 Şubat 2026 tarihine kadar ziyaret edebileceğiniz sergi, Fritz Winter'ın Documenta'ya ilk katılımıyla altını çizdiği atılım yıllarına odaklanan bir inceleme niteliğinde. Ayrıca sergi Documenta I'in (1955) 70. yıl dönümüne ve Winter'ın 120. doğum gününe denk geliyor. Patrick Urwyler küratörlüğünde hazırlanan sergi, Winter'ın gelişimini Paul Klee ve Wassily Kandinsky'den aldığı Bauhaus eğitiminden, savaş zamanının zorluklarına ve 1950'lerin ortalarında ortaya çıkan kendine özgü soyut tarzına kadar uzanıyor. Özünde, 1954–55 yıllarında yapılmış on iki eser yer alıyor. Bunlardan biri de 1955 Documenta'sında Fridericianum resim salonunun odak noktası olarak büyük ilgi gören ve Picasso'nun *Girl in Front of a Mirror* eseriyle diyalog halinde sergilenen *Composition in Front of Blue and Yellow* çalışması. Bu ikili, savaş sonrası Alman soyutlamasının yeniden kazandığı öz güveninin simgesi haline gelerek Winter'ı uluslararası akımlarla uyumlu hale getirdi. Çalışmaları tamamlayan nadir kağıt işleri ve savaş öncesi döneme ait erken dönem eserleri, sanatçının sonraki pratiğine taşıdığı anlatım dilini yansıtıyor.

CONVERGENT LINES,
Cenevre
18 Eylül–19 Aralık tarihleri arasında L'Appartement'te ziyaret edebileceğiniz seçki, kariyerinin ortasında olan sanatçıların soyut geometri, doku ve çizgiyle etkileşime giren çalışmalarını içeriyor. Resimsel dillerin bir araya gelmesine odaklanan sunumda, akıcı fırça darbeleri yapılandırılmış formlarla buluşuyor; canlı renklerin yan yana gelmesi, minimalist bir sınırlamayla diyalog kuruyor. Önemli katılımcılar arasında, jestsel çalışmalarında Latin Amerika duyarlılığını soyutlamayla birleştiren ve form ile doğallık arasındaki gerilimi ele alan Mariana Oushiro da yer alıyor. Diğer katılımcılar ise çeşitli yaklaşımlar sunuyor; bazıları tek renkli meditasyonları çağrıştırırken, bazıları da tuval boyunca görsel gezinmeyi teşvik eden katmanlı kompozisyonlar sunuyor. Seçki farklı sanatsal yaklaşımlar arasındaki bağlantılara odaklanıyor. Örtüşen işaretler ve kesişen jestler aracılığıyla, çizgilerin (gerçek ve kavramsal) çeşitli pratikleri nasıl birleştirebileceğini ve yeni algı yolları açabileceğini araştırıyor.

YO SOY,
Los Angeles
Hauser & Wirth, 5 Ekim tarihine kadar gösterimde olan seçkisinde Luchita Hurtado'nun yaratıcı evrimindeki önemli bir anı yeniden ele alıyor ve 1974'te Los Angeles'taki Grandview One galerisindeki *Woman's Building*'de gerçekleştirdiği ilk sergisine saygı duruşunda bulunuyor. Adı İspanyolcada "Ben" anlamına gelen sergi, Hurtado'nun *Linear Language* serisine odaklanıyor: Boyalı kelime tabanlı öğelerin şeritler halinde kesilmesi, geometrik kompozisyonlar halinde yeniden bir araya getirilmesi ve çoğu durumda yeniden dikilmesiyle oluşturulan canlı, soyut tuvaller ve çizimler yöntem açısından sessiz bir radikalizm sunuyor. Öne çıkan eserler arasında *Self Portrait, Couple with Offsprings* ve *Earth & Sky Interjected*'in de olduğu dokuz çalışma yer alıyor; bunlardan yedisi 1974'teki orijinal sergide yer almış ve o zamandan beri hiç sergilenmemiş. Seçki aynı zamanda Hurtado'nun kodlanmış dil, biyomorfik örüntüleme ve kozmik referanslarla ifade ettiği kimlik, mistisizm, ekoloji ve feminist uyanış gibi temaları ele alıyor.

DOKU OYUNU

Hazırlayan: Ekin Kurbetçi

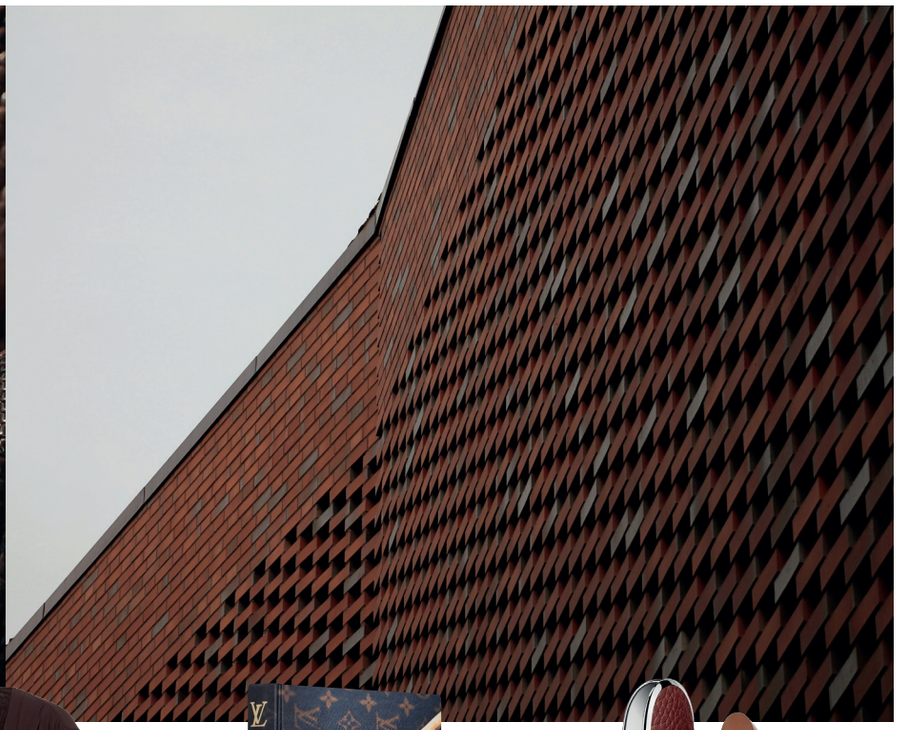

Sonbahar/Kış 2025-2026,
Stella McCartney

Bodysuit,
Philosophy di Lorenzo Serafini

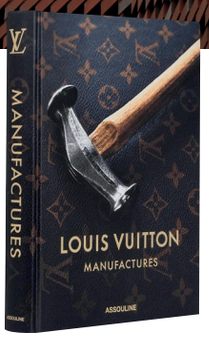

Coffee Table Book,
Louis Vuitton Manufactures, Assouline

Ruj,
Guerlain

Gözlük,
Gentle Monster

Parfüm,
Liquides Imaginaires

Çanta,
The Attico

Etek,
Khaite

Ayakkabı,
Mugler

NOMOS
GLASHÜTTE

Club Campus 38 starlight. This watch is made to be seen. Refreshingly different, it gives every outfit a bold, clear accent. A robust mechanical watch with the NOMOS hand-wound caliber Alpha, water-resistant to 10 atm, 38.5 millimeters in diameter, and on a strap made of vegan velour. Entry-level precision watchmaking with a legally protected designation of origin: Glashütte, Germany. Also available in dark blue and with a diameter of 36 millimeters. Available at selected retailers, such as Tevfik Aydin. More online: tevfikaydin.com.tr and nomos-glashuette.com

TEVFİK AYDIN
Since 1889

REACH FOR THE CROWN

LAND-DWELLER

RHODIUM

ROLEX